

COLEGIUL TEHNIC „GHEORGHE BAL ”-ADJUD

CONTRAATAC

**Revist de educa ie, cultur , literatur i atitudine, pentru elevi i profesori -
îndreptat împotriva prostului -gust, imposturii i agresiunii imoral -antiartistice
- apari ie semestrial -**

[...]

MIHAI EMINESCU (1850-1889) :

**120 DE ANI DE LA ÎNCHEIEREA MARTIRIULUI
TERESTRU I SUIREA ÎN LUCEAF R**

Anul X, nr. 22, mai 2009

CUPRINS

1-Editorialul revistei "Contraatac": SFIN I MILITARI, GENII PROTECTOARE DE NEAM, MUCENICI I MARTIRI AI CREDIN EI: MIHAI EMINESCU (1850-1889) – de prof. dr. Adrian Botez – Adjud.....	3
2-In memoriam Artur Silvestri – de prof. dr. Adrian Botez – Adjud.....	12
3- "Doar o vorb s - i mai spun"...despre cultura român contemporan : RESEMNARE. M RUNTE "MAFIP" LITERARE – de LIVIU IOAN STOICIU – Bucure ti.....	13
4-Interviurile revistei "Contraatac": a-DIALOG cu IOAN EVU - Adjud-Hunedoara, 28 septembrie 2008; b-Despre filosofie, despre EMIL CIORAN, MIRCEA ELIADE, EMINESCU i despre MI CAREA LEGIONAR – cu filosoful tecucean IONEL NECULA.....	14
5-Cuvânt duhovnicesc de diminea : ECUMENISMUL I BISERICA – de preot prof. ION MUNTEANU – Adjud.....	32
6-Str ji ale culturii ortodoxe de azi: AZI: JUSTIN PÂRVU.....	35
7-Porni luceaf rul...: DEBUTURI: Maria TEODORESCU (IX B), Petric GRAP (XI C), Alexandra MANEA (XI C) ; REVIN: Valerian C LIN (XI-a f.r.), Elena NICULESCU (X C), , Simona TUJAN (XII B), Delia SAVIN (XII C), Alexandra NICULESCU (IX C), Corina MAFTEI (IX C), Ovidiu MOLEA (IX A), Cristina LUPU (XI B).....	39
8-Micii orfei din Berzun i: Andreea Mogheor i Andreea Olaru, clasa a VII-a (îndrum tor: prof. MONICA MATEI-JITARU)....	45
9-Istoria m rturitoare: AUGUST 1919 – ARMATA ROMÂN INTR ÎN BUDAPESTA – prof. C T LIN MOCANU - Adjud	
10-Consecrarea Tinere ii: LAURA LUCIA MIHALCA, Liceul de arte plastice "Nicolae Tonitza"-Bucure ti, DIANA BORT , absolvent a C.T. "Gh. Bal "-Adjud, OANA BÎRA, student la "Al. I. Cuza" – la i.....	48
11-"Voluptos joc cu icoane" - Mari Scriitori Consacra i, Modele Sublime: Eugen EVU – Hunedoara, Ioan EVU – Hunedoara, Cezarina ADAMESCU – Gala i, Paul SPIRESCU – Adjud, Camelia CIOBOTARU – Foc ani, Monica MATEI-JITARU – One ti, Angela CIOLTAN-ZAINEA – Gala i.....	51
12-Calea, Adev rul i Via a (eseuri i interoga ii): In memoriam, Ilie Cleopa, de CRISTIAN NEAGU – Bucure ti; Ce este Iubirea... – de FLORIN BĂRA – student, absolvent al Colegiului „Gheorghe Bal ”-Adjud; Cultura, Educa ia - i devastarea lor actual ... – de VALERIAN C LIN, clasa a XI-a f.r., Colegiul "Gh. Bal " – Adjud.....	58
13-Arte plastice: a-Brâncu i - personalitatea sa artistic , v zut prin prisma ansamblului de la Târgu -Jiu; b-Francisc irato – personalitate covar itoare a plasticii române ti - de LAURA LUCIA MIHALCA, Liceul de arte plastice "Nicolae Tonitza"- Bucure ti.....	61
14-Paradidactica: De ce ne fura i ISTORIA, doamnelor i domnilor ?! – de prof. dr. Adrian Botez – Adjud.....	66
15-Gânditorul de la Hamangia: Israelul, bunul samaritean... i nu neap rat i Blândul Nazarinean...!!! – de prof. dr. Adrian Botez – Adjud.....	69
16-Politica mondial i...Folclorul Sacral Românesc: INSULA ERPILOR - FOR A DE ECHILIBRU MISTIC A ROMÂNIEI – de prof. dr. Adrian Botez – Adjud.....	73
17-Medita ii asupra unor c ri i asupra unor oameni: Când Lumina s rut Întunericul (reflec ii pe marginea c rii „Logodn mistic ”, de Cezarina Adamescu, ap rut la Editura Arionda, Gala i, 2007) – de N STASE MARIN – Gala i.....	78
18- Orientalia: Fascinantul KÖRÖSI CSOMA SÁNDOR (1784-1842) – n. Chiuru /Covasna: unul dintre marii tibetanologi ai lumii – de prof. dr. FLORINEL AGAFI EI – Foc ani.....	79
19-Pagina profesorului: Pledoarie pentru FIZIC – de prof. Ellen Popovici; Parodiile Logos-ului, de prof. C T LIN MOCANU	
20-Un elev "n c jit": Gelozia, bat-o vina?! – de...Caut -m !.....	92
21-Umor...de diminea	92
22-Ultima or / Ultima oar : România, „moldovenii i..."dr gu ul de-mp rat" !!! – de prof. dr. Adrian Botez – Adjud.....	94
23-Po ta redac iei.....	99

NOT : Autorii articolelor r spund, personal i integral, de con inutul respectivelor materiale!!!

editorialul revistei “contraatac”

SFIN I MILITARI, GENII PROTECTOARE DE NEAM, MUCENICI I MARTIRI AI CREDIN EI: MIHAI EMINESCU (1850-1889)

Evident, nu e în inten ia noastră i nici nu ne dorim a avea vreoa ns minim , de a schimba, total, viziunea românilor asupra geniului **POETIC** al românilor – **MIHAI EMINESCU** (de la a c rui moarte fizic se împlinesc, la 15 iunie 2009, 120 de ani) – dar vrem s-o complet m, spre Adev r: nu a fost “nebun”, decât prin “decret” masonic, n -a fost “sifilitic”¹, nici “paralizat general”, cum sun acelea i “decret r i” masonice de “asasinare civil ” a lui Eminescu... A scris (genial, cum altfel?), pân -n ultima clip (atât poezie, cât i jurnalistic fierbinte, de atitudine!). Dar, aproape pân -n ultima clip a vie ii sale terestre, “*a fost b tut cu funia ud* (precum Hristos la curtea lui Pilat...), *pentru...a-l <<calma>>*”...!!! (cf. **re eava cultural**). Suntem în deplin dezacord cu mercenari culturali, de tipul lui Andrei Ple u, Gabriel Liiceanu ori Horia Roman Patapievici ² (revista noastră , **Contraatac**, care,

¹ - “Lui Eminescu i s-a facut autopsia in ziua de 16 Iunie 1889, existand un raport deus la Academie, nesemnnt in sa. Creierul sau, dupa autopsie (n.n. f cut de dr. G. Marinescu), s-a constatat ca are 1495 de grame, aproape cat al poetului german Schiller. Iar apoi este „uitat“ pe fereastr, in soare (n.n.: de unde îl “preia” o...pisc !!!). Creierul sau era o dovada stanjenitoare a falsitatii teoriei sifilisului – deoarece aceasta boala mananca materia cerebrala” .(cf. George Damian, Director Programe, office@civicmedia.ro Civic Media Association, i din **Ziua, Marile dosare**, luni, 21 ianuarie 2008).

² - „Îns purt torul de cuvânt al “ideilor progresiste”, totodat reprezentant la nive l de stat al canonului oficial, este actualul ef al ICR, H.R. **Patapievici**. Acesta consenna în câteva fraze cheie, urm toarele considera ii despre modelul Eminescu într-un cunoscut articol scris în 2002 i dedicat “Inactualit ii lui Eminescu”, reluat (resp ectiv asumat i în rit) i mai recent, în 2006:

- “Ca poet na ional Eminescu nu mai poate supravie ui, deoarece noi azi ie im din zodia na ionalului”
- “Eminescu nu mai e la mod , deoarece nu mai “d bine””
- “în elegem amploarea pr bu irii cotei lui Emin escu la bursa valorilor proclamate la lumina zilei”
- “azi, Eminescu a devenit **suspect**”
- “patul lui Procust al noului canon importat din “ rile progresiste” a ar tat f r dubiu c fostul poet na ional al României clasice e “politic incorect”
- “Din punct de vedere politic, Eminescu pare a fi irecuperabil”
- “Eminescu nu ne mai poate ap rea decât ca exasperant de învechit”
- “cultura român din ultimii ani, în lupta pentru integrare euro -atlantic , nu dore te decât s scape de tot ce este învechit adic s fie progresist ”

- “Pentru nevoia de chip nou a tinerilor care în cultura român de azi doresc s - i fac un nume bine v zut în afar , Eminescu joac rolul cadavrului din debara
”Sintagma utilizat de Patapievici, “cadavru din debara” pleac de la expr esia, folosit “în rile progresiste”, “*skeleton from the closet*”, cu sensul de secret stânjenitor. De expresia “*corps in the closet*” nu am auzit înc . Exist îns sintagma “cadavru politic” i mi se pare destul de plauzibil ipoteza clivajului de sensu ri (inten ionat sau nu),

la primul ei număr, de exact acum 10 ani, s-a numit **MANIFESTUL EMINESCU**, a apărut TOCMAI ca reacție "contraatac", față de infamia/blasfemia comisă, în 1999, de **Dilema** lui Andrei Pleșu!), care, prin instigare la iconoclastie, nu reușește decât să "întârească", întru deplină ființare, miturile românești, printre care cel eminescian ocupă un loc de frunte (aici, nu vom pierde vremea în hârtie, cu oligofrenii isteroizi, de tipul consilierului prezidențial Cristi Preda...!)³ - și suntem în deplin acord atât cu, să zicem, Rosa del Conte, care, în **Eminescu sau despre Absolut**, Ed. Dacia, Buc., 1990, pp. 385-386, afirmă, cu referire directă la Eminescu: "*Fiecare gnostic repetă în sine, în limitele posibilităților sale de înțelegere, experiența unui Zoroastru, a unui Buddha, a lui Christos: momente ale unei revelații ce se arată, sclipindu-și lumina, în mintea opacă și întunecată a oamenilor, că rora adevărului li se comunică într-o tradiție discontinuă ce cunoaște întreruperi, eclipse. Acești deșteptători, acești revelatori ai unui adevăr pe care ei îl încredințază unei lumi impermeabile la lumina lor, apar în istorie, se înserează în ea, dar nu se prelungesc în ea, nu îi modifică în chip substanțial, radical, direcția și sensul. Totuși, nici ei nu se identifică cu Absolutul, care este ABSOLUT transcendent*" - dar, în primul rând, cu apostolul eminescian, Perpessicius, care dă smerit mărturie, în articolul **Cultul lui Eminescu** (din vol. **Eminesciana**, Junimea, Iași, 1983, p. 574) : "*Cei ce gândesc astfel (având reticențe asupra cultului lui Eminescu), fac o îndoit eroare. Întâi, că nu iau seama la exemplele altor literatură și mai vechi și mai aezate decât a noastră, unde cultul marilor creatori naționali, ba chiar universali, nu cunoaște rezerve și unde se poate vorbi de întregi biblioteci, închinată nu numai marilor genii, dar și încă celor de al doilea raft. Și greșesc, după aceea, pentru că nu sunt încăpățânați de vastitatea operei eminesciene și de culmile la care s-a ridicat, în atât de scurtă lui viață, cel mai desvârșit dintre creatorii noștri*".

Însă nici nu putem eluda adevărul istorico-sacral al românilor, întru care, după 1989, au început a da tot mai viguroasă mărturie atât erudiții, precum N. Georgescu (**A doua viață a lui Eminescu, Cercul strămoș, Boala și moartea lui Eminescu**), Theodor Codreanu (**Eminescu – drama sacrificiului**), Ion Spânu (**Asasinarea lui Eminescu**) – cât și ziariții de onestitate spirituală, precum George Roncea și Victor Roncea... - sau, mărturisitori întru Adevăr, cu aplecare spre expertize științifice-medicale, precum dr. Ovidiu Vuia (**Misterul morții lui Eminescu**) sau dr. Vladimir Beli, fostul director al Institutului de Medicină Legală...

Voim a se ține, și prin verbul nostru scris, precum că **Eminescu** a fost, precum geniile protectoare ale sacralității CET II, din antichitatea eroică, de semizeii (**Eschil**, participant la epopeile de la Maraton și Salamina, sau **Socrate**, cel luptând cu avânt semi-zeiesc, cu neîntrecut bravură, în Potidea, Delion și

mai ales având în vedere faptul că accentul pus asupra temei politice în textul "manifest" al viitorului secretar de stat pus de administrația prezidențială reprezintă cultura României în lume. Compunerea imaginii Eminescu -cadavru spune, intertextual, poate mult mai mult decât a intenționat autorul. Vocaia excremențială din textele de debut ale lui Patapievici se rafinează aici, intervenind o subtilă abordare exegetică necromaniacă. Concepția de abordare a tezei este tot în cheie politică, de aici și invocarea integrării euro-atlantice, un proces profund politic și de siguranță națională, nu culturală." – cf. George Roncea, **Adevărul despre Eminescu – 120 de ani de laucidere (2)**.

³ - „Neîntâmplător, Gh. Grigurcu, unul din mercenarii curentului antieminescian asimilă cultul pentru poetul național cu acela al lui Ceaușescu” – cf. **rețeaua literară**). „Eminescu trebuie contestat și demitizat, dar nu pentru rudimentele sale de gândire politică. Din acest punct de vedere, el este realmente nul. Nu ai obiect” – „dixit” dl Cristi Preda...!!!

Amphipolis, amândoi având în suflet, ca scop al luptei lor, icoana Cetății Sfinte a Athenei... - care icoană, fațadă de ultimul, s-a arătat extrem de nerecunoscutoare...!) – nu doar un devot al muzelor, ci, înainte de orice, un iubitor, până la mucenicie/martiriu, al CETĂȚII – adică, în lumea modernă: al României și al Neamului Românesc.

Ca urmare, din mărțurie că Eminescu a luptat “și cu spiritual, și cu spada” (“*Militat spiritu, militat gladio*”...!), pentru Cetatea Română! Și a crezut NEABĂTUȚ ÎN SFINȘENIA CAUZEI PATRIEI-MOCĂȘMOȘIE/NEAMULUI SALESU!!! Din puncte de vedere, trebuie să recunoaștem că oamenii CETĂȚII au fost la fel de nerecunoscuți cu semi-zeul Eminescu, pe cât au fost cu semi-zeul Socrate... și unul, și altul, au căzut victime nu sâmbetei, pe câmpul unei lupte “pe față”, cavalerie – ci victime ale unor cabale oribile și ale unor trăsături incredibile de extinse, precum pecinginea! Lui Eminescu nu i-ai rămas, deplin credincios, dintre prieteni, decât sufletistul rân, rafinat inițiat, povestea genială, **Ion Creangă** ...poate să o socotim puțin, acum, și pe Veronica Micle (care-l trădase anterior, cu Caragiale...) ...în schimb, bucovinenii lui, Chibici-Râvneanu, frații Ioni și Vasile Bumbac etc. nu numai că se dezică, ca Petru de Hristos, de Crezul Ardealului, precum și de Apostolul Credinței – **AMINUL-EMINESCU** – ci nu știu cum să trădeze mai cu zel, ca Iuda, atât Crezul, cât și pe Sacerdotul Credinței: “*Intimidați de acestă mârșă, o parte din militanții pentru Ardeal se dezică de ideile lor și îi trădează confrății, pentru a-și salva propria piele. Printre ei se află Simion și Chibici, președinții Societății Carpații, Ocea și Siderescu, membri în conducerea aceleiași societăți, Grigore Ventura, ziarist la L’Independance Roumaine, același pe care Caragiale îl ridiculizase în personajul Ric Venturiano. În semn de obediență, toți aceștia se vor implica plini de zel în acțiunea de internare forțată a lui Eminescu.*” (cf. **rețeaua literară**).

...De fapt, ce se întâmplase, în (și în jurul) acel (ui) an blestemat, 1883, anul decretării “morții civile” a lui Mihai Eminescu (nu doar “capturat” de polițiile secrete austro-românești, ci și interzicându-i-se dreptul de “via auctorială” – DREPTUL LA SEMNĂTURĂ/PUBLICARE!⁴) – și, mai ales, în jurul zilei arestării, de către poliția secretă (o “combinată” austro-română...)? Multe...În primul rând, se pregătise, la Viena și București, un Tratat secret, prin care România trebuia să “uite”, pentru vecie, Ardealul⁵ – despre care Eminescu simțea clar că este “inima României”: “*Într-adevăr, 28 iunie 1883 este o zi în care se petrec mai multe evenimente importante. Austro-Ungaria rupe relațiile diplomatice cu România timp de 48 de ore.*

⁴ - Ilarie Chendi, care a stat în gazdă pe strada Stirbei Vodă, nr.72, pe lângă Cismigiu, la aceeași adresă pe care o avusese și Eminescu în anii ‘80 ai secolului XIX, va povesti cum bătrânele gazde, nis te nemți, încep să aduce aminte: “*Si mi-au spus, între altele, că după moartea lui Eminescu, care a avut loc în 1889, au venit la dânsii doi domni care erau prietenii lui Eminescu și, împachetând toată sărăcia rămasă în urma lui, au umplut două cufere cu cărți și cu manuscrise și au plecat*”.

⁵ - „*Litera secretă a tratatului – intuită, înșă, de opinia publică a momentului (sunt numeroase dovezi în acest sens: discursuri parlamentare, articole de presă) – cerea amorirea până la paralizie generală – ca să parafrazăm diagnosticul lui Eminescu – a vocii pentru Transilvania (...)* Ardeleni nu mai pot fi sprijiniți, în lupta lor, din Regatul România: tratatele internaționale IMPUN această clauză” (cf. N.Georgescu, **A doua viață a lui Eminescu**, Europa Nova, Buc., 1994, p. 27). Nimic nou sub soare: **azi, UE și SUA, PRIN TRATATE SECRETE, impun României să nu se amestece în tragedia Basarabiei și Herței și Nordului Bucovinei...**

Cancelarul Germaniei, Otto von Bismark, îi trimite regelui Carol I o telegram prin care amenin România cu războiul. La București au loc descinderi și percheziții simultane la sediile mai multor organizații care luptau pentru Ardeal, printre care și Societatea Carpații, în care activa Eminescu. Este închis ziarul *L'Independance Roumaine* și directorul acestuia, Emil Galli, este expulzat din țară. La fel și Zamfir C. Arbore. Societatea Carpații este pur și simplu desființată, în urma unui raport al baronului von Mayr, agent al serviciilor secrete austro-ungare." (cf. **rețeaua literară**).

...Dacă subsemnatul, autorul editorialului, precum și erudiții murtisitori, am putea fi acuzați de "deviere mental" ori "complotit"... – apoi, ditamai Imperiul, cu tot cu serviciile sale secrete, nu pot fi supuși la același soi de termeni imbecili, precum "deviere mental" și "complotit": "pe coada" lui Eminescu (socotit PERICOLUL NR. 1, la nivel de Imperiu austro-ungar! - fusese pusă o întreagă rețea de spionaj austriac, "ghidată", în plin București, de la Viena! – și condusă de cătunul baronului: **Van Mayr**...: "La 7 iunie 1882, baronul Von Mayr îi trimitea contelui Kalnoky, ministrul Casei Imperiale austro-ungare, o notă informativă în care arăta: „Societatea Carpații (n.n.: Eminescu a întemeiat „Societatea Carpații”, care avea ca scop unirea politică și culturală a tuturor românilor din Ardeal, Bucovina și Basarabia, ajungând să numere peste 20.000 membri, gata oricând chiar de luptă armată – cf. **rețeaua literară** , vineri, 23 ianuarie 2009, la 11, 47) a intrat în 4 ale lunii în curs, o întrunire publică cu un sens secret. Dintr-o sursă sigură, am fost informat despre această întrunire [n.n. după toate probabilitățile sursa era chiar Titu Maiorescu]. S-a stabilit că lupta împotriva Austro-Ungariei să fie continuată. Eminescu, redactor principal la *Timpul*, a făcut propunerea ca studenții transilvăneni de naționalitate română, care frecventează instituțiile de învățământ din România pentru a se instrui, să fie puși să acționeze în timpul vacanței în locurile natale pentru a orienta opinia publică în direcția unei Dacii Mari.” Această notă a dus în final la desființarea Societății Carpații. Activitatea sa ca jurnalist îl făcea cu atât mai periculos, cu cât avea și pârghiile necesare pentru acțiune: ideile sale erau exprimate în mod magistral într-un ziar, *Timpul*, pe care îl transformase în cotidian național.”⁶

...Firește, nouă, celor învățați de coala aproximativ, ba chiar pariv, a ultimului veac, precum și de profesorii, uneori lași, dar, de cele mai multe ori, ignoranți (dar, la rândul lor, poate nevinovați de ignoranță, ci doar de lene intelectual /tembelism!⁷ – pentru că secretul crimei/răstignirii Aminului a fost

⁶ - „Eminescu era membru activ în mai multe organizații care luptau pentru drepturile românilor din Ardeal: **Românismul** (care respingea chiar aducerea lui Carol I ca rege), **Oriental, România Jună, Societatea Carpații**, din care făcea parte și Slavici. Cu astfel de preocupări, nu este de mirare că era constant urmărit atât de poliția și serviciile secrete românești, cât și de cele austro-ungare. În anturajul său erau infiltrați mai mulți informatori, printre care se număra și Ocănu de la Societatea Carpații” – cf. **rețeaua culturală** .

⁷ - "Manualele școlare sunt pline de parascovenii despre Eminescu dar omit astfel de mici "amănunte" continuând perseverent să descrie circumstanța morții lui Eminescu ca urmare a îmbolnăvirii acestuia de o boală venetică. Cine sunt aceia care perpetuează falsul și alimentează mituri mincinoase pe seama lui Mihai Eminescu? Ce fel de profesori de limba română predau tâmpeniile peste tâmpeniile pe seama lui Eminescu, copiilor? Cine le-a dat diplome, cine îi girează, cine le scrie manualele? Cine sunt aceia care se fac vinovați de risipirea zestrei lăsată de acesta? Ce fel de

p strat sub antaje cumplite i prin expulz ri i asasinate exemplare! – ...a se vedea cazul inginerului de drumuri i poduri, Nicolae F g r anu, cel t iat de ro ile unui “tren providen ial”, spre-o pild ... - cf. N.Georgescu, op. cit., p. 43⁸) – ne este cu totul peste mân s ni-l închipuim pe vis torul cu ochii mari, tr gând cu pu ca... i instruindu-i i pe al ii, mii multe, s-o fac ...! Dar Adev rul ne spune c patria i-o aperi din toate puterile pe care le-a s dit Dumnezeu în tine: cu “pana” muiat în foc i amar, a **Scrisorii III**, partea a II-a, sau a **Doinei** scrâ nite, printre blesteme i fulgere – sau în articole incendiare de ziar, documentate cu o acribie incredibil !... - dar, când cuvântul nu mai este ascultat, ba chiar î i este dispre uit, iar patria, vorba revolu ionarului Danton, “*este în primejdie*” – p i, pui mâna pe arm , a a cum au f cut-o voievozii i “**cr i ori**” acestui Neam!: **fa de patrie nu exist scuze, dac i când o tr dezi - pentru c ea este darul de lumin i de mântuire al Lui Dumnez eu!**

...Eminescu ne-a fost trimis de Ceruri, Eminescu a fost pogorât de Arhanghelul Duhului/MIKÄEL⁹, precum s-a fost pogorât Hristosul, în mijlocul iudeilor celor ce nu L-au recunoscut nici m car prin minuni!...nici m car prin SUPREMA MINUNE, cea a Învierii... În economia divin , îns , pân i Iuda are rost, în Drumul spre Golgota Mântuirii noastre (de aceea îi i zice Iisus, Cel din Evanghelia ioanic : “*Du-te i f mai repede ce ai de f cut!*”), de aceea, nu ne mir câ i diavoli au roit în jurul lui: “*Au existat tentative ca Eminescu s fie înrolat în masonerie. F r succes. Eminescu lucra îns la crearea unei organiza ii române ti i*

stat este statul român care recompenseaz detractorii lui Eminescu i pune la loc de cinste falsificatorii memoriei acestuia?(...) Astfel, Eminescu a fost scos din viaa publică între 1883 si 1889, anul asasinării sale, fiind declarat nebun si, ca urmare, incapabil de a mai crea ceva. Ori, mărturiile din acea perioadă ne arată un Eminescu în plină creatie, lucru care nu ar fi fost posibil dacă era nebun, căci un nebun e rupt de contactul cu realitatea si nu mai simte nevoia de creatie. Asadar, creatia artistică din acea perioadă, însoțită de numeroase dovezi (ale medicilor si prietenilor) ale sănătății sale mentale ne arată faptul că Eminescu a fost asasinat printr -un proces lent de otrăvire.

Asasinarea lui Eminescu a continuat si continuă si în prezent pr in trecerea sub tăcere a activității sale de jurnalism politic, a atitudinilor sale nationaliste si antiuideo -masonice. Continuă prin prezentarea sa în scoli în mod voit deformat, în ipostază numai de poet genial, sărac si fustangiu. Continuă si prin elimi narea din opera sa poetică a acelor poezii cu caracter profund national, cum ar fi versiunea adevărată a poeziei Doina. Continuă prin atacurile tot mai dese si abia disimulate ale asa-zisei elite culturale române. Continuă prin atacurile tot mai nerusinate ale comunității evreiesti din tară si din afara granitelor.

*Dar, cel mai mult continuă prin lipsa noastră de cinstire a marelui român Mihai Eminescu, prin lipsa de informare asupra operei, a luptei si a dorintelor sale pentru neamul românesc ” – cf. **Adev rul despre Eminescu**, text alcătuit de: **Cezarina Bărzoi i Ionut B ia (“Permanen e” Nr.1-2 2005)** - cf. <http://www.fgmanu.net/cultura/eminescu.htm>*

⁸ -,N. F g r anu era un inginer de drumuri i poduri, avusese o dur polemic scris cu o societate fran uzeasc de profil – i va muri curând dup apari ia acestei bro uri, în sensul meseriei sale: t iat de ro ile unui tren ” (cf. N.Georgescu, op. cit., p. 43). Tot „metrul” (maître... – maestrul unei loje masonice) de la Sinaia comandase asasinatul...”accidental”... - **acela i „metru” d comanda i în cazul Eminescu!!!**

⁹ - **Geniul eminescian este primul spirit terestru care recep ioneaz , în 1871 (anul schimb rii de “gard ” celest : Arhanghelul Tehnicit ii, Gabriel, este înlocuit de Arhanghelul Spiritualit ii, Mikäell!), în mod evident i fertil - spiritual, venirea, deasupra P mântului, a Duhului Arhanghelic al lui MIKÄEL!!! A se observa, în acest sens, schimbarea, spre percep ia, aproape exclusiv , a cosmicit ii, a poeziei eminesciene, dup 1871.**

*pro-române ti, numit Societatea Matei Basarab i aflat în afara controlului i influen elor francmasoneriei, care masonerie se afla i atunci în slujba unor interese suprana ionale. <<O organizare între români>>, scria el. <<Pretutindea oameni care s ie registru de tot sufletul românesc. Cel slab trebuie încurajat i l udat pentru ca s devie bun. S se simt c Societatea Matei Basarab reprezint o putere enorm . inta? Unirea tuturor românilor, emancipare economic i intelectual a întregului popor românesc >>.”¹⁰ Da, a face **Dacia Mare** (chiar mai mult decât România Mare...) este un scop atât de sfânt pentru români, încât numai **Mihai Viteazul** ori **Cr i orul Horia** au mai putut s viseze i s - i pun visul pe firul t i ului spadei... Dar, fire te, Diavolul te va umple de bale, ca m car s te spurce, dac nu- i poate opri lucrarea cereasc : “*nebunul*”, “*sifiliticul*”... - i asta , pentru dezv luirea afacerii “regale”(“afacerea Stroussberg”, cu c ile ferate...), pentru dezv luirea “cârpelilor” liberale, cu “*steagul Domnului Tudor*”: “ *in'te pânz , s nu te rupi!*” ... - **PENTRU TR DAREA (LA ORDIN EUROPEANO-MASONIC...)** A DUHULUI ROMÂNIEI!!! Deh, orice martir î i asum , în primul rând, **cununa de spini** a martirajului, altfel n-ar exista martiri... - or, româniei cei mult prea mode ti i prosti i au cei mai mul i martiri, din toat Europa cre tin !*

...Deci, nu ne mir nici tr darea cumplit a lui Caragiale ori Maiorescu (poate i a lui Slavici, prin so ia lui Slavici, Ecaterina Szöke Magyarosy...), Caragiale f când-o pe agentul de leg tur între “Cartierul General Masonic” al lui Maiorescu - i Baia Mitra evschi, unde Eminescu era “preparat” pentru arestare de c tre Grigore Ventura... - nici parolele/formulele criminale masonice, la adresa Aminului: “*Mai potoli i-l pe Eminescu!*”, a lui P.P.Carp, sau “*Azârli i-l peste bord pe Eminescu*” (a c rei paternitate s-ar putea s -i apar în lui “**metru Ghi de la Sinaia**”...¹¹)...: “*Neavând incredere în conservatori (masonii P.P.Carp si Titu Maiorescu) si mai ales în liberali (I.C.Bratianu, C.A.Rosetti, tot masoni), Eminescu observa cu luciditate mersul politic al vremii, criticând atitudinea inoportuna a celor de la conducere. În primavara anului 1888, Eminescu se întoarce la Bucuresti influentat de Veronica Micle si mai scrie o serie de articole, ultimul text, datat la 13 ianuarie 1889, zguduind din temelie guvernul, facându -l pentru o clipa pe Guna Vernescu sa demisioneze. Desi aceste articole sunt anonime, se afla totusi ca e în joc pana lui Eminescu, acesta fiind cautat si internat iarasi la sanatoriu. Urmeaza apoi interviul prezentat la inceputul capitolului, luat bineinteles de catre un maestru în Francmasonerie, evreu Gheorghe Brusar (Bursen), cunoscut ca “metru Ghita”, aceasta fiind ultima tragicomedie pusa la cale de catre masoni lui Eminescu (în timpul vietii)”(cf. **re eava literar**)..*

¹⁰ -**N.Georgescu** este de p rere ca Eminescu a pus cap t jurnalisticii de tip masonic, înconjurat de secrete i parole, mod care proliferase din perioada pa optist . Jurnalistica lui reda demnitatea propriet ii cuvântului, cristalizând totodată o doctrina na ional modern , capabil s obl duiasc aducerea României la locul meritat în rândul marilor culturi i civilizatii europene.
Theodor Codreanu îl consider pe Eminescu **întemeietorul doctrinei na ionale moderne**, doctrin care, din cauza “binevoitorilor”, nu a ajuns s marcheze politica româneasc . (Th. Codreanu, op.cit., pag.8)

¹¹ -...dar **prima „uzitare” a formulei a fost f cut de însu i regele Carol I** – în leg tur cu „neascultarea” clauzelor tratatului, de c tre b trânul ef de partid, Lasc r Catargiu! (cf. N.Georgescu, op. cit., p. 29).

A a cum Lui Hristos nu ne mai mir (cel mult ne revoltă și ne face, pe moment, neîncrezător în potențialul soteriologic al speței umane...) că și s-a strigat, la Gavafta, de către leproși și la ei, de orbii luminați, de toți schilozii/schilodiștii Duhului, schilodire prin “mintească mincinoasă”, luciferizat și la ei trd toare de binefacere: “*Să se r stignească Hristosul!*”

...R stignirea lui Eminescu-AMINUL MÂNTUITOR ȘI PROTECTOR DE NEAM a culminat, pe Golgota mizeriei umane, cu ...*De teaptă -te, române!*”, ca un fel de hristic “*Doamne, iartă -i că nu îți vei face!*”), atunci când, pe lângă otrava saturnismului mercurial, “oferit” de “**medicul**” (- ????! - “comandat-teleghidat” de “**metru Ghiță de la Sinaia**”...), Isaac din Botoșani, a avut parte și de pietroiul în cap, zvrâlit de ciudatul mason Petrance Poenaru (scriitor? actor? profesor?): “*La fel de puțină lume știe cum a fost ucis Eminescu, în urma cu 120 de ani: cântând <<DE TEAPTĂ -TE, ROMÂNE!!>>. Confesiunea martorului ocular care a asistat la momentul morții lui Eminescu, frizerul său, a fost descoperită de profesorul Nae Georgescu și introdusă în volumul <<Boala și moartea lui Mihai Eminescu>>: <<Ia ascultă, Dumitrache, hai prin grădina, să ne plimbăm și să te învâț să cânti <<Desteaptă-te române!>>(…) Și a început să cânte <<Desteaptă-te române!>>, și eu după el. Cânta frumos, avea voce. Cum mergeam amândoi, unul lângă altul, vine odată pe la spate un alt bolnav d’acolo, unu’ furios care - a fost director sau profesor de liceu la Craiova și, pe la spate, îi da lui Eminescu în cap cu o caramida pe care o avea în mână. Eminescu, lovit după ureche, a căzut jos cu osul capului sfărâmat și cu sangele siruindu-i pe haine, spunându-mi: <<...Asta m-a omorât!>>.” (cf. Victor Roncea – *Războiul nevzută al lui Eminescu*).*

...Ce putem să mai zicem despre orbii care-au dat cu piatra, care-au insinuat, pariv, **otrava**, în trupul Hristosului Neamului Românesc, atunci - ...dar și **uitarea**, în “trupul” celor ilor și manualelor de azi?! Doar vorbele Aminului mai contează :

“ (...) *Nu lumina*

Ce în lume-ai revărsat-o, că pe cătele și vina,

Oboseala, slăbiciunea, toate relele ce sunt

Într-un mod fatal legate de o mână de pământ;

Toate micile mizerii unui suflet chinuit

Mult mai mult îi vor atrage decât tot ce ai gândit.”

... și, când se vor sătura/plectisi de monotonul (pentru ei, firește, nu și pentru mucenicul/martir...) spectacol al martirajului, “ei” vor da semnalul către clu (semnal convenit dinainte de începerea banchetei criminale și iresponsabile...dinaintea de ucherilor orgiastice dezlănțurirea demonilor sabatici) și curme suferin ele celui de pe Cruce...Numai că, pe Golgota, s-a folosit sulița, pe când în cazul lui Socrate și al Aminului – **otrava**...Orbii și smintiștii de diavol! Ei nu-și dau seama că abia mucenicia care i-a distrat atât de copios, este semnalul DIN CERURI al începutului lucrării mistice, de deasupra și de dedesubtul conștiinței ei celor orbi și de jocul dement al lumii, aflate în mijloc de Sabat! Aminul a fost confirmat, ca Sfânt Militar, asemănător Arhanghelilor și Sfântului Gheorghe, dar și ca mucenic/martir, care prin **Cununa Sa de**

Spini î i preg te te de Revela ie Neamul, deocamdat Neam aflat sub influen a mahmurelii i sub aparen a idio eniei de nevindecat...**DE LA 28 IUNIE 1883, VEGHETORUL VEGHEAZ LA PLINIREA MISIUNII MIHAELICE, DE ÎNVIERE ÎNTRU DUH, A NEAMULUI S U ROMÂNESC...!!!**

...VEGHEAZ SUB CHIP DE LUCEAF R DE DIMINEA /SOARE MISTIC/”SOARE NEGRU”¹²...!!!

prof. dr. *Adrian Botez*

¹² -Mihai Coman, *Sora Soarelui* , Bucure ti, Ed. Albatros, 1983.

“(...)Fere-te-te de una: ... S te fereasc ceriul
 Ca-ntr-un moment de-uitare s li spui
 adev rul..
 Te-or r stigni pe cruce, te-or huidui cu pietre,
 Vor risipi cenu a iubitei tale vetre.
 i te vei stinge mizer... de nimenea j lit..
 Nu vezi ce drept e astfel ? Ce bine e-mp r it

P mântul ? - Pro ti de-o parte, de alta cei
 ire i
 i patimelor rele ace tiia dau pre ...
 Nu merit n tângii s fie st pâni i
 Sau pentru o idee s fie ei jertfi i?
 Mai de dorit ce soarte pot ei s aib -n lume
 Decât s -i duc -n lupte un mare, un sfânt
 nume ?(...)

Stinge, puternic Doamne, cuvântul nimicirii
 Adânc, demonic, rece, ce-n sufletu-mi tr ie te
 Coboar -te în mine, m f s recunosc
 C-a ta f ptur slab -s. Nu m l sa s sper
 C liber, mare, mândru prin condamnarea ta
 N-oi coborî în iaduri de demoni salutat,
 Ca unul ce menitu-i de a le fi st pân
 St pân geniilor pieirii! Ce gând superb! O, -
 nceat ,
 Inima mea cea stoars de-o cugetare beat .
 Nu r scoli-n b taie- i ruinile sf rmate
 A lumii-mi din untru.
 V d cerul, lan albastru s dit cu grâu de stele,
 El ni arat planul adâncei întocmele
 Cu care- i mi c sorii. În sâmburul de ghind
 E un stejar. Cum dânsul din proprii
 r d cine,
 Din planul vie ii sale ascuns în col u-obscur
 Î i cre te trunchiul aspru a a, poporul meu,
 În tine e puterea- i, n l area- i i pieirea- i.
 Eu cred c tot ce este menit de a fi mare S - i
 înn spreasc trebui superba r d cin
 Prin viscole turbate, prin ar i i-nghe .
 Mai tare e-acea stânc ce a trecut martir
 Prin vijelii mai multe. Popoarele barbare
 Ce-au cotropit românii sunt vijelii m re e,
 Turbate, mândre, aspre ca orice vijelie,
 Dar i trec toare ca ele. Iar stejarul

Poporului meu tare ridic -azi în vânturi
 Întunecata-i frunte i proasp ta lui frunz .
 În lume v d popoare cumin i i fericite,
 i m întreb ce soarte s doresc la al meu?
 i-un gând îmi vine aspru, adânc, f r de mil
 i sf rm tor de lume. Nu, nu! N-a vrea ca
 alte
 Popoare s mai fie c-al meu nu merit ele
 S -i semene. Poporu-mi menitu-i ca s fie
 Altfel de cumu-s alte. Eu nu cer fericire
 Pentru a lui via . O, na ie iubit !
 Vei în elege doru-mi, vei ti s -l pre uie ti?
 Voi s te v d, iubito! nu fericit mare!
 Decât o via moart , un negru vis de jele,
 Mai bine stinge, Doamne, via a gin ii mele,
 Decât o soart aspr din chin în chin s-o
 poarte,
 Mai bine-ating -i fruntea suflarea m rii
 moarte !”

(Mihai Eminescu – ANDREI MURE ANU - *Tablou dramatic într-un act*)

*in memoriam artur silvestri*¹³

Cutremurat, pân -n adâncul sufletului, ca de un tr snet care despice arborele p ân la r d cin , am primit, pe 30 noiembrie 2008, vestea plec rii dintre noi, la cele ve nice, în Lumina F r de Amurg, a titanului Culturii Române ti Contemporane, a Campionului Luptei Na ionale Române ti de azi, a celui care, în "bezna noastr cea de toate zilele", a pip it, cu Geniul s u, R s ritual/Rena terea de Spirit Românesc: **Duhul Omului Universal-Enciclopedic, al lui ARTUR SILVESTRI...!!!**

Cu durere în suflet, dau m rturie c el, **ARTUR SILVESTRI**, a fost i va r mâne, pân la stingerea stelelor din cer, Fratele Cel Mare al tuturor celor care nutreau i vor nutri dragoste curat i înfl c rat , pentru Neamul Românilor i pentru Patria Sacr a Românilor...Adic , **ARTUR SILVESTRI** s-a rânduit, în Cerul Neamului nostru Metafizic, al turi de Orfeu/Eminescu, de Dumitru/Dimitrie Cantemir, de Iorga, Vasile Lovinescu ori Pârvan. Va r mâne, de azi încolo (pân când Dumnezeu se va îndura i va da semn de aprindere a unei noi Stele de C l uz a Neamului nostru...), un imens loc gol, cât un h u, în Cultura Româneasc Actual - i a a b tut de criv uri, iar numai datorit Luminii Hristice a revistelor ARP (ctitorite, cu atât fr mânt de suflet i zbatere de flac r , pân la stingere... - de **ARTUR SILVESTRI**) i a c r ilor/scrierilor lui **ARTUR SILVESTRI**, înc r mas spre priveghere, întru n dejdea viitorului de Frumos, Bine i Adev r, pentru acest Neam al Ve nicei A tept ri...Pentru c , iar , acest Neam, de azi încolo, î i va a tepta Lumin torul, Mesia S racilor cu Duhul i al R t ci ilor cu Firea, pe care Dumnezeu,

¹³ -- Scriitor român, istoric al civiliza iilor, promotor cultural, editor, fondator al consult an ei imobiliare în România, întemeietor de organiza ii culturale i cet ene ti, filantrop, Artur Silvestri este o personalitate cu activitate enciclopedic . N scut în 1953, într-o familie de negustori aromâni (din partea mamei) i de boieri olteni (din f amilia lui Iancu Jianu), din partea tat lui. Str nepot al Mitropolitului Tit Simedrea, ultimul mitropolit al Bucovinei(1945), izgonit din Scaunul Mitropolitan, de invazia rus . Studii filologice la Bucure ti (1972 -1976); specializare în arheologie(Italia) i istoria culturii (Sorbona- 1979).

Doctor în literatură medievală al Universit ii din Madras, India, Doctor *honoris causa* al Institutului de Studii Medievale al Cataluniei, Barcelona, Doctor în tiin e aplicate al Universit ii Francofone Interna ionale - Bruxelles etc. .Artur Silvestri este creator al celei mai vaste re ele de reviste electronice din România - **ARP- Asocia ia Român pentru Patrimoni**u. Autor a peste 200 de studii pe teme de istorie literar român , a peste 40 de c r i i 2.500 de articole pe teme culturale.

Fondator al Asocia iei Scriitorilor Cre tini din România (2005). Distins, în anul 2004, cu „*La Croix de Saint Antoine du Désert*“, marea distinc ie a Bisericii Copto-Ortodoxe din Alexandria (Egipt) i cu titlul de „*accademico*“, la Cent rul Cultural Copto-Ortodox din Vene ia (Italia). „*Doctor of Divinity*“ (D.D.), la Institutul Sf. Efrem, din Puerto Rico.

Artur Silvestri a stimulat, sprijinit i editat opere individuale, dar, mai ales, colective - (de tip politic, economic, cultural etc.): „*Danie*“, „*Loc*“ i „*Bun -Voire*“, *Cuvinte pentru urma i* (vol I-II), *Al Cincilea Patriarh*, *M rturisirea de credin literar* (vol. I-II) etc.

scârbit de micimea noastră de suflet și îndrăgnicirea în România, ni l-a luat la El, spre a-și spori, în putere și slavă, Zorii Cei Venețieni ai Raiului... – prof. dr. *Adrian Botez*

“doar o vorbă scrisă - i mai spun”...despre cultura română contemporană

RESEMNARE. MEMBRILOR „MAFII” LITERARE

Uniunea Scriitorilor din România-USR (prin noul statut, votat în 2009, se revine la denumirea inițială: Societatea Scriitorilor din România-SSR, apărută în 1908; USR a fost continuatoare a SSR sub regimul comunist, din 1949; anul trecut, SSR-USR își sărbătorește Centenarul) este un sindicat, o organizație non-profit și non-guvernamentală, o asociație profesională care stimulează și apără teoretic interesele „omului-scriitor” și numai indirect creația lui. De creație, în sine, se ocupă în exclusivitate scriitorul (scriitorul creștea USR-SSR îi poate da drepturi de autor pe creația lui, creația ce poate fi premiată anual sau nu, depinde de juri, mereu contestate, inclusiv la nivelul filialelor USR-SSR). USR-SSR îi pune „pe hârtie” la dispoziție omului-scriitor o editură (la care apar însă numai cei ce trec de „grila valorică” a responsabililor ei, cu „inevitabile” restricții umorale colegiale) și mai multe reviste literare (în care de asemenea publică și sunt lăudați cei ce sunt pe placul redactorilor - efi de la un moment dat, hachi ele redacționale tind să spânzurând), îl ajută material la nevoie (în caz de boală sau stare materială precară, sau cu burse), sau îi pune la dispoziție contracost o garsonieră la casa de vacanță de la Neptun. USR-SSR nu răspunde de creația fiecărui membru al ei (creația în sine este numai treaba autorului, repet), dar o poate gestiona. Cine are puterea (cine conduce operativ USR-SSR), desigur, comandă în viața literară. Lui îi se pare că a devenit nemuritor, se umflă în pene și este convins că va primi și Premiul Nobel pentru Literatură (deși, în istoria literară s-a demonstrat că el, funcționarul cu funcții în USR-SSR, este o victimă sigură a propriei posterități), lingvist de membrii simpli ai USR-SSR. Scriitorii neafiliați la o gașcă sau alta, se subînțelege, sunt marginalizați (nu are legătură cu faptul că locuiesc în provincie sau în București). E adevărat, la masa de scris a fiecărui nu are cum să intervină USR-SSR. Ne-am resemnat cu această situație, ca o gașcă scriitoricească sau altă să controleze literatura română (găștile se schimbă eventual la patru-cinci ani, când au loc noi alegeri în USR-SSR; dar gașca dominantă s-a tot perpetuat de dinainte de Revoluție). Nu este nimic de făcut, majoritatea membrilor USR-SSR și s-a dat de în eles că se deimplură.

În legătură cu difuzarea cărților originale (de regulă, nevandabile) ale membrilor USR-SSR, ca și a revistelor ei literare (la fel de nevandabile). USR-SSR a încercat să-și înviaze piața de librărie ale sale în marile orașe, cu salarii asigurate pentru librării și chirii plătite în locațiile în care își desfășurau activitatea – dar, în timp (în zece ani) au dat faliment și USR-SSR le-a desființat pe toate în 2008. Naivitatea rentabilizării cărții originale de literatură și a revistelor literare a fost rapid trezită la realitate de „economia de piață”. USR-SSR nu are posibilitatea materiale să sponsorizeze librării (la care se vindeau cărțile membrilor USR-SSR și reviste literare) care nu au decât pierderi, din păcate. Ne convine sau nu, aceasta este situația. Sigur, sunt și scriitori de succes, cu cărți originale care se vând, dar sunt prea puțini. USR-SSR a găsit soluția cooperării editurii ei, Cartea Românească, de câțiva ani, cu Editura Polirom (impus pe piață, cu o cifră de afaceri impresionantă), creștea și s-a subordonat, fără să-și piardă identitatea. S-a dovedit o investiție inspirată (cele mai multe premii literare le primesc volumele apărute la Cartea Românească, în noua formulă), chiar dacă în rândul majorității membrilor simpli ai USR-SSR sunt nemulțumiri, selecția publicării cărții originale aici fiind extrem de subiectivă, așa cum subliniam mai sus, numai cei simpatizați de gașca dominantă putând să publice fără rabat de calitate. Practic, Editura SSR-USR, Cartea Românească

din București era muribund când s-a găsit soluția preluării ei de către Editura Polirom din Iași, azi ea a redevenit un „brand” pentru scriitori. Cu atât mai mult eludabil, cu cât cărțile originale aparute la Editura Cartea Românească intră în circuitul marilor librării din țară, datorită reelei remarcabile de difuzare a Editurii Polirom (numai o asemenea editură, repet, cu o cifră de afaceri impresionantă, are posibilitatea să acopere mai toate librăriile din țară). Sigur, fiecare scriitor român poate găsi soluții ideale și în publicațiile publice opera și să o difuzeze, numai de el știute, și aiă o strategie a lui, eventual. Eu, de exemplu fac parte dintre autorii care nu au căutat la vânzare în librării, fiindcă am publicat la edituri care nu au nici un fel de difuzare (din nefericire, n-am publicat la Editura Cartea Românească decât înainte de Revoluție). UR -SSR e incapabil de mai mult, revistele ei literare nu se vând, doar s-a putut mânăla *România literară* a intrat în circuitul particular de difuzare a presei în toată țara, altul decât Rodipet, și e cumpărat și de cititorul nescritor... E o resemnare generală, cartea originală (exceptând autorul român de succes, numai rat pe degete) și revista literară „nu se caută, nu se vinde”.

Ar trebui probabil să ne supărăm pe „vremurile noi” (dominate de televiziune și distracție, de consumism și *entertainment*) că ne-am poziționat într-un punct mort, când am ajuns să fim întrebați „pentru cine scriem, dacă nu avem cititori”. Natural, scriitorul poate să răspundă că scrie pentru el – dar... Rămâne acest mare „dar”, creația literară originală în sine ar trebui cunoscută de public, în pofida faptului că scriitorul ar putea fi dezinteresat de asta. Dar cine să o facă? UR -SSR e neputincioasă, pentru Academia Română literatura e doar un compartiment, și Ministerul Culturii a desființat „cultura scrisă”, practic (banul public e tocat în orice domeniu posibil, numai în cultura scrisă nu; sponsorizările pentru o listă de cărți originale se fac discret; Ministerul Culturii nu mai are nici o revistă literară a lui).

O promovare a cărții valoroase în străinătate, prin traducerea ei? UR -SSR, Academia și Ministerul Culturii nu se implică în traduceri ale autorilor contemporani – ele organizează, în cel mai bun caz, rar, întâlniri în România cu scriitori străini, sau facilitează plecările la târguri de carte sau ezouri literare ale unor scriitori români (ale și pe sprânceană, mereu aceiași) în străinătate. Există un institut care primește bani publici grei, pe nume Institutul Cultural Român, care traduce cărți originale românești și trimite scriitorii români cu burse în străinătate (sau plătete burse unor traducători străini care traduc în românește) – dar el dovedește același balcanism de joasă speță în selecția autorilor: dacă nu ești în grațiile conducerii lui, „opera” ta nu înseamnă nimic, nu contează valoarea ei, promovarea se face pe ochi frumoși. Personal, nu-mi mai bat capul, e un cerc închis care nu mai poate fi spart. Dacă n-ai ce face și contești mizeriile „mafii” literare constituite în România (care în omână de scriitori pe locurile din faale ierarhiilor literare, care împart burse în străinătate și care te traduc pe bani publici în limbi internaționale, sau care îți scriu cronici favorabile reciproc), te trezești desființat pe plan intern.

LIVIU IOAN STOICIU - 4 mai 2009. București

interviurile revistei „contraatac”

DIALOG CU IOAN EVU

Adjud-Hunedoara, 28 septembrie 2008

I. A.B.: – Dragii prea-onorate Poete/Bard (și Menestrel) al Hunedoarei, nu ne cunoaștem, efectiv, la față – acesta n-ar fi un caz unic, în „zodia Internetului”... – dar noi doi nici nu de mult vreme ne „e-mailăm” (...uneori îmi dai tu câte-un telefon)... – și totuși, ne simțim atât de bine, unul pe altul, de parcă am fi suflete-pereche... Cititorii Contraatac-ului, din numerele trecute ale revistei, îi cunosc și Viața, și Poezia. Aș vrea (și voi încerca tot ce-mi stă în puteri) ca acești cititori să-și cunoască, măcar câtuși-o cunosc eu – MUZICA (de o frumusețe clasică!) – dar... tot mai bine ar fi să faci TU un efort (deosebit, știu...!!!) și să „te întinzi” până la Adjud, și să-ți cânti la Casa de Cultură de aici... Cunoșc diafanul din tine (Poetul dublat de Muzician...sau invers!) și faptul că respingi violența de orice fel (de limbaj, fizic etc.) – dar vremurile pe care le trăim, nu vor fi fiind, oare, vremurile înscunării violenței?! Crime înșănăgerate pe stradă, crime chiar în colți (cazul din „liniștită” Finlandă este încă proaspăt în „memoria groazei!”), crime morale de cele mai abjecte, perverse și laice – de tipul, spre exemplu, al linajului pe care-l „execut”, în aceste zile, din Președinție al URSS, N. Manolescu, asupra prietenului nostru comun, scriitorul de mare verticalitate morală, Liviu Ioan Stoiciu (cel de obârșie adjudean!)...De ce crezi că stăm în neplăcere, sub această zodie a Violenței Pluridimensionale? Eu nu mă numără printre cei care cred că Violența este apanajul exclusiv al unui regim politic sau altul: liberalismul și aș-zisa „democrație” se pot dovedi la fel de distructive, pentru om, sfidătoare și disprețuitoare, față de esența divină din om – ca și comunismul sau nazismul... A se vedea, începând cu vechile hrisoave europene, și cazul asasinării „democratice” a athenianului Socrate... Ce zici tu, în lecuirea umanității de Durere și Strigoate la Cer Injustiție – muzica ar mai putea avea, oare, efectul benefic, magic, ORFIC, din antichitate?

Lira orfeică a îmblânzit fiarele p durii. Însă bestialitatea din om e mai greu de anihilat. Violența e o maladie recrudescentă, există peste tot, iar modalitățile ei de manifestare sunt pluriforme. Artă nu se poate opune crimelor de nici un fel. Măcar de ar reuși să dezvinovățească umanitatea pentru crimele comise, de ar putea să-și scumpere măcar o parte din p catele lumii acesteia, și tot ar fi ceva...

I.E.: – Oare nu mă gratulezi cu prea multe atribute, destul de greu de purtat pe umerii-mi nu tocmai atât de vâjnoși pe cât par? Nu e, totuși, prea mult: „poet, bard, menestrel, muzician?... și toate cu majusculă? Nu-ți fie cu supărare dacă și voi destăinui că eu, unul, percep folosirea verzalei ca pe o expresie suprem/sublimă a Creatorului, și că mă consider un simplu murturisitor al frământărilor „terestre”. Nu că aș suferi de modestivitate, nici că aș rămâne insensibil la anumite „etichetări”, mai ales când ele vin dinspre un prieten... Hai, „menestrel”, mai treacă-mearg – chiar mi-am cântat de nenumărate ori versurile în stradă, prin parcurile urbei – dar vocabula „muzician”, tot cu majuscula (sic!), e ușor excesivă și o pun pe seama entuziasmului tău, a prea-plinului tău sufletesc, a cărui debordanță, recunosc, m-a surprins, nu o singură dată... Sunt unele cuvinte care mă sperie prin rezonanța lor fastuoasă. Poate reticența mea față de cuvintele mari, e un gest reflex, o „engramă” moțenită din vremuri apuse (dar nu chiar de tot!), când erau la modă numele altor... barzi/trâmbiși și ai ideologiei egalitariste.

Nu am pretenderisirea ca să fi un „clasic”, de i pun mare pre pe tradiție, mai precis, pe siguranța ce o confer „practica” ei îndelungată. De altfel, un critic literar chiar mă definea, recent, ca fiind „un clasic în via”. Ce știe? Mulțumesc Proniei că sunt în via! Cât despre... clasicizarea operei... s-l știm timpul să hotărască, și să ne desfructăm cu privilegiul pe care ni-l confer maiestruosul anonim al bucuriilor existenței mundane, primite ca dar/moștenire.

Pe strâmb albia, atât de patetică enunțurilor tale, mă străduiesc să mențin în arderea celor generate... Dar nu promit că voi reuși să rămân conectat, pe întreg parcursul dialogului nostru, la aceeași incandescentă altitudine... Când Cicero postula „Inter arma silent musae”, se referea, desigur, la violența războiului în sens generic, a luptelor armate, cu scop bine motivat, pragmatic. Utopici cum sunt, poezii vor parafraza întruna, imaginându-și că la auzul harpei armele vor tăcea... Dar ce ne facem, dragă poete, când „muzele” atâtor semeni ai noștri au devenit armele înșeși? Va acoperi sonul pacifistului instrument muzical răpășitul mitralierelor, bubuitul evilor de tun? Lira orfeică a îmblânzit fiarele pământului. Înșelăstoria din om e mai greu de anihilat. Violența e o maladie recrudescentă, există peste tot, iar modalitățile ei de manifestare sunt pluriforme. Arta nu se poate opune crimelor de nici un fel. Măcar de ar reuși să dezvinovățească umanitatea pentru crimele comise, de ar putea să răscumpere măcar o parte din păcatele lumii acesteia, și tot ar fi ceva...

2. A.B.: – În poemul „Dosar public” din volumul tău, Însoțitorul umbrei, spui: „Dar astăzi parcă toate cuvintele mă dor./ Ce boală o fi această?/ Dă-i tu femeie nume./ Mă desfrunzesc de aripi/ sunt palid ca un nor/ și mă retrage-n mine/ ca marea în izvor/ mă destrămă în zare, ticloșit lume!// Uor sunt ca o frunză rănită de eter/ greoi sunt ca stejarul rostogolit în tin / când tac sun ca un clopot/ cu dangătul în cer/ când strig sunt numai susur de rouă în lumină”. Duhul umanității – și nu este DOAR o iluzie, o metaforă a Poetului Ioan Evu – suferă mari (dar deloc „mărești”) dureri. Din ce cauze suferă Poetul, mereu (în comunism ca și în liberalism... – deci, apolitic!), până la „desfrunzirea de aripi”? Care crezi tu că ar fi climatul spiritual care ar permite „re-înfrunzirea aripilor” Poetului?

Într-o vreme când numeroși poezii se lasă seduși de latura parodică a existenței, de persiflarea realității ori de frigiditatea exprimărilor sibilice, pretinzându-se savante, îmi rezerv libertatea de mă lua în serios, asumându-mi toate îmbucurările, dar și vicisitudinile de care viața a avut grijă să nu duc lipsă.

I.E.: – „Suferințele”, mâhnirile poezilor, sunt aceleași dintotdeauna, cu vagi deosebiri de nuanță, indiferent de sistemele social-politice ale comunităților umane. De fapt, aceste „suferințe” pot fi comune oricărei entități umane. Nu ai dreptul să spui nimănui „suferința mea e mai mare decât a ta”, pentru că asta ar semnifica ipocrizie. Poetul, artistul în sens generic, are privilegiul de a transfigura caznele sufletești, de a da lacrimilor contur de cristal, prin datul nobiliar al katharsisului întrezărit de Aristotel ca act purificator/regenerator. Furtunile, frământările osmotice ale spiritului, stau la geneza poeziei. Ea nu se va naște din eufonie, așa cum niciodată, în azur, nu vom zări măcar licul unui fulger.

Într-o vreme când numeroși poezii se lasă seduși de latura parodică a existenței, de persiflarea realității ori de frigiditatea exprimărilor sibilice, pretinzându-se savante, îmi rezerv libertatea de mă lua în serios, asumându-mi toate îmbucurările, dar și vicisitudinile de care viața a avut grijă să nu duc lipsă. Timpul „re-înfrunzirii aripilor”, al transmutării lor în text, e acel moment de grație al spiritului, numit îndeobște inspirație. Când Bacovia spunea: „Voi scrie un vers când voi fi liniștit”,

nu se referea la o lini te domestic , la starea dulce far niente, prilejuit de tihna unei existen ei „casnice”, ci la acalmia de dup încetarea zbciumurilor sale interioare, de sorginte metafizic . Se referea la cerin ele suferin ei/durerii de a- i duce pân la cap t combustia. Abia în acea stare de lini tire „deta at ” a spiritului, actul creativ î i poate des vâr i lucrarea.

3. A.B.: – tiu c i s-au decernat, absolut îndrept it, mormane de diplome, pentru Poezia ta...

Firav, cu greu, r zbate, pe la posturi de radio, i muzica ta, de o mare i tandr fine e... i totu i, nu e ti un client al TVR-Cultural...!!! i totu i, ROMÂNII te cunosc mult prea pu in, în raport cu valoarea Poeziei i Muzicii tale! De ce crezi c , pretutindeni în lume, Artistul/Scriitorul – CÂND SUNT AUTENTICI! – sunt inu i AFAR , „pe pre ” – iar în cas se desfrâneaz to i impostorii, to i nechema ii, care fac numai r u Duhului Omenesc? Copiii i tinerii (români i ai lumii terestre – EGAL!) ar avea nem surat mai mult nevoie de Poezia ta i a celor ca tine, pentru a se construi spiritual, iar nu de „deochiul” unor Vakulovski, Verde , Ioana Bradea etc. De ce societatea uman opereaz această CONTRASELEC IE VALORIC ? Te rog s nu m iei cu teoria c „asta se cere, asta se d ”, a dlor Liiceanu, Ple u, Patapievici, în urm i... Fluera u etc.! C , în definitiv, i Ministerul Educa iei, dar i cel al Culturii, dar i Televiziunea Român (cea pe care o pl tim din banii no tri!) au obliga ia moral chiar de a educa Neamul! i, în orice act social, mai ales în cel de educa ie (adic , de restrângere a fiarei din om...), este un act de constrângere benefic...(ar fi i imposibil ORICE EDUCA IE, dac nu ar fi A A!). Cu „b taie lung ”, în evolu ia spiritual a umanit ii!

tiu c acolo unde exist valoare, va r zbate în cele din urm ! i nu e utopie.

I.E.: – Ca o prolegomene la chestiunea adus în discu ie, a aminti emblematicele versuri montaliene din poemul „L mâii”: „Ascult -m , poe ii laurea i/ se mi c numai printre plante/ cu nume rare: ligustrul sau acanta./ Eu iubesc drumurile/ sfâr ite -n gropi ierboase/ unde prin b l i pe jum tate seci/ copiii prind câte-un ipar sub ire./ Potecile ce merg pe lâng povârni uri/ coboar -n tufele de trestii,/ oprindu-se-n gr dini printre l mâi”... Cât „orgolioas ” modestie a poetului ce con tienteaz c nimic nu se poate compara cu spectacolul „deloc m re ” al vie ii, i, totu i, covâr itor...

Îmi displace sintagma „mormane de diplome”! i chiar nu de in un mald r de astfel de... acte/patalamale... Îns p strez cu drag în arhiva inimii mele câteva „înscriuri” semnate de t efan Augustin Doina , Dumitru Radu Popescu, George B l i , Ion Mircea. Am mai spus -o, nu sunt un vân tor de trofee literare. Am participat la multe concursuri/festivaluri de poezie, proz i muzic , din dorin a vie, „juvenil ”, de afirmare, dar i din nec esitatea de a-mi verifica randamentul. Îns asta se întâmpla înaintea debutului meu editorial cu „Fereastr de ap ”, debut ce a avut loc în urma Concursului organizat de editura „Facla”. Îmi permit o parafraz a unui celebru vers al lui Francois Villon i (m) întreb: „Dar unde sunt... concursurile literare de alt dat ?”. Alea patronate de jirii compuse din scriitori de renume, cu un cuvânt greu de spus în arealul literar autohton. C acum geme „pia a” de tot soiul de festivaluri de un nivel submediocru, orga nizate de te-miri-ce institu ie de cartier.

Arta nu e o competi ie sportiv ... În sport, ordinea în l rii pe treptele podiumului se desf oar dup criteriile/grile bine clarificate, „legiferate”, astfel încât performan a nu poate fi eludat . În literatur , lucrurile sunt pu in mai complicate i necesit oarecari nuan ri. E foarte dificil s selectezi din „mun i” de poeme, din amalgamele de „semne”, acelea care s releve locul exact al fiec rui competitor pe o virtual scar valoric ! A nu se în elege cumva c refuz noema de competi ie

artistic ... Dimpotriv , anumite concursuri literare – i m refer la cele prestigioase – chiar ajut la afirmarea unor nume de scriitori autentici.

Îmi place s cred c poezia mea se afl în competi ie cu ea îns i. Cât despre lumea asta a „contraselec iei valorice”, despre „trajectoriile” ei malefice relevate de tine, nu m pot pronun a atât de categoric. i tii de ce? În primul rând, pentru c eu cred în ceea ce fac – sunt de felul meu un optimist, îns ... temperat – i, în al doilea, chiar nu am chef s m erijez în pária institu iilor abilitate cu promovarea valorilor culturale. Asta spre a nu da satisfac ie „corifeilor” zilei... Când am f cut apel la Direc ia pentru Cultur , Culte i Patrimoniu Cultural Na iona l a jude ului Hunedoara s -mi subven ioneze o carte de versuri, i m-am izbit de indiferen a acestui „organ” (de stat... degeaba pe banii contribuabilului!), nu am capitulat, ci am tatonat alte c i, deloc facile, dar, în cele din urm favorabile mie. O experien similar am avut cu prilejul edit rii albumului „Trenul de sear ”, album inaugurând 30 de ani de activitate neîntrerupt ai grupului muzical CANON, când am solicitat sprijinul Consiliului Jude ean, înaintând un proiect în acest sens... Nu am ob inut decât promisiuni...

Trebuie s -i dau dreptate c institu iile statului – i, oho, nu numai cele cu profil cultural! – nu i justific întotdeauna atribu iile. Dar eu tiu c , dincolo de toate aceste dificult i, exist o rânduial , un echilibru, o predestinare. tiu c acolo unde exist valoare, va r zbate în cele din urm ! i nu e utopie. Am accesat chiar acum câteva ore site-ul www.muzicabuna.ro i sunt peste 12.000 de download ri ale cântecelor mele... Nu sunt un c uza al ideii ipocrite c arta are nevoie doar de câ tiguri spirituale... Totu i, m bucur „copil re te” când muzica mea ajunge la sufletele oamenilor, când primesc un gând bun dinspre cei ce o ascult . Poate c nici eu nu m zbat cât ar fi necesar spre a-mi promova scrisul sau muzica. Dar asta e alt poveste... Iar dac „în cas – cum spui – se desfrâneaz to i impostorii, to i nechema ii”, e treaba domniilor lor tov r e ti! Fii sigur, drag Adrian, c n-o s m afli cer ind la u ile lor.

4. A.B.: – Îmi spuneai, mai an, c î i iei c r ile tale în rucsac i te duci, cu chitara sub bra , prin jude ... Când i... i încerci s -i faci cunoscute c r ile – eventual, s i le i vinzi. Chiar atât de primitivi am ajuns, mai primitivi decât anticii, care aveau „libr rii”?! Statul (nu doar cel ROMÂN!!!), USR, Ministerul Culturii etc. – nu sunt în stare s finan eze M CAR dou programe (FUNDAMENTALE!!!): unul de promovare (O AGEN IE DE PROMO CULTURAL!) a valorilor artistice autentice (bun, ai s spui c aici e nevoie de critici... DAR CRITICI DE CALITATE AVEM, DOAR C SE OCUP DE CABALE, ÎN LOC DE CRITIC OBIECTIV , HERMENEUTIC !!!), i cel lalt, de distribu ie a operelor de art autentice, ba, poate, chiar DECISIVE, în procesul de educa ie moral i estetic a unui Neam, a Umanit ii? Comuni tii, dup cât tiu eu, parc rezolvaser , *în felul lor*, aceste dou lucruri, fundamentale pentru ca un Neam s se culturalizeze, iar nu s se abrutizeze... Dar, m car, se gândiser i f cuser ceva, în acest sens!!! Chiar atât de mare du man s le fie Artistul Auten tic – „Democra ilor Liberali”, de azi?!

Cred în poezia care se adreseaz oamenilor, nu plantelor de ser . Citesc cu interes critica empatic , tranzitiv , argumentat . Într-un cuvânt, vie.

I.E.: – Da, e adev rat, mi-am vândut c r ile, direct din... rucsac, f r sprijinul „neprecupe it” al defunctelor centre de libr rii, care – trebuie s recunoa tem –, în vremea „odioasei sale so ii”, aveau un rol foarte important la stabilirea tirajelor... i, te asigur, nu mi s -a p rut nimic umilitor, descalificant, în întreprinderea mea. A fost, dac vrei, un gest reflex – chiar dac „primitiv” – de adaptare la noile cerin e ale pie ei, o experien boem-incitant pentru mine. Spre

exemplu „Amintirile unui pitic din vremea când era mai mic” am vândut -o nea teptat de bine, ca de altfel și „Cenu vorbitoare”, încât ambele cri (având tiraj inițial de 500 exemplare) le-am reeditat... Oși se par neverosimil, dar am constatat că numărul celor interesați de „producțiunile” lirice și muzicale ale subsemnatului este în creștere.

Nu mă consider un esoteric iar hermeneutica mă depășește. Cred în poezia care se adresează oamenilor, nu plantelor de seră. Citesc cu interes critica empatică, tranzitivă, argumentată. Într-un cuvânt, vie. Cea care nu a eșuat în prim plan autorul – conform dictaturii impuse de trend-uri de interese extraliterare –, ci opera acestuia. Îmi repugnă tipul de critici „nemuritori și reci”, suficienți, plictisitori, mai ales, plictisitori. E genul de scriitori încorsetați în grila savanțlăcurilor autoreferențiale, puși mereu pe ierarhizări conjuncturale.

Uite ce e, dragă prietene, faci ce faci și mă provocă, trăgându-mă „de mânecă” spre terenul politicii. Să ne înțelegem: nu am nimic împotriva acestei... meserii, numită eufemistic „cea mai veche din lume”. Nu-mi repugnă politicul în sine, atâta vreme cât servește intereselor vitale cetățeanului electoral – ce-i face omul cu mâna lui... vot se cheamă! – dar, prin însăși natura ei, poezia semnificativă „dizidență”, și – spunea cineva – ea erodează orice formă de putere. Arta înseamnă dialog, pe când politica e doar monolog al doctrinei. Între sintagmele „trestie gânditoare” și „zoon politicon” nu a existat, să recunoaștem, niciodată compatibilitate.

Am sentimentul că aștept de la mine răspunsuri înainte, cu intenție directă asupra unor nume amintite, cum ar fi cele din întrebarea anterioară. Însă eu nu pot fi atât de categoric ca tine. Și asta nu din teamă de „zei”, ci pentru că-mi repugnă gâlceava. Eu nu pot anatemiza un scriitor sau altul pentru felul în care scrie sau îi intitulează o carte. Dacă autorul consideră că prin scriitura lui iese „în față”, că e musai să fie în vogal, e treaba lui. Printre atâtea libertăți, democrația ne conferă și pe aceea de a alege. Nu ne poate obliga nimănui să citim ceea ce depășește sfera orizontului nostru estetic de așteptare. În timp, valorile se cern, nu cred că trebuie să fim atât de alarmați de invazia nonvalorii. Fiecare pasare (croncănită) prețuiește limba ei piere...

5. A.B.: – Ai cunoscut, din interior, acel ceneclu numit, de mulți, „controversat” – dar pe care eu îl consider, azi, de o importanță înaltă, pentru vremurile acelea – Ceneclul „Flacăra” al Scriitorilor din Hunedoara. Mi-ai scris și zis, cu dor și nostalgie gingașă, câte ceva lucruri de mare frumusețe, despre dezbaterile furtunoase, dar atât de vii, inteligente, sensibile și eficiente, din cadrul lui – dezbateri NU DESPRE NIMIC!!! (precum politichii de azi...), ci despre frumusețea și profunzimea/puterea de sugestie a unui vers sau altul, despre sublimul unei fraze muzicale sau alta... Spune-le mai mult cititorilor noștri, dintre care cei mai mulți sunt tineri (n-au apucat acele vremuri și acel incandescent fenomen de masă, „Flacăra”) și... grozav de sceptici, precum „epigonii”, de care vorbește Eminescu: „*Voi credeți în scrisul vostru, noi nu credem în nimic!*”

Ceneclul hunedorean a fost o adevărată coală de literatură, chiar dacă nu de așteptarea celor din orașele universitare. Un ceneclu unde se scria poezie și proză nealiniate proletcultismului, un adevărat laborator artistic ce nu îneca conținutul oficialităților administrative care decretau cine e scriitor sau nu. Singurul criteriu care funcționa acolo era cel estetic.

I.E.: – Spre a elimina orice confuzie trebuie să specific dintru început: ceneclul „Flacăra” al Scriitorilor din Hunedoara nu avea nici o legătură cu ceneclul omonim condus de

Adrian Păunescu, apăsător, de altfel, cu mulți ani mai târziu. Cenaclul hunedorean a fost o adevărată coală de literatură, chiar dacă nu de anvergură celor din orașele universitare. Un cenaclu unde se scria poezie și proză nealiniată proletcultismului, un adevărat laborator artistic ce nu ținea cont de oficialitățile administrative care decretau cine e scriitor sau nu. Singurul criteriu care funcționa acolo era cel estetic. Nici nu se putea altfel, atâtă vreme cât gruparea era patronată de scriitori ca Dan Constantinescu, Ivăniță Martinovici sau Neculai Chirica, toți trei poezi și consacrați la vremea respectivă și traducători de anvergură din marea lirică universală. Să-mi mai amintesc pe Otto Stark, Eugen Evu, Sotiris Vlahos, Valeriu Bârgău, Victor Isac, Martin Szegedi, Mariana Pândaru, Richard Wagner, Victor Niță, Ioan Radu Igna, Nicolae Balaban, Adrian Demea, Nicolae Crețea, Carmen Demea... Era o atmosferă aristocratică și efervescentă, unde veleitarismul nu și-a afla locul. Orice negație sau afirmație vizavi de un vers „oarecare” trebuia justificată, susținută. Îmi amintesc cum m'rturisit nostalgice, discuțiile aprinse, adesea contradictorii, aplicate pe text, ce se prelungeau târziu în noaptea. Am frecventat acel cenaclu, din primul an de liceu, până după terminarea stagiului militar, și trebuie să recunosc că acolo am deprins „meseria” scrisului temeinic, a muncii asidue pe text, a lefuirii versului până la contur de lamură.

Pe scena cenaclului condus de Adrian Păunescu am debutat singur, la Sibiu, în iarna lui 1976, cu un cântec compus de mine pe versurile poemului lui Ileana „Scrisoare mamei”. În 1978, împreună cu fratele meu, poetul Eugen Evu, am obținut titlul de laureat ai Primului festival național de folk desfășurat la Costinești. Festivalul acela a fost un adevărat maraton, desfășurat de-a lungul a trei nopți incandescente, iar premiul a venit în urma votului celor peste o mie de spectatori prezenți la teatrul de vară studențesc. În 1982 a urmat, pe scena aceleiași cenaclu, debutul în forma de cvartet al grupului muzical „Canon”, obținând în scurt timp Premiul de consacrare. Am participat apoi la nenumărate emisiuni și spectacole televizate sau radiodifuzate. Debutul discografic al grupului a avut loc în 1987, pe LP-ul semnat de Victor Socaciu, „Viața, iubirea cea dintâi” (contribuia „Canon” -ului rezumându-se la aranjamentul orchestral, acompaniament instrumental și armonii vocale la apte cântece de pe album). Însă debutul „de autor” al grupului „Canon” s-a petrecut abia în 1991 la Electrecord. Au urmat alte apariții discografice, pe care nu le mai enumer, spre a nu rătăci din spațiul tipografic.

6. A.B.: – Crezi că scriitorii români au vreo ansă de afirmare, azi, în această Uniune Europeană (un Moloh ce n-are nicio identitate, dar căruia îi crește, ARTIFICIAL, prestigiul dinspre Vest spre Est...! – și-i scade... pe ruta invers !!!)? Unii zic că limba română ar fi un mare impediment... – și, deci, că degeaba se mai nevoiesc scriitorii să scrie, în România – mai bine s-ar spânzura, dacă nu se reprofilează, ca sculeri-matrieri... Unde ne sunt traducătorii?! Tău că traduci din lirica poetului austriac Thomas Bernhard... e foarte bine... – dar aș vrea să fie încă și mai mulți cei care să-i traducă, BINE SPRE EXCELENT, pe Mihai Eminescu, Blaga, Nichita Stănescu, Sorescu, Mihail Sadoveanu, Rebreanu, Ștefan Bănuțescu, Fănuș Neagu etc., din română în... toate limbile Pământului! Să se înființeze un Departament DE PROMOVARE REALĂ A CULTURII ROMÂNE, NU PRECUM ICR-ul ACTUAL AL DLUI PATAPIEVICI (...SUS ÎNUT, ISTERIC ȘI IMBECIL, DE TOȚI „MAHRII” IRESPONSABILI AI ZILEI, DE LA PLEU LA LICEANU ȘI DE LA TRAIAN UNGUREANU LA... CĂTĂLIN AVRAMESCU!), CARE PROMOVEAZĂ (după tembelismele swastikoide și cretin-obscene, de la New York) „OMAGIUL LUI IUDA”!!! ...la Bochum-Germania...cu scabrozități și satanisme, care, cică, „ne-ar reprezenta, ca tendințe psihologice de Neam, la acest moment”...Aș dori să părăsesc sincer, ca totdeauna, despre toate acestea.

Da, cred, ca i tine c trebuie înteprins mai mult pentru promovarea în lume a numelor de referin din literatura clasic i contemporan . S nu fim îns pesimi ti! Unii pa i , de i timizi – s recunoa tem , totu i, s-au f cut.

I.E.: – Sincer, nu prea în eleg cum e cu cre terea/sc derea „prestigiului” zeului fenician al r zboiului (Moloh) dinspre Vest spre Est, .a.m.d. i tot sincer, eu, unul, nu -mi pot permite s lipesc etichete de „iresponsabili” pe Andrei Ple u („Minima moralia” e o carte extrem de valoroas !) sau pe un Gabriel Liiceanu (aminte te- i memorabilele întâlniri televizate ale domniei sale cu studen ii, de dup 1989, apoi... „Apelul c tre lichele”!). S nu ne gr bim, drag Adrian Botez, s tragem concluzii pripite asupra unor scriitori/filozofi importan i ai culturii noastre! Altfel glis m foarte u or de la o extrem la alta! i chiar mergând pe linia logicii tale, la urma urmelor, sunt i ei... oameni – nu-i a a? – i pot fi supu i gre elii. Dar nu putem face tabula rasa pe indubitabilul lor prestigiu de oameni de cultur . Nu tiu cine a emis enormitatea c lucr rile street arti tilor români, IRLO, Omar i Nuclear Fairy, expuse pe simezele expozi iei de la New York „ne -ar reprezenta, ca tendin e psihologice de Neam, la acest moment”... Dar de aici, pân la a târî la... stâlpul infamiei numele sus amintite, mi se pare – scuze! – o exagerare din partea ta. Iat , dac vrei, dovada „suprem ” a sincerit ii mele! Da, cred, ca i tine c trebuie înteprins mai mult pentru promovarea în lume a numelor de referin din literatura clasic i contemporan . S nu fim îns pesimi ti! Unii pa i, de i timizi – s recunoa tem –, totu i, s-au f cut.

7. A.B.: – Crezi c foarte tinerii scriitori talenta i, de azi (m refer, în primul rând, la elevi i studen i) au vreo ans de afirmare, în jungla cultural , în haosul cultural de azi – din România i din lume? tiu c tu i fratele t u, dl Eugen Evu, a i fost i sunte i al turi de tineri, în cenacluri... Crezi c re vistele i cenaclurile colare (sau, m rog, cultural- colare... – cum este revista asta, *Contraatac*... – care are „afarent”, fire te, cenaclul *Contraatac*...) mai folosesc la ceva, în acest climat troglodit -IMPUS (îmi spui tu, poate, de unde i de cine IMPUS...), de azi?!

E foarte important ca tinerii scriitori afla i la început de drum s aib în preajm preceptori sensibili la fr mânt rile inerente oric rui înv cel.

I.E.: – E foarte important ca tinerii scriitori afla i la început de drum s aib în preajm preceptori sensibili la fr mânt rile inerente oric rui înv cel. Ucenicia practicat sub tutela unor scriitori cu experien î i pune amprenta pe întreaga evolu ie ulterioar a virtualului scriitor, cel care bate cu încredere la por ile afirm rii. Climatul despre care faci vorbire nu poate fi „troglodit” decât dac mentorii legifereaz primitivismul spiritului gregar, ce apar ine semidoc ilor, nu oamenilor de cultur . Regretatul Octavian Paler afirma c : „civiliza ia doar modernizeaz bruta din om – o înva ipocrizia i bunele maniere –, pe când cultura o ucide... Civiliza ia se poate mul umi s -l transforme pe analfabet în semidoct, pe când în cultur , semidoc ii sunt mai periculo i decât analfabe ii”...

Oric rui tân r aspirant la arta scris i-a sugera s ia aminte la spusele romancierului japonez Natsume Soseky: „Poate c sim urile poetului, fiind expuse tulbur rii mai mult decât ale omului obi nuit, au devenit i ele mai ascu ite. Este adev rat c uneori el încearc cele mai alese bucurii, dar

tot el suport mult mai mult durere decât i s-ar cuveni. De aceea, trebuie să te gândeți foarte bine înainte de a te hotărî să te faci poet”.

8. A.B. – Înainte de a întrerupe, vreau să-i pun o ultimă întrebare, având în vedere recurența imaginilor biblice, mai cu seamă neo-testamentare, în poezia ta: CREZI CĂ RELIGIA/CREDINȚA RELIGIOASĂ, ar putea fi un factor prin care cultura, formele de expresie culturală, să se vindece de „lepră”... – ...ar fi un factor prin care marea omului (și a scriitorului, firește!) să crească sau să scadă, în intensitatea de influențare a evoluției spirituale terestre (în funcție de conștientizarea /vs/ ignorarea laturii religioase a Duhului omului)? Cu alte cuvinte, după această epocă a „fluerașilor” și „patapievicilor”, „democrației și ateismului”... – sperii tu, că și mine, că va re-veni o epocă a Marelui Omului, prin Reîndumnezeirea Sa?! Sau faci parte dintre sceptico-pragmaticii... Modelul Lui Hristos (socotit, de atât de mulți indivizi de azi, care se pretind „intelectuali”, ca fiind „utopic” și „naiv”...) va fi având, oare, vreo legătură (prin adoptare sau preresurrexione), cu toate cele ce încerc să te întreb aici, pentru a mă lumina și încerca să limpezesc Labirintul în care ne-a intrat Duhul, în aceste vremi tulburi?

Muzica pe care o cânt și poezia pe care o scriu, sunt dovada explicită a crezului meu existențial... În mâna stângă în ghitară, în dreapta – o pană, care nu-i smulsă din aripa vreunui... înger... Ea se poate preschimba, uneori, în stilou, pix sau... creion, ascuțit de subsemnatul cu mult -mult băgare de seamă... Cuvintele pot provoca răni greu vindecabile. (...)

I.E.: – Iar am sentimentul că îmi „optez” răspunsurile, și faptul că asta îmi provoacă o ușoară ... inhibiție. Nu vreau să mă erijez în judecătorul unor persoane/scrizători anume, deoarece mă consider un creștin, ce încearcă – și, uneori, chiar reușește – să respecte biblica povadă de a nu-mi judeca semenul, spre a nu fi la rândul meu judecat... Mă consider un om simplu, care nu crede că „ultima soluție-i încă o revoluție”... Armele cu care lupt sunt dintre cele mai pacifiste cu puțin. Muzica pe care o cânt și poezia pe care o scriu, sunt dovada explicită a crezului meu existențial... În mâna stângă în ghitară, în dreapta – o pană, care nu-i smulsă din aripa vreunui... înger... Ea se poate preschimba, uneori, în stilou, pix sau... creion, ascuțit de subsemnatul cu mult -mult băgare de seamă... Cuvintele pot provoca răni greu vindecabile. Cel mai ușor e să demolezi, mai greu e să repari ce ai dărâmat... Teologul Paul Evdochimov afirmă că „cel ce sugerează Dumnezeu”... Artistul doar preia scânteia inspirației divine... În ce măsură arta noastră e în stare să comunice cu Absolutul, noi nu putem conștientiza. Până una-alta, dragă Adrian Botez, să ne bucurăm olălt cu Blaga că suntem contemporani „cu fluturii, cu Dumnezeu”...

A întrebăți și consemnat *Adrian Botez*, spusele lui *Ioan Evu*, din 22-23 noiembrie 2008

Despre filosofie, despre Emil Cioran, Mircea Eliade , Eminescu și despre Mi carea Legionar – cu filosoful teucean IONEL NECULA

Iată-ne, drag IONEL NECULA, față în față, la o “lucrare” care, între noi doi, nu s-a mai făcut: un interviu. Să începem repede, chiar abrupt, pentru că avem multe de discutat și, eu, multe să te întreb:

1- A.B.: Cât a mai rămas, azi, din atitudinea filosofului antic grec, care, ca profesor/“învățător”, devenea, de fapt, Maestrul inițierii în sine a ucenicilor săi – “ravvi/rabuni”, cum era numit, de ucenicii săi, Mântuitorul Hristos? Cât mai poate, azi, un filosof, să fie (și să rămân ...) – MAIEUTIC/SOCRATIC? Dar creștin – în sensul dat, la noi, de Nae Ionescu?

Cine a vizitat Voronețul a văzut că Socrate și Platon figurează printre precursorii creștinismului. (...) Nae Ionescu (...) a înțeles că Dumnezeu a dat omului minte și se folosește de ea, să desprindă răul de bine și să-l înfrâneze pornirile instinctuale.

I.N.: Maieutica a rămas în istorie ca o practică a celor vechi, prin care se puneau la treabă intelectul, bombardându-l cu întrebări susținute și contradictorii, în vederea aflării adevărului, binelui și frumosului din lume. Socrate nu făcea filosofie la catedră, de-abia Platon va înființa o școală specială în grădina Akademos, iar Aristotel – Liceul... - ca locuri specifice pentru practica filosofiei în grup. Socrate, însă, făcea din filosofie un mod de viață și de comuniune cu ceilalți din comunitate. Trecea drept un pehlivan, un pislog și un flecar dispus să oprească pe oricine și să-l iscodească asupra problemelor ce privesc cetatea și omul. După cum se știe, n-a scris nimic, niciun rând, a rămas în istoria gândirii doar prin ceea ce ne-au transmis despre el Platon și Xenofon.

Insist. Socrate era un maieutic și filosofa prin întrebări. Discursul filosofic desfășurat îl complexa și-i zăvora provocările profilactice. Dacă și s-ar fi oferit un postament de unde să-și rostească discursul, ar fi eșuat. Dovadă că, atunci când a fost adus la judecată în Areopag, și-a fost acuzat pentru vinovății închipuite, a trebuit să-și retragă discursul de apărare și să-și construiască, punct cu punct, o replică fundamentată, la acuzațiile, destul de subiri, de altfel, ce i se aduceau - A RATAT! Nu era un orator. Socrate ținea să pună întrebări, nu să peroreze. Daimonionul, despre care spunea că îi opțete în ureche întregul montaj al dispunerilor maieutice, nu l-a mai ajutat, în momentul cel mai greu al existenței sale. A trebuit să bea cupa cu zeamă de cucută ...!

Vorbind însă de maieutica practică de cei vechi, mai trebuie subliniat un aspect. Prin tehnica dialogului, cultivată de Socrate, îi obligă partenerii de dialog să gândească, firește, cu propriile lor posibilități – îi scoțea din lenevia intelectuală și-l puneau în situația de a-și folosi rațiunea pentru a procesa logic un fapt de cunoaștere. Îi obliga la o gimnastică minții, pentru a-și fortifica aptitudinea de a gândi. În grădina Atenei, sub umbrele de mslini și chiparoi, în piețe publice, sau pe malurile mării, oriunde se întâmpla să întâlnească pe cineva, fiul pietrarului Sofroniscos îl obligă să gândească, să caute, să găsească singur adevărul și calea care duce la el. Din triada kalokagathonic (Adevăr/Bine/Frumos) – Adevărul era, cu precizie, înut în stare de grație.

Analogia ta cu Nae Ionescu nu e deloc hazardată. La noi, doar el îi obligă studenții să gândească pe cont propriu și nu se ralieze automat la o doctrină ce nu se potrivea cu simțul minții și convingerile lor. Nu-și citea cursurile și cuta să rămână la curent cu toate noutățile din domeniu. Cursurile sale erau impregnate cu ideile cumulate din aceste lecturi, ceea ce a făcut pe unii cercetători să-l acuze de plagiat. Este o eroare, pentru că un curs destinat a fi expus oral și liber nu trebuie să n-are cum să conțină subsoluri, cu toate trimiterile necesare. Acuzația nu se susține. Paralela dintre Socrate și Nae Ionescu subînțelege, într-adevăr, și învățătura creștină. Cine a vizitat

Vorone ul a v zut c Socrate i Platon figureaz printre precursorii cre tinismului. În v tura lor despre suflet, a a cum e expus în dialogul Charmides, al lui Platon , dar i în alte dialoguri, este în deplin concordan cu doctrina cre tinismului. Nae Ionescu a fost unul dintre cei mai str luci i gânditori care a complinit credin a i convingerile religioase, cu teme iurile ra ionale. A în eles c Dumnezeu a dat omului minte s se foloseasc de ea, s desprind r ul de bine i s tie s - i înfrâneze pornirile instinctuale.

Nu spunea, oare, atât de frumos, Sfântul Ioan al Crucii? “ *Sf tuie te-te cu ra iunea ta/ Pentru a fce ce- i spune ea/Pe calea lui Dumnezeu,/ i acea sta va pre ui mai mult în fa a Lui/Decât toate cele s vâr ite de tine/ F r aceste sfaturi,/ i decât toate savorile spirituale/Pe care le cau i* ”.

2- A.B.: Ce afinit i de Duh ai g sit, în profunzimirile tale, cu Emil Cioran i cu Ion Petrovici – de te-ai specializat, cu atât h rnicie, str lucire i înver unare, în opera lor – i, de când te tiu, tot despre ei scrii, cu mult har i cu mare folos de Duh, pentru români?

Am fost cioranian dintotdeauna. Am avut, totdeauna, o pupil prea deschis pentru denun area r ului din via i din lume.(...) Cu Petrovici e altceva. Descindea din Tecuciul meu afectiv i nu puteam s -l in în indiferen .

I.N.: Afinit ile mele cu Cioran nu se deconteaz din lecturile cioraniene. Am fost cioranian dintotdeauna. M-am n scut cioranian, cu un anumit discomfort de via i cu o anumit dispozi ie de a lua realitatea în r sp r. Multe lucruri, din cele ce ne înconjoar i ne afecteaz , nu sunt a a cum ar trebui, sfideaz normalitatea i, atunci, apare tenta ia de refuz, de frond , de ostilitate, de parc-a avea agurid în gur . Am avut, totdeauna, o pupil prea deschis pentru denun area r ului din via i din lume.

Spaimele mele au fost provocate de proliferarea nest vilit a prostiei, a mediocrit ii i submediocrit ii. M îngrijoteaz , mai ales, faptul c acest racil s-a extins i peste domenii rezervate, altpdat , elitelor. Dup 5 decenii de communism i de supraevaluare a clasei muncitoare i a originii muncitore ti – a strungarului, sudorului etc. – când intelectualul era privit cu neîncredere, ca un dizident poten ial, este greu acum s -I convingi c sunt i domenii în care nu se poate performa f r o anumit cultur sistematizat . Culmea este c , încurajându -se între ei, chiar ajung s cread c reprezint ceva în ansamblul general al valorilor, c au o misiune spiritual i c lumea valorilor trebuie s se orienteze dup strungul lor.

“P catul” meu este c am v zut r ul din lume i m-am convins c toate viziunile idilice despre om i despre comunitate sunt eronate. În spe cial, realitatea româneasc este impregnat cu atât de metehne i bete uguri, c descoperirea lui Cioran a avut pentru mine valoare de revela ie. Obi nui i s idealiz m firea româneasc , n-am v zut, sau n-am dorit s vedem c , de fapt, c r u e te un noian de defecte – cornice, origine, arhetipale – greu de vindecat. Cartea sa, “*Schimbarea la fa a României*”, ap rut în 1936, a scandalizat lumea româneasc . Mai précis, a împ r it scriitorimea vremii în 2 tabere opuse: cei mai mul i (dreapta) îl aprobau, dar au fost i destule voci care l-au atacat, cu toat recuzita vorbelor grele. Când un exemplar din carte a ajuns pe mâna lui Corneliu Zelea Codreanu, acesta, dip lectura ei, i-a scris acea tulbur toare scrisoare, publicat 5 ani mai târziu, în Buna Vestire de Duminic , din 12 ianuarie 1941: “*Dta voie ti ca neamul acesta s - i scuture haina de pigmeu pe care o poart de amar de vreme i s îmbrace haina de împ rat. i el vrea. Dovad c te-a n scut pe dta., din lutul spu (i pe al ii) ca s-o scrii. C ci to i cei ce scriem sau lupt m n-o facem de la noi, ci împin i de lava româneasc a vulcanului care vrea s ias din adâncuri c tre în l imi. Un lupt tor spre z rile împ r te ti ale românilor i i strange mâna.*”

De asta spun: cum s nu fiu atras de Cioran? Apoi stilul lui, de o frumuse e f r egal, în literatură noastră , cum putea s m lase indiferent? Sigir, am i destule rezerve fa de ideile lui. Dar, una peste alta, recunosc c-a surprins cel mai bine tragedia acestui neam, care a înaintat în istorie cu vit eza

plugului înfipt în brazd . Ulterior, am în eles c întregul élan al cucernicului protopop de Sibiu, Emilian Cioran purta semnul ragicului, la cheia destinului.

Cu Petrovici e altceva. Descindea din Tecuciul meu afectiv i nu puteam s -l in în indiferen . Aveam fa de el o datorie moral , de care înc nu -s sigur c m-am achitat în întregime. Este, oricum, în aten ia mea, în continuare.

3- A.B.: Nu te sup r faptul c unul, Petrovici, este mason (deci, dup normele BOR, anatemitat...), iar cel lalt, Cioran, este un renegat/apostat ideatic? Ei, în mod foarte sincer î i spun, sunt lega t de Mircea Eliade, în primul rând, prin Omul Drept (cum zic evreii)-Eliade, omul-Eliade f r atitudini de salcie fo nitoare spre toate orizonturile – un Eliade pe care l-am v zut, ca fiind un reper moral - în toat opera sa, dar, mai cu seam , în riscul asumat de a nu - i renege trecutul legionar...de a - i accepta martiriul spiritual-intelectual... Cioran, din p cate, nu i-a c lcat pe urme, moralice te, lui Eliade... Se vede treab a c nu to i avem stof de martiri...

C-a fost mason Petrovici? N-am o idiosincrazie fa de această mi care.(...) P rerea mea e c nu se poate vorbi de fenomenul legionar, f r o precizare de termeni.(...) Din p cate, cei ce repudiaz Mi carea nu mai fac distinc ia între cele dou faze ale Mi c rii.

I.N.: C-a fost mason Petrovici? N-am o idiosincrazie fa de această mi care. O privesc din exterior, dar cu obiectivitate i deta are. Sunt sigur c reu itele lui s-au datorat unor calit i personale i ju apartenen ei la masonerie. Gânde te-te c , dup o conferin rostît la Sorbona, presa francez l-a inut în aten ie 3 luni de zile (cf. Elena V c rescu, *Discursul de recep ie cu prilejul primirii în Academia Român*). Cât prive te decizia lui Cioran de idealurile tinere ii sale, faptul e discutabil. Sunt mai multe m rturii care dovedesc contrariul.

Din p cate, fenomenul legionar, ca doctrin i ca viziune ce scruta împlinirea destinului românesc, a fost prohibit complet, atât în jum tatea de secol communi st, cât i în perioada post-decembrist . Or, nimic nu stârnete mai mult interesul decât lucrurile interzise. Lovim mereu dintele care ne doare. Sigur c nu împ rt esc felul în care a fost tratat această problem , de c tre istorici, în lungile decenii de domnie comunist – tip F tu i Sp l elu...! P rerea mea e c nu se poate vorbi de fenomenul legionar, f r o precizare de termeni. Despre care Mi care Legionar vorbim? V d c toate referin ele tale r sfrâng, în exclusivitate, legionarismul a a cum l-a gândit întemeietorul Mi c rii – Corneliu Zelea Codreanu – de i a existat, tii bine, i o perioad marcat de prezen a lui Horia Sima, în fruntea ei, care a rupt firul i direc ia imprimare de întemeietor, ceea ce a însemnat un dezastru, pentru soarta legionarismului românesc.

Din p cate, cei ce repudiaz Mi carea nu mai fac distinc ia între cele dou faze ale Mi c rii.

Eu nu cred c mai poate fi reînviat această mi care. Lumea e conectat la doctrinele democratice i nu cred c dup Auschwitz, Holocaust, Kolâma i Pite ti, dup crimele lui Hitler, Stalin, Dej i Pol Pot lumea mai poate credita regimurile autoritare. tiu c i democra ia î i are neajunsurile ei, dar, vorba lui Churchill, este “cea mai pu in rea, din câte se pot concepe”...

În plus, regimurile democratice au ajuns, i ele, s impun atâtă practice nedemocratice, c aproape le golesc de con inut. Ne plângeam c ne sunt telefoanele ascultate, pe vremea lui Ceau escu... - ascultarea telefoanelor a devenit, acum, legal i neselectiv ...

4- A.B.: Propaganda comunist i cea a a-zis “democrat-liberal ”, de azi, cânt , la unison, cele mai sfruntate, mai tenace minciuni – i fac s plou afirma ii isteroide, despre Cea Mai Înalt coal Spiritual din Lume – coala Spiritual a Schimb rilor Epocii Arhanghelului Spiritului – MIKAEL. coala care înva omenirea s - i domine ereditatea i s - i afirme i dezvolte personalitatea spiritual . Această coal Spiritual , unic în lume (deocamdat ...), a existat în România, între 1927 -1938 (fusese, îns , vestit de

Eminescu, cel de după 1871... - anul care aduce Terra în Epoca Arhanghelului Spiritului, Mikael!) – dar “lumea” nu vrea să tie despre ea, și epitetele de “bandiți”, “criminali”, “asasini”, “scelerați” etc. curgeau, pentru membrii Mișcării Legionare înainte de 1989, și curg și după 1989. Oamenii au ajuns să fie terorizați, au ajuns la o atât de mare nebulă a terorii, încât să nu mai îndrăznească să pronunțe...nu doar cuvântul “legionar”, ci nici măcar numele culorii...”verde”! Și asta, în ciuda faptului că Mișcarea Legionară n-a fost considerată și nici acuzată ori judecată, că mișcarea fascisto-nazistă (anti-semită – NICI VORBĂ!), la Nürnberg! În ciuda faptului că destui evrei ori semi-evrei au făcut parte din Legiune. Iar VERDELE este culoarea ÎNVIERII ÎNTRU DUH...! De ce, spre exemplu, Ungaria “*Crucilor cu sgeți*” (în maghiară “*Nylaskeresztes*” sau “*Nylas-Keresztes Part*”) al lui Salaszi (a fost un partid politic germanofil și AUTENTIC antisemit și rasist! – a se vedea articolul lui Sigismund Kolocsi – *La masă cu diavolul*, din revista orădeană *Zodii în cumpănă*, Anul II (XII), nr. 3(55), din vara lui 2008, p. 9) – nu este “întrebat de sănătate”?! – căci Szalasi and Comp. numai “spiritualiști” nu au fost, prin toate ororile pe care le-au comis, în al doilea război mondial! Nu crezi că românii au devenit, între timp, mult prea slugarnici și lași, și se lasă masacra și spiritual, cu condamnabilă urină, cu un fatalism CARE NU E MIORITIC, cum pretindea marele cărturar Octavian Paler, Dumnezeu să-l ierte! (**Mioriia este RITUALUL ÎNVIERII!**) – de către instanțe mondiale foarte dubioase, în ce privește morala creștină?...Asta, în loc să-și apere, cu toată cinstea, demnitatea și onoarea (...sunt 3 cuvinte care, ultima oară, au avut valoare semantică, în România, prin Mișcarea Legionară a lui Codreanu, întemeietorul naționalismului creștin, PE ORIUNDE A TRECUT!). Pentru că legionarismul, așa cum l-a conceput CZC, este, înainte de toate, apărător al creștinismului, al valorilor de Duh ale Bisericii Strămoșești – apoi, imediat, al valorilor tradiționale, de-arși Neam. Sau creștinii vor fi având, totuși, cum zice Cioran, “*mentalitate de sclavi*”?

(...)Ernest Maftai, “*B dia*” (Dumnezeu să-l odihnească!) cochetase, în tinerețe cu Mișcarea Legionară. “*Mai poate fi re-înviat această mișcare?*” – l-a întrebat moderatorul. “*Nu, nu mai poate*” - a răspuns bătrânul și s-a explicat: **“UNDE MAI GĂSEȘTI AZI O SUTĂ DE TINERI, DISPUIȘI MOARĂ PENTRU ARĂ, PENTRU NEAM ȘI PENTRU VATRĂ? NOI NU TIAM CE-ȘI ACELA INSTINCT DE CONSERVARE, CÂND NE ORDONĂ CĂ PITANUL!”**(...) Românii își vor reveni din această letargie doar atunci când vor avea conducători în elepi, cu clarviziune și cu dragoste de arși. (...) arși se va îndrepta, profetiza Eminescu, când coala va fi coală, popa – popă, biserica plină și crâmbă pustie!

I.N.: Mișcarea Legionară a prins și datorită carismei personale a Căpitanului ei. Cu ceva timp în urmă, am prins o emisiune ce-l avea invitat pe regretatul Ernest Maftai, “*B dia*” (Dumnezeu să-l odihnească!) – se ținea cu el cochetase, în tinerețe cu Mișcarea Legionară. “*Mai poate fi re-înviat această mișcare?*” – l-a întrebat moderatorul. “*Nu, nu mai poate*” - a răspuns bătrânul și s-a explicat: **“UNDE MAI GĂSEȘTI AZI O SUTĂ DE TINERI, DISPUIȘI MOARĂ PENTRU ARĂ, PENTRU NEAM ȘI PENTRU VATRĂ? NOI NU TIAM CE-ȘI ACELA INSTINCT DE CONSERVARE, CÂND NE ORDONĂ CĂ PITANUL!”**

E drept că, la noi, la români, se resimte încă acel “complex voievodal”, care ne-a marcat într-o istorie. Românul vrea să se ție condos, dățițat, îndrumat. Vrea ca altcineva să dăispună și, firește, să răspundă de soarta sa. Am devenit oară de “asistați”.

Proliferarea Mișcării Legionare, largă audiență de care s-a bucurat în rândul tineretului s-a datorat, în mare parte, și partidelor istorice. Nici liberalii, nici rășniștii nu arătau prea mult deschidere față de tineri – mulți dintre ei foarte bine clădiți și spiritualmente. Există în partidele istorice o gerontocrație care nu era dispusă să lărgască competiția internă de partid. Noii venișii arău fi avut, oricum, un ascendant față de bătrânii politicieni, îmbătrâniți în menajeria răvurilor rele. Intrarea în partidul

liberal sau r nist se f cea foarte grei, mai ales pentru tinerii ce nu proveneau dintr -o cast bine situat în partid. Ce le r mânea de f cut tinerilor trecu i pri n universit i i doritori s se pun în slujba rii? Era de a teptat s acceseze Mi carea Legionar , unde u ile erau totdeauna deschise.¹⁴

Nu, nu cred c românii au devenit mai “slugarnici i la i” fa de instan ele mondiale dubioase. A a au fost dintotdeauna. Î i vor reveni din această letargie doar a tunci când vor avea conduc tori în elep i, cu clarviziune i cu dragoste de ar . Neamul românesc lânceze te nu atât din cauza defectelor sale, evidente i ele, cât din cauz c i -au lipsit conduc torii cu calit i gospod re ti, care s - i mobilizeze poporul i s serveasc de îndreptar. ara se va îndrepta, profetiza Eminescu, când coala va fi coal , popa – pop , biserica plin i crâ ma pustie!

Cine va cerceta statisticile vechi, va constata c oriunde românii erau sub domina ie str in – în Basarabia, Bucovina sau Transilvania – nivelul de via era mult avansat, fa de al celor din Regat. A a c mondialismul, adoptarea unor rânduieli suprana ion ale, nu-i neap rat o pacoste. L sat la dispozi ia politicianilor no tri, ara va fi vândut bucat cu bucat ...Am scris cu mare durere acest r spus, cu un ghimpe în loc de pix...

5-A.B.: Ce p rere poate avea un om moral, citind dou rânduri de vorbe, scrise de mâna aceluia i om, Cioran, despre acela i om, CZC:

-la Sibiu, 27 decembrie 1940: “*Înainte de CZC, România era o Sahar populat (...) CZC n-a vrut s îndrepte mizeria aproximativ a condi iei noastre, ci s introduc absolutul în respira ia zilnic a României. Nu o revolu ie a momentului istoric, ci una a i storiei (...) Într-o na ie de slugi, el a introdus onoarea i într-o turm f r vertebre, orgoliul. (...) În preajma C pitanului, nimeni nu r mânea c ldu (...) Credin a unui om a dat na tere unei lumi, ce s lase -n urm tragedia antic a lui Shakespeare. i aceasta în Balcani! Pe un plan absolute, dac ar fi trebuit s aleg între România i C pitan, n -a fi ezitat o clip*” – pentru ca, la Paris, în 1950, s spun , despre acela i CZC, c “*era un fel de ataman cazac*”, iar despre legionari, c erau “*o band de uciga i scelera i*”?!

Dar apostazia nu i-a servit lui Cioran nu i-a servit acestuia la nimic...doar c n-a murit de foame i a putut s publice, la Paris...Ce folos c , la mormântul lui Cioran, în Parisul anului 1995, un academician francez a zis despre r in reanul nostrum c “*a fost cel mai mare i rafinat stilist al limbii fran ceze*”, când, pân i în 2007, un oarecare Laszlo Alexandru îl spurc , în revista *Tribuna*, nr. 127, 15-31 decembrie 2007 - acuzându-l, virulent, ca-ntr-o r fuial personal , de...anti-semitism turbat?! Un spirit atât de “dezghe at”, precum Cioran, oare nu i-a dat seama de z d rnicia lep d rii /apostaziei, într -o lume care nu i permite, prin “liderii ei de opinie”, decât...CÂRD IA?! O lume în care, cui are crezuri, i se refuz participarea la...”osp ul tr d rii”...

Cred c vexa iunile prin care a trecut Vintil Horia, atunci când i s-a acordat Premiul Goncourt, trebuie s -l fi speriat a a de tare pe Cioran, c i-a revizuit discursul public.

I.N.: Cunosc textul lui Cioran, rostit în ziua de 27 d eembrie, la postul de radio Bucure ti, exact în seara în care a fost asasinat Iotga i s-au reînhumat osemintele C pitanului, la Casa Verde. A devenit Cioran, ulterior, un apostat? Am îndoielile mele, dar nu le dezvolt aici. Ele alc tuiesc con inutul unui articol mai desf urat, pentru care sper s g sesc s la pe la o revist . Dac a f cut Cioran astfel de declara ii, care echivaleaz cu o decizie – I LE-A F CUT! – faptul trebuie privit în context. Cred c vexa iunile prin care a trecut Vintil Horia, a tunci când i s-a acordat Premiul Goncourt, trebuie s -l fi speriat a a de tare, c i-a revizuit discursul public. Când a fost sincer i

¹⁴ - N.red.: Nu este tocmai realitatea: CZC spunea efilor de cuiburi c , dac vor veni 20 s se înscrie în Legiune, abia dac UNUL s fie primit...! Deci, Legiunea selecta dup ni te criterii extrem de riguroase, moral-spirituale, cât a fost în via C pitanul...

când a făcut figura ie e greu de precizat. Cioran, care s-a contrazis permanent în la fiecare pagină, nu putea să se manifeste altfel în ceea ce privește “trecutul lui deocheat”...

6-A.B.: Ce păreri ai despre spiritual românesc de azi – și, mai ales, despre destinul acestui spirit? Îți poți opiniile din cartea ta, *Disconfortul de a fi român* – dar mă întreb dacă, între timp, nu și le-ai nuanțat...

Cred, totuși, că Dumnezeu nu și-a întors fața de la noi, chiar dacă ne-am pătărit din ce în ce mai mult, rătăcim pe drumul pierzaniei.(...) Cred că ceea ce ne caracterizează, în primul rând, e invidia reciprocă, dus până la ultimele consecințe (...) Nu cumva, în România, românii au fost lăsați de izbelițe și s-a închis ochii la toate ilegalitățile comise, pentru a evita eticheta de “discriminare”? (...) Oare există vreun arhiepiscop care să nu fie mason?

I.N.: Cred, totuși, că Dumnezeu nu și-a întors fața de la noi, chiar dacă ne-am pătărit din ce în ce mai mult, rătăcim pe drumul pierzaniei. Vina o purtăm noi, românii, care nu ne-am debarasat de defectele noastre tribale. Nu suntem un neam de hoști, de leniși, de beivani și nu cultivăm aceste defecte mai mult decât alte popoare. Cu toate acestea, avem o imagine proastă în Europa.

Au fost înființate Agenții speciale pentru integrarea romilor, s-au încasat salarii enorme și s-au irosit milioane de euro, dar de fapt nu s-a făcut nimic. Cei câțiva romi care s-au colțit și-au căpătat anumite demnități publice – se rușinează cu etnia din care provin și se distanțează de ea, în loc să coboare cu discursul printre romi, să plămădească proiecte de ridicare a conștientizării lor. Dacă ar fi să facem o paralelă cu negrii din SUA, vom vedea că aceștia n-au procedat așa, când s-a pus problema emancipării lor. Au intrat în magistratură, în poliție – au pus umărul la civilizarea celorlalți.

...Nu cumva, în România, românii au fost lăsați de izbelițe și s-a închis ochii la toate ilegalitățile comise, pentru a evita eticheta de “discriminare”? Nu cumva se poartă cum se poartă în străinătate, pentru că, în afară de România, n-au știut de legi și s-au considerat o etnie privilegiată și, cu această mentalitate, au invadat Occidentul?!

Acum, sigur, lucrurile sunt încurcate. Problema romilor a devenit una europeană și se impun măsuri conjugate, pentru o rezolvare eficientă.

Revenind la problema spiritului românesc. Cred că ceea ce ne caracterizează, în primul rând, e invidia reciprocă, dus până la ultimele consecințe.¹⁵

¹⁵ - Circulă un banc, prin care se relevă marea și durerosul adevăr al totalei lipse de solidaritate, al dihoniei continue, din pricina invidiei („capra vecinului”...), dintre români: „Sf. Petru se hotărăște într-o zi să plece în inspecție... prin iad! Zis și făcut, se întâlnește cu Scaraotchi care îi oferă un tur complet. Merg ei ce merg și ajung în "sala cazanelor" unde erau mai multe cazane cu apă clocotită, pline cu oameni care încercau să iasă afară. Din când în când, la câte un cazan, un grup de draci îi loveau peste cap cu bastoanele pe cei ce încercau să iasă.

- Ce se întâmplă aici? întreabă Sf. Petru.

- Aici este cazanul cu nemți și astia încearcă tot timpul să iasă în fața, așa că îi potolim imediat.

- Bun, și acesta? întreabă Sf. Petru arătând spre cazanul pe care scria "americani"?

- Acelasi lucru, raspunde Scaraotchi.

M întrebi de raportul românilor cu Divinul? Cred că este normal, dar nu pentru că este printr-un român de credință, ci pentru că așa se cade, “dă bine”. Religia are o audiență din ce în ce mai scăzută, dar nu din cauza masoneriei sau a altor secte bastarde, ci a slujitorilor ei, a preoților, care sunt de o calitate slabă – și, în plus, interesul preoților nu trebuie să se îndrepte, cu precizie, spre cele lumetiste și pipibile. N-am mai vădit de mult un preot circulând cu Dacie sau fără o vilă chipoasă. Când am vădit cum se promovează examenele la Facultatea de Teologie, m-am lămurit că lucrurile sunt stricate de sus. Oare există vreun arhieru care să nu fie mason?

7-A.B.: Ce părere ai despre modul cum scriitorii de azi, dar și românii din diaspora, îl exprimă artistic, pe acest...”spirit”? ...a se vedea saiturile scatologice, unde publică Ioana Bradea, Vakulovschi...

*Sunt de-a dreptul îngrozit de mulțimea oportuniștilor-diletanți, care bat la porțile afirmării literare(...) Cred că ara noastră duce o lipsă acută de critici, nu de scriitori. Nu poate exista o literatură performantă, fără o critică pe măsură. (...) **CRITICUL FACE COAL LITERAR, NU SCRITORUL.***

I.N.: Ce să spun? Sunt de-a dreptul îngrozit de mulțimea oportuniștilor-diletanți, care bat la porțile afirmării literare. Mă îngrozește maculatura cu care pornesc ofensiva lor ubu-ească. Proliferarea editurilor de provincie, conduse de diletanți, generozitatea unor sponsori care nu deosebesc între valoare autentică și surogat, au dus la proliferarea fără discernământ a autorilor de carte. Toți, după ce le apare placheta a treia, se grabesc să depună dosarul pentru a fi primiți în URSS. Nefirească nu e graba cu care asaltează editurile, pentru a-și face numărul minim de cereri cerute de statutul URSS – ci încredințarea că-au devenit, peste noapte, persoana importantă, tupeul cu care pretend să fie băgați în seamă și să li se recunoască...”meritele”!!! Noroc că filtrul instituit la primirea în URSS a devenit mai exigent, iar grila cu care se operează la discutarea dosarelor a devenit mai severă. Multe edituri au dobândit profituri serioase cultivând printre ofertanți iluzia genialității. Până când Ministerul Culturii și Cultelor nu va pune ordine în sistemul editorial, stabilind condiții minime pentru apariția unei cereri (girul unei personalități, referate interne și externe etc), nu va fi descurajat acest dezmăl al aparițiilor editoriale amatorice, pernicioase și anodine.

Cum este respectată cartea de literatură? Aleatoriu și mai mult din condiție provincială. Criticii mari (N. Manolescu, Alex Tefeneșcu, Daniel Cristea Enache, Ștefan Borbely) își au “abonații” lor, pe care îi în atenție. Cred că ara noastră duce o lipsă acută de critici, nu de scriitori. Nu poate exista o literatură performantă, fără o critică pe măsură. Epocile marilor izbânci literar-artistice au fost marcate de prezența marilor critici la timona vieții spirituale românești. **CRITICUL FACE COAL LITERAR, NU SCRITORUL.** *Junimea, Sămănătorul, Sburătorul* sunt momente culturale românești dominate de autoritatea unor critici profilactici și rezolubili. Criticii dispecerează fenomenul cultural și impune viziuni, convenții și ideologii în concordanță cu ceea ce se petrece în lume, nu scriitorul.

8-A.B.: Cum îți se pare că decurge actul de receptare a operei scriitorului român (autentic!) de azi? Crezi că, prin intrarea României în UE, această receptare ar trebui să sufere – și, dacă da, cum? Oare mai rămâne valabilă afirmația lui Goethe, despre cultura/literatură universală...?! – care respiră, trăiește și se îmbogățește tocmai prin diversitatea de exprimare a spiritelor naționale?!

- Bine, dar ce se întâmplă aici? Întreaba contrariat Sf. Petru arătând spre un cazan care nu era pazit și unde din când în

când se ivea câte un cap afara din apă, dar după aceea dispărea imediat

!

- Oh, acela e cazanul cu români! Cum încearcă unul să scoată capul, cum îl trag ceilalți la fund imediat! "

Cum s te desfaci de condi ia i de r d cinile tale entice? Cum s te deta e zi de materia spiritual în care te-ai n scut i te-ai format spiritual? Pecetea etnic se induce în structurile con tiente i incon tiente ale mentalului i creatorul, oricât ar încerca, nu poate s se descotoroseasc de ea i de ceea ce s-a stocat în subiect, în anii form rii sale intelectuale...De altfel, nici nu cred c rezist vremuirii decât crea iile ce pornesc din inim , iar inima nu poate s nu - i sincronizeze b t ile cu cele ale neamului.

I.N.: Întrebarea ta implic o incursiune prin binefacerea suferin ei, în general – i a scriitorului, în special. Dacă ar fi s fac o metafizic a suferin ei, precum Cioran, ar trebui s accept m c suferin a e o durere con tientizat , o stare de discomfort i de nelini te, resim ite de con tiin . Exist o suferin a scrisului? Fire te, în m sura în care ne macin fiin a i nun e d pace. Dumnezeu tie pentru ce accept m această suferin . Poate pentru a ne împlini destinul, pentru c nu putem vie ui altfel. “Sunt puteri constructive în noi” – nota Eminescu, la cursul lui Zeller, la Universitatea din Berlin. Înafara acestei dimensiuni constructive, spiritual decade în condi ie larvar .

Nu cred c na ionalismul a devenit prohibit în zilele noastre, de i globalismul i mondialismul fac destule eforturi în acest sens. Ceea ce se poate omologa în poli tic (un anumit sincretism institu ional i administrative), în plan estetic devine mai anevoios. Cum s te desfaci de condi ia i de r d cinile tale entice? Cum s te deta ezi de materia spiritual în care te-ai n scut i te-ai format spiritual? Pecetea etnic se induce în structurile con tiente i incon tiente ale mentalului i creatorul, oricât ar încerca, nu poate s se descotoroseasc de ea i de ceea ce s-a stocat în subiect, în anii form rii sale intelectuale...De altfel, nici nu cred c rezist vremuirii decât crea iile ce pornesc din inim , iar inima nu poate s nu- i sincronizeze b t ile cu cele ale neamului. Con tiin a da, poate face curse cu obstacole, se poate conecta la forme de cultur i la curente etranjere, dar inima nu poate tr da. Ea r mâne fidel spa iului cultural din care a descins.

9- A.B. Oare de ce nu vorbe te nimeni, nici pân la acest ceas, despre o **Agen ie de Promo i de Marketing al C r ii**, în România? Este asta, oare, suprema dovad a impoten ei la care a ajuns critica româneasc de detectare a valorilor, de ierarhizare a valorilor – i de cur are a terenului de Duh Artistic-Scriitoricesc, de non-valori? De ce provincial, care a dat României marile valori/spirite – este sufocat de uitare/ignorare, din partea “centrului” – de i, demagogic, se tot afirm “autonomia i libertatea filialelor UR” – daaa, libertatea de a muri sau de a se sinucide, intelectual... - i, deci, de a priva România (cea care, spiritual, trebuie s se în eleag , pentru Dumnezeu, c nu are dreptul s se scideze! – i a a este scindat în toate celelate feluri!!!) de (poate) multe, profunde i de r scrucate valori ale Duhului?!

*S sper m c , odat cu formarea euroregiunilor, se va rezolva i problema circula iei. (...)
Printre convingerile mele ferme i neclintite e i aceea c societatea, statul, autorit ile – trebuie s se îngrijeasc , în special, de elite – pentru c ele pot mi ca bornele progresului(...)*

I.N.: Drama culturii române ti nu e actul de crea ie, a a cum este i cât este, ci circula ia lui în ar , intemperiiile pe care le întâmpin o carte, în drumul ei spre masa cititorului. Op iunea pentru o via tr it intelectual a devenit un lux pe care pu ini români i -l permit. Pre ul de cost al vie ii intelectuale nu i-l mai permit decât cei ce nu sunt interesa i de acest lucru, noii îmburghezi i. Interesul pentru carte i pentru “z bava cititului” a sc zut îngrijor tor, iar cartea circula greu. Ce tim noi, cei din Regat, despre titlurile ap rute la editurile din Timi oara sau chiar din Cluj? S sper m c , odat cu formarea euroregiunilor, se va rezolva i problema circula iei c r ii, c va fi mai bine gestionat , ca derivate al rela iilor dintre euroregiuni. Au disp rut, din nefericire, librarii de profesie, acei c rturari inimo i, capabili s - i în o prelegere despre istoria oric rei c r i, aflate în raft.

Problema disputei dintre margine și centru este temeiul postmodernismului, aflat în mare vogă, în prezent. În Occidentul este viscolit de o ofensivă a provinciei, asupra centrului cultural autocrat și discreționar. Problema se va rezolva prin emanciparea provinciei, până la concurență cu Centrul. În Germania, bunăoară, problema este în mare măsură rezolvată, prin ofensiva nestăvilită a orașelor, până la nivelul reprezentat de capitală. Cu ce sunt mai prețioși Jena, Tübingenul sau Stuttgart-ul, decât Berlinul cultural? La fel în Franța, Elveția sau Suedia. Se uită, sau se ignoră, în mare parte faptul că provincia a fost aceea care a furnizat intelectualitatea centrului și l-a înnobit cu ceea ce reprezintă valoare și competitivitate. Provincia este aceea care alimentează centrul cu sânge proaspăt și oxigenat.

Printre convingerile mele ferme și neclintite este și aceea că societatea, statul, autoritățile – trebuie să se îngrijească, în special, de elite – pentru că ele pot miza pe bornele progresului – cu un centimetru, cu un milimetru, cu un miligram – cu cât pot, darele pot scoate comunitatea din bătălie improductivă și pot îmbogăți lumea cu, vorba lui Noica, “ceva nou” – esențial pentru evoluția lumii.

Ambitiile provinciei au fost dintotdeauna să se evidențieze (primarul de Mizil), sau să depășească prestigiul centrului. În nota sa, Cioran vorbea despre un oraș din SUA, de cca 30.000 de locuitori, care are o Universitate urmată de peste 100.000 de cursanți.

10-A.B.: În România de azi nu văd decât un lucru bun: nașterea revistelor culturale. Câte din ele or fi bune și de folos? Pentru ce tuiesc ele prin elitism “olimpian”, lipsit de atitudine civică? În acest concert revuistic, crezi că revista *Contraatac*, de la Adjud, și-o fi aflat, oare, un loc propriu, o voce distinctă, demnă de remarcat, ba chiar de ascultat?

(...) Revista “CONTRAATAC ? Nu sunt prea multe colegiile din ar care să aibă o publicație de o asemenea înaltă intelectualitate. Iar faptul că apare cu o frecvență curentă este o adevărată minune. Îmi dau seama că eforturile sunt imense. Nu-i coborâți exigențele și tachetați calitativ.

I.N.: Despre revistele culturale de azi... tii, eu consider că este firesc ca unele dintre ele să nu poată să se depărteze de destinul poporului român... Impostura – era caracteristică pe care Cioran o considera definitivă pentru poporul român. Se poate să trebuiască să-i da dreptate, uneori, și în legătură cu cultura revuistică, din România zilelor noastre... Revista *Contraatac*, în schimb, este bună. Nu sunt prea multe colegiile din ar care să aibă o publicație de o asemenea înaltă intelectualitate. Iar faptul că apare cu o frecvență curentă este o adevărată minune. Îmi dau seama că eforturile sunt imense. Nu-i coborâți exigențele și tachetați calitativ. Puteți conta pe colaborarea mea.

11- A.B.: Acum, în final, îl iscodesc pe fostul dascăl, profesorul IONEL NECULA: tu mai ai încredere că tineretul pe care-l vezi pe steadă, azi, va fi în stare să facă mai mult decât am făcut noi – adică sursă de la vorbă, la fapta prin care să salveze, de ea însăși, România Istoriei Contemporane – și să o înlăcească cât mai aproape de România Metafizică, cea cu Misiune Transistorică, de a cerceta Scrieri spre Senin, de a sui/învia Neamul Românesc, înapoi în Cerul Lui Dumnezeu? și dacă “da” - vorba lui Preda: “Pe ce te bazezi”?

ROMÂNIA METAFIZICĂ ? Singurul gânditor român ce s-ar fi putut implica spornic în această problemă este vrânceanul CONSTANTIN AMĂRIU EI (Amariu...), care trăiește în Franța. (...) Eu l-am invitat să revină în vizită (...), dar mi-a spus că, la vârsta lui (împlinește în acest an 82 de ani), nu mai poate rezista la o asemenea călătorie. Poate, dacă ar fi primit o invitație oficială, din partea autorităților vrâncene, ar fi reacționat altfel. Cine să-o facă ?

I.N.: Totdeauna mi-am dorit o ipostază de îndrumător, de mentor. Din nefericire, nu-i de ajuns să dorești tu, ca profesor, trebuie să găsești și pe cineva care să-ți dorească condiția de alumn,

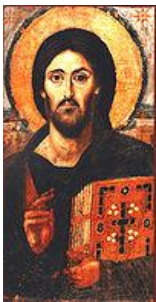
de ucenic. N-am avut noroc. Totu i, îmi place s cred c , prin clasele pe unde am trecut, al l sat urme remanente, care nu vor disp rea repede i vor produce efecte, în via a de cet eni a elevilor în fa a c rora am stat.

ROMÂNIA METAFIZIC ? Singurul gânditor român ce s-ar fi putut implica spornic în această problem e vrânceanul **CONSTANTIN AM RIU EI** (Amariu...), care tr ie te în Fran a. Eu l-am invitat s revin în vizit în ara pe care nu i-a rev zut-o de 62 de ani (din 1947), dar mi-a spus c , la vârsta lui (împline te în acest an 82 de ani), nu mai poate rezista la o aseme nea c l torie. Poate, dac-ar fi primit o invita ie oficial , din partea autotit ilor vrâncene, ar fi reac ionat altfel. Cine s -o fac ? Cei de azi au pierdut obiceiul legendarei Vrâncioaia, care tia s - i cheme feciorii risipi i prin mun i, atunci când ara avea nevoie de ei...!!!

A.B.: Î i mul umesc mult, drag prietene **Ionel NECULA**, pentru ampla ta deschidere ideatic , spre dialogul Socratic al (Auto) Cunoa terii, al În elegerii de Sine i de Semen – i, deci, în limbaj cre tin: al MÂNTUIRII...

A întreat i consemnat prof. dr. **Adrian Botez**

cuvânt duhovnicesc de diminea

ECUMENISMUL I BISERICA (din culisele ecumenismului – II)

Se amintea, în num rul precedent, c “*ecumenismul – în forma actual – dore te cu tot dinadinsul s nimiceasc Ortodoxia*”. Nimic mai adev rat. Se fac pa i tot mai gr bi i i mai mari spre marea înfr ire religioas . Se urm re te, acum, adaptare a **Charta Oecumenica**, ce se dore te a fi un fel de lege peste canoane i Dogm a Dogmelor, un fel de statut (ales “democratic”, desigur – de CMB), dip care se va conduce “biserica ecumenist ”.

Charta con ine, printre altele, toate hot râile prin care „reprezentan ii ortodoc i” de -a lungul timpului, s-au lep dat de înv turile Sfin ilor P rin i i de dreapta credin , de bun -voie – urm rind interese personale (sau antaj ri, sau tortura i) – a se vedea lupta protestan ilor împotriva icoanelor din coli, sau, în Ardeal, antajele politice i sutele de procese pe rol, inten tate de greco-catolici, parohiilor i mân stirilor ortodoxe (ridicate înainte de anul 1700), în vederea retroced rii, pe baza unor semn turi luate sub tortur , de la ortodoc i, în timpul cotropirii austriece i ungure ti – f când, astfel, pe mul i ortodoc is cread c , primind cele ce li se par „cre tine” ale ereticilor, iar ace tia primind o „spoial ” de „ortodoxie”, vor deveni „fra i” întru Hristos. Tocmai acest lucru face din ecumenism cea mai periculoas erezie – c ci, ce este erezia, f r numai ascunderea, deformarea, negarea adev rului de credin al Bisericii celei UNA?! Aici a fost marea piatr de poticnire a tuturor întemeietorilor de erezii: faptul c , Adev rul Bisericii, dincolo de înv tur i de dogm , este, de fapt, ÎNSU I HRISTOS, iar pe Hri stos po i s -L ascunzi, s -L negi, s -L biciuie ti, s -L hule ti – dar nu po i s -L birui, s -L desprinzi de Biserica Sa. **A încercce s „legalizezi” erezia în Biserice este ca i cum ai umbla s -L decapitezi pe Hristos.**

i din neputin a de a schimba Ortodoxia Bisericii, ecumeni tii i-au întemeiat, pe baza propriilor inova ii, un nou cre tinism, ridicând o nou biseric , prin unirea falselor biserici, în numele unei credin e într -un fals „Hristos”.

Atâta timp cât o adunare, oricum s-ar numi ea – neag , f i , hot râile celor 7 Sinoade ale Bisericii Ortodoxe, nu reprezint , pentru turm , glasul ortodox i cugetul Bisericii – de aceea, sunt socoti i (cei ce alc tuiesc o astfel de adunare) ca fiind înafara Bisericii – deci, înafara Mântuirii.

Bineîn eles c pentru unii ca ace tia – ca, de altfel, pentru gândirea general a lumii de azi – a-L lega pe Dumnezeu de dogme, canoane i bariere religioase, înseamn „învechire” i „barbarie”. A considera c doar în Biserica Ortodox exist Mântuire, înseamn , pentru lum ea de azi, „îngustime” i „ur ”.

Între Protestantismul care spune c Hristos este undeva în ceruri – i Hristosul Catholicismului, care viaz numai prin Papa de la Roma, Ortodoxia spune c Hristos cel v zut în icoan este viu, aici, printre noi, în Sfintele Taine. i pentru ca Pâinea i Vinul s se prefac în Trup i Sânge, trebuie ca i preotul (s vâr itorul) i credinciosul (cel ce se împ rt e te) s **m rturiseasc singura credin , cea drept i apostolic** – I NIMIC MAI MULT. Unde sunt, aici, „ura”, „bi gotismul”, „fanatismul”? - f r numai în gurile ecumeni tilor, care vor s def imeze i s fac dispre uit rânduiala Bisericii.

Dac privim comprativ lucrurile, între sectan ii care spun c „doar ei se vor mântui” i ecumenismul care spune c „to i se vor mântui” – tocmai viziunea ortodox este cea echilibrat , atunci când zice c „nu to i ortodoc ii se vor mântui i nu to i ceilal i se vor osândi” (1). Trebuie s re inem: **1-Biserica nu las Mântuirea sufletului în ra iunea oamenilor, ci în Judec ile T ainice ale Lui Dumnezeu; 2-nu omul ortodox, ci Hristos are cârma cre tinismului.** Dar Hristos nu e undeva, în cer, de unde a l sat Papei sau lui Luther, iehovi tilor, mormonilor sau ecumeni tilor din CMB (Consiliul Mondial al Bisericilor) conducerea cre tinismului. Hristos e printre noi, e aici, în lume, de la Facere pân la Apocalips , e Trupul cel Viu, în Tainele Bisericii. Cre tinismul întemeiat de Hristos nu e unirea oamenilor cu oamenii, ci e o chemare la via , o înviere, o restaurare l untric , o lupt a omului cu sinele p tima , pentru A FI sau A NU FI întru Hristos, e Rena terea omului înnoit în harul Duhului Sfânt. Desigur, e vorba de cre tinismul autentic, cel de la începuturi, cel dreptm rturisor – cel ORTODOX. A a se face c NUMAI în Ortodoxie avem sfin i cu sfinte moa te, NUMAI în Ortodoxie apa sfin it – mai ales cea de Boboteaz – nu se stric – i NUMAI la ortodoc i vine, de Pa ti, Sfânta Lumin a Învierii. Este, oare, „îngust ”, „fanatic ” sau „habotnic ” Ortodoxia, pentru c Dumnezeu a bin evoit ca aceste minuni v zute s se petreac doar într -însa? – s fim bine în ele i: **ortodoc ii nu se împotrivesc dialogului, Ortodoxiei cu diverse culte i religii, ci NEGOCIERII credin ei i SCHIMB RII Ortodoxiei .**

Din p cate, ortodoc ii naivi aud informa iile despre ecumenism din exterior, filtrat, amestecat, neîn elegând prea bine ce înseamn „roadele dialogului”, „intercomuniunea”, „charta oecumenic ” – decât c ...”**e ceva de bine**”. Ortodoc ii de rând nu- i dau seama c nu pot avea o p rere real i obi ectiv , atâta vreme cât nu pot participa la întrunirile, dezbaterile i negocierile ecumeniste i nici nu li se arat documentele oficiale, pe care „reprezentan ii” le semneaz .

La fel ca în Masonerie, structura Ecumenismului e piramidal , adic adic cei de jos habar nj au de ceea ce fac i hot r sc cei de sus, cei micu i „tiind” numai ce li se spune. Vedem c , în rândul ortodoc ilor, într- adins se men ine o atmosfer tainic , ce oas , o t cere vinovat , ca pe vremea comunismului, în care nimeni nu avea voie s gândeasc „potrivnic”. Pe lâng toate acestea, prin comportamentul s u f arnic, ecumenismul este „*cea mai perfid manifestare a regulei*”, pentru c lucreaz formele evlaviei cre tine într-un alt duh, c utând o alt unitate, „*împ rt ind în el tor din potirul ortodox, pe cei care nu m rturisesc Crezul i nu cred în Hristosul Ortodoxiei*” (2).

- Din cele relatate mai sus nu trebuie să se înțeleagă că Biserica Ortodoxă nu dorește și nu luptă pentru unitatea Bisericii – niciodată. Din punct de vedere ortodox, unitatea Bisericii din latura ei dumnezeiască este un dat fundamental de credință, un dat dumnezeiesc indestructibil și însuși ontologic al ei, avându-și originea în temeiul ei trinitar, hristologic și pneumatologic; iar structurile ecleziiale fundamentale apostolice prin care se prestează și se exprimă unitatea ecumenică internă a Bisericii sunt: 1- **unitatea credinței**, exprimată în aceeași mărturisire; 2- **unitatea liturgică**, sacramentală și euharistică – și 3 – **unitatea ierarhiei sacramentale**, prin episcopatul și succesiunea apostolică neîntreruptă, care asigură Bisericii unitatea canonică și menținerea neîntreruptă de har și credință, cu Biserica Apostolică.

Din latura ei dumnezeiască, unitatea ecumenică internă a Bisericii nu se sfârșește prin schismă, nici nu se creează după oarecare eforturi și cuturii; prin schismă se rup doar părți din trupul Lui Hristos, fără să-i afecteze, însă, unitatea ecumenică internă.

Din latura ei umană, ca unitate ecumenică externă, Biserica este o realitate dinamic perfectibilă, în continuă creștere și devenire și se exprimă prin strădania permanentă a tuturor credincioșilor de a crește întru toate în Hristos, până ce vom ajunge toți la **UNITATEA CREDINȚEI și a CUNOAȘTERII FIULUI LUI DUMNEZEU**, „*la starea bărbatului desvârșit, la măsura vârstei și plinătății în Hristos*” (3).

Întrucât între trupul fizic al Mântuitorului și Trupul Său eclezial – Biserica – nu este un raport de identitate, ci numai unul de asemănare, fiecare membru al Trupului Său eclezial trebuie să crească „până la măsura vârstei și plinătății Lui Hristos”, și trupul eclezial întreg se zidește și crește prin strădania fiecărui membru credincios al Său, spre desvârșire, de feriti de dezbinări și schisme și integrare cât mai deplină în Hristos, prin credință și Sfintele Taine, precum și prin integrarea liberă și conștientă în Trupul Lui Hristos, a tuturor celor care au fost mântuiți în chip obiectiv, prin jertfa Sa de pe Cruce. Dat fiind că nu toți cei cred în Hristos se află în același stadiu de creștere duhovnicească, precum și existența încă a multor altare „**extra muros ecclesiae**”, dar care toți deopotrivă sunt membre potențiale ale Trupului Lui Hristos, ca și „*și pe câștii sunt împreună moștenitori (cu iudeii) și membre ale aceleiași trup și împreună părtași ai fegăduinței în Hristos*” (4), și faptul că Hristos suferă în toată această „*durere nașterii lor din nou, până ce va lua chip deplin în ei*” (5), se poate spune că unitatea ecumenică internă a Bisericii Lui Hristos nu poate fi considerată pe deplin exprimată și realizată în unitatea ecumenică externă actuală a Bisericii. Unitatea ecumenică internă a Bisericii nu se restrânge numai la unitatea credincioșilor ei existenți, ci înzestă și cuprinde actual pe toți cei mântuiți, împăcați și uniți obiectiv cu Hristos; adică toate membrele Sale umane potențiale.

Abia când Biserica va reuși să-i cuprindă, real și actual, pe toți creștinii – va fi deplină și pe măsura unității ei ecumenice ființiale, Dumnezeu fiind atunci „totul întru toate” (6). În acest sens, unitatea ecumenică votată a Bisericii are o dimensiune eschatologică și este o nădejde comună a tuturor creștinilor. Ca și având „*arvuna Duhului în inimile noastre*” (7), nădăduim în împlinirea fegăduinței și rugăciunii ultimei a Mântuitorului „*ca toți să fie una*” (8), „*o turmă și un păstor*” (9). Însă nădejdea aceasta nu înseamnă a teptare pasivă, ci este însoțită de efortul credincioșilor de a crește spre starea finală de desvârșire, spre unirea credinței și cunoașterii Fiului Lui Dumnezeu.

Străduindu-ne să fim „una”, Duhul Sfânt ne călăuzește pașii pe calea unității și păcii, „*fără când să apară o nădejde, acolo unde nu mai este nicio speranță și găsind un drum în imposibil*” (10). În acest fel, Ortodoxia dorește și se roagă pentru unitatea Bisericii, respectând pe cei dinafara Bisericii, dar nu renunțând la Adevărul de credință Apostolic, chemându-i pe toți să lepede rădăcina la care se află și să revină la Adevărul de la care s-au rupt. În acest sens s-a exprimat și Sinodul Mitropolitan al Mitropoliei Clujului, Albeii, Crișanei și Maramureșului: „*Până la plinirea idealului evanghelic, ca toți creștinii să fie una – Ioan, 17, 22 – adică „reuniți într-un singur Domn, o singură credință, un singur botez – Efeseni, 4-5, noi, ierarhii din Sinodul Mitropoliei Clujului, Albeii, Crișanei și Maramureșului, îngrijorați de confuzia*

creat în jurul noii de ecumenism, pe care muli îl iau drept relativism doctrinar și laxitate comportamental, socotim de cuviință că el trebuie în eles a fi modalitatea prin care toate confesiunile să conviețuiească în pace, bună în alegere, respect reciproc, dialog între 2 sau mai multe entități bine definite, cooperare în probleme de interes umanitar, fiecare, însă, păstrându-și tezaurul dogmatic, liturgic, disciplinar și patrimonial care-i este propriu” (11). Prin urmare, așa cum s-a mai arătat: „Credința în Hristos nu se negociază, ci se crede. Adevărul în Hristos nu se demonstrează, ci se mărturisește. Iubirea în Hristos nu duce la păcat și dezbinare” (12).

Hristos a murit răstignit de mâna celor care Îl așteptau să se închine. Ca să fie răstignit, Hristos a fost trădat de cel care ar fi trebuit să-L propovăduieșcă lumii. Dacă Adevărul a stat întemnițat în numele „dreptății”, dacă oameni buni au ucis pe Fiul Omului și Creatorul a fost scuipat și plămuit de furtună, înseamnă că Ortodoxia, în creștinismul său, este cea mai de pre „nebuție” și „rebeliune”, este, de fapt, răsturnarea „normalității”, „virtuților” și „credințelor” acestei lumi.

Când cuvântul vestirii este strâmb, când chemarea la viață este rostită de glasul morții, când Evanghelia este măsluită și cuvintele apostolilor falsificate, atunci nu mai putem vorbi de creștinism autentic, de Adevărul Hristos, de mântuire. (va urma).

NOTE BIBLIOGRAFICE ȘI LĂURITOARE

1- Sf. Lavrentie de Cernigov spune că evreii care se vor împotrivi Antihristului vor căștiga mântuirea, considerându-se, prin pogorământ, botezați în propriul sânge, vărsat pentru adevărul credinței, la fel ca mucenicii primelor veacuri, sau ca tâlharul de pe Cruce.

2- Ieromonahul Visarion Moldoveanu, *Ecumenismul în întrebări și răspunsuri, pe înțelezătorii tuturor*, Ed. Vicovia, Bacău, 2008, p. 56.

3- *Efeseni*, 3, 13-16.

4- *Efeseni*, 3, 5-6.

5- *Galateni*, 4, 19.

6- *I Corinteni*, 15, 28.

7- *II Corinteni*, 1, 22.

8- *Ioan*, 17, 21-22.

9- *Ioan*, 10, 16.

10- Sf. Grigore de Nisa, la preot prof. dr. Dumitru Abrudan, *Ecumenismul creștin și relațiile intercreștine actuale* – curs.

11 – Sursa: www.basilica.ro.

12 – Ieromonahul Visarion Moldoveanu, op. cit., p. 51.

preot prof. **Ion Munteanu**

str ji ale culturii ortodoxe de azi:

P RINTELE STARE JUSTIN PÂRVU

Îl afla i, dac -l c uta i, la M n stirea cu Hramul Sf. Arhangheli Mihail i Gavril din Petru Vod , jude ul Neam . Stare ul a ez mîntului, P rintele Arhimandrit Justin Pârveu, unul din stîlpîi ortodoxiei române ti, a împlinit, pe 10 februarie 2009, frumoasa vîrst de 90 de ani. Nou decenii tr ite întru Domnul. N scut în Petru Vod , Justin Pârveu a îmbr cat rasa monahal la 17 ani, la schitul Dur u. Dup cî iva ani, a fost trimis la seminarul monahal de la Cernica, lîng Bucure ti. În timpul celui de-al doilea r zboi mondial, P rintele Justin a slujit ca preot militar pe frontul de Est. Dup r zboi, vederile sale au început s -i deranjeze pe noii mai mari ai acelor zile, comuni tii, care l-au închis. Doisprezece ani de temni grea, care, îns , l-au apropiat i mai mult de Dumnezeu. Din 1964 a slujit la M n stirea Secu, dar, în 1975, comuni tii au început din nou s -l prigoneasc . A avut domiciliu for at la M n stirea Bistri a. Dup Revolu ie, P rintele Justin s -a reîntors la locurile natale i a înfiin at M n stirea de la Petru Vod , cu Hramul Sf. Arhangheli Mihail i Gavril. A ez mîntul a ajuns, la ora de fa , la 70 de vie uitori. Din 1991, an de an, zeci de mii de oameni vin în pelerinaj la Petru Vod , pentru a se ruga i pentru a asculta cuvîntul P rintelui Justin.

În prim vara lui 2006 (8 aprilie), dl.prof.dr. Artur Silvestri, fondatorul ARP, a scris o scrisoare, intitulat **“Sfâr itul în elep ilor”** - c tre mitropolitul de atunci al Moldovei, actualul Preafericit Patriarh Daniel, **“autorul destituirii P rintele Arhimandrit Justin Pârveu, stare ul M ân stirii Poiana Teiului, unul dintre marii în elep i ai României de azi. P rintele Justin, respectat i iubit de popor, un <<om viu>>, la cei 88 de ani (n.n.: de atunci), a fost înl turat cu brutalitate, sub motivul vîrstrei, de la conducerea ob tii (n.n.: neostenita prigonire, sub toate felurile/chipurile st pînirilor lume ti – comuniste, liberale etc. etc. - , dar, mereu, fiind acela i DU MAN - ...Diavolul...Satana - care se crede “Adversarul” Lui Dumnezeu..., I ACEEA I DU M NIRE: a Celui Bun, de c tre Cel R u!), pe care, acum 15 ani, a creat-o, în apropiere de Ceahl u. Reac ia popular a fost impresionant i poate ca va constitui “începutul sfâr itului”, pentru cei ce îndr znesc s batjocoreasc valorile acestui popor.**

În acela i timp, cu titlul **ÎMPOTRIVA “ÎNL TUR RII ÎN ELEP ILOR”**, ARP a deschis o list de semn turi pentru sprijinirea în eleptului Stare al Mân stirii Petru -Vod , p rintele Justin Parvu. Apelul, ini iat în 8 Aprilie, a fost difuzat în mass-media i prin toate mijloacele de informa ie avut e la îndemîn i a fost reluat periodic, cu n dejdea c nu vom îng dui s se perpetueze r ul.” (cf. Artur Silvestri, **“Sfâr itul în elep ilor”**, ARP).

... i, datorit interven ieii viguroase a lui Artur Silvestri, lucrurile au re -intrat pe f ga ul normal...Ceea ce demonstreaz , înc o dat (dac mai era nevoie... - DAR, SE VEDE TREABA, CHIAR ESTE NEVOIE, MEREU!), c nu trebuie s dormim, nu trebuie s fim indiferen i la patimile i nedrept ile suferite de nimeni din lume, d-apoi de cele suferite de un “aproape sfân t”, care tr ie te numai pentru a se ruga spre mântuirea noastr i spre a fi ap rat de spurcarea nebulilor i r ilor – Dumnezeu-Hristosul...

...Considerat aproape un sfînt în via de c tre zecile de mii de pelerini, Arhimandritul Justin Pârveu este numit, pe bun dreptate, “stîlp” al ortodoxiei române ti, al turi de P rintele Arsenie Papacioc din Dobrogea.

DESPRE CIP-URILE BIOMETRICE

Este vremea muceniciei!

Lupta i pân la cap t! Nu v teme i!

Iubi i fii ortodoc i ai acestui neam

Cu mult durere i îngrijorare vin s v adresez aceste cuvinte, pentru care m simt dator în fa a lui Dumnezeu i con tiin a i inima nu m las s trec nep s tor pe lâng acest val primejdios care s -a ridicat s înghit toat suflarea omeneasc , chiar i pe cei ale i, de este cu puti n . Nu în calitatea mea de biet monah, ascuns într-un vârful de munte, era s v aduc la cuno tin aceste pericole ce se ivesc asupra Bisericii lui Hristos, în primul rând, ci a arhip storilor, mai marii acestei Biserici. **Dar dac ei trec aceste lucruri sub t cere, având preocup ri mai de seam decât are acest popor, eu nu pot s trec cu vederea glasul vostru, al celor care a i r mas credincio i cuvântului Evangheliei lui Hristos, a i a teptat i mi - a i cerut cuvântul în privin a acestor realit i dureroase în care ne afl m.**

De aceea, fiii mei, vin i v spun c a sosit ceasul s -L preasl vim pe Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, singurul Dumnezeu adev rat. **Nu credeam c voi tr i s v d i eu începutul acestor vremuri de durere, apocaliptice - dar iat c mânia lui Dumnezeu a venit mai degrab asupra noastr , pentru toate p catele i f r delegile pe care le-am s vâr it.** i v d cum bie ii oameni nu sunt preg ti i s fac fa acestor capcane ale vr jma ului, a c rui nou lucrare acum este s pecetluiasc suflet ele voastre cu semnul Fiarei - 666. To i am citit Apocalipsa i înfrico toarea profe ie - scris cu 2000 de ani în urm : „, i ea(fiara) îi sile te pe to i, pe cei mici i pe cei mari, i pe cei boga i i pe cei s raci, i pe cei slobozi i pe cei robi, ca s - i pun semn pe mâna lor cea dreapt sau pe frunte. Încât nimeni s nu poat cump ra sau vinde decât numai cel ce are semnul, adic numele fiarei, sau num rul numelui fiarei “(Apoc. 13:16-17).

Vremea în care ne afl m acum este **premerg toare** acestei profe ii. Prin lege, prin ordonan de guvern, românii sunt obliga i s se încadreze într-un plan de urm rire i supraveghere la nivel na ional i mondial, proiect care le r pe te de fapt oamenilor libertatea. Românii li se cere s - i pun pe pa apoartele i permisele auto acest cip biometric ce con ine amprenta digital i imaginea facial . Poate pentru mul i dintre dumneavoastr acest cip pare un lucru nesemnificativ, dar **în spatele acestui sistem de însemnare a oamenilor, de codare i stocare a datelor de identificare se ascunde o întreg dictatur , un întreg plan demonic, prin care de bun voie î i vinzi sufletul diavolului. Însemnarea oamenilor, ca pe vite, este primul pas al unor alte m suri luate pentru controlul absolut al fiin ei umane.** Dragii mei, dup cum proorocesc Sfin ii P rin i, primirea acestui semn este lep darea noastr de credin . S nu crede i c putem sluji i lui Dumnezeu i lui mamona. Nu, dragii mei, nu primi i acest însemn diavolesc care v r pe te ceea ce v apar ine prin mo tenere de la Dumnezeu, dreptul la identitate, dreptul la unicitate i originalitate, al fiec rei fiin e umane! Trebuie s v ap ra i acest drept de la Dumnezeu, chiar de ar fi s pl ti i cu pre ul vie ii voastre. În zadar câ tiga i cele ale lumii, dac v pierde i sufletele voastre i ale copiilor vo tri, pentru c Sfin ii Apostoli ne spun clar „, se cuvine s ascult m de Dumnezeu mai mult decât de oameni”.

De aceea v spun: este vremea muceniciei! Dup p rerea mea ne afl m în vremurile în care singura cale de mântuire este mucenicia. De-abia acuma este momentul s m rturisim cu propria noastr via , pân acum ar fi fost o risip de energie. Din p cate noi nu avem un tineret ortodox la fel de riguros ca cel al grecilor, al nostru este mai evlavios, ce-i drept, dar i mai lipsit de vlag i de reac ie. Se tie foarte bine cât de curajos au reac ionat grecii dar i sârbii, când au protestat împotriva acestor cipuri i a sistemului însemn rii i controlului total al identit ii. Tinerii lor au fost forma i de mici în duhu l acesta patristic, atât în familiile cât i în colile lor - ei au no iuni de Vechiul Testament, de Noul Testament; din tat -n fiu s-a predat aceast tradi ie patristic . De pe timpul comunismului încoace noi am dovedit c r mânem constan i slugi altora, uitând de curajul i demnitatea românilor de alt dat . Toate popoarele vecine au încercat s

scape de comunism, s - i impun cumva neatârnaarea - i au reu it într-o m sur oarecare. Dar România, care a fost cel mai crunt lovit de fiara comunist , al c re i popor a îndurat cele mai cumplite crime i decim ri în lag re i deport ri, a ajuns ast zi putregai. La noi în biseric situa ia este destul de anevoioas deoarece credincio ii nu sunt destul de informa i cu privire la aceste provoc ri ale lumii de azi. La noi, bietul român, dac îl m gule ti un pic, nu mai ine cont de nici o norm evanghelic . El este vinovat numai prin ne tiin deoarece dac el n-are câtu i de pu ine cuno tin e de la biseric , de la coal , din familie, din societate - ignoran a e cuceritoare. **Pentru c el are un text în capul lui: „supune i-v mai marilor vo tri”;** la el trebuie s mearg textul. **P i, pe noi nu ne acuzau în pu c rie, folosindu -se cu viclenie de textul scripturistic, a a cum fac i sectarii? - „Voi a i fost înc p âna i m i, voi a i fost r zvr ti i, n-a i ascultat de cuvântul Evangheliei - p i, ce cre tini mai sunte i voi? Voi v pierde i via a zadarnic” . A a încercau s ne reeduce comuni tii ro ii de atunci, si tot astfel fac acum cu poporul nostru comuni tii de azi îmbr ca i cu haine albe.**

Se vrea i se încearc o desfiin are a sacralului prin relativizarea valorilor fundamentale, a adev rului de credin prin ecumenism, se vrea înregimentarea i uniformizarea pe model ateist a copiilor no tri. Dac îi spui acum unui cet ean care are cinci copii în cas - „M i, nu mai lua buletinul sau pa aportul” - p i el nu în elege. „P i, p rinte, eu ce le mai dau de mâncare”? i -l pui în fa a acestei situa ii grele. **Suntem noi dispu i ca Brâncoveanu de alt dat s facem sfin i din c opiii no tri? Nu suntem preg ti i. i atunci cine poart toat acest vin ? Nu noi, biserica? Nu noi, m n stirile, care suntem în fa a altarului avem datoria s spunem oamenilor adev rul i s -i prevenim la ceea ce-i a teapt pe mâine? Dar în protopopiate nici vorb s se pun o astfel de problem , e ti respins, e ti catalogat naiv i dep it - ba chiar mai face i glume pe seama ta.** Deci dac preotul nu are habar de lucrurile acestea, atunci ce s mai spui de bietul credincios care s racu' de -abia deschide Biblia de dou trei ori pe an, sau doar o dat -n via ? Vina este de partea tuturor celor ce r spund de educa ia i formarea acestui popor - de la înv tori, profesori pân la preo i i mini tri.

V cer, a adar, în numele Mântuitorului Hristos, Care a spus „*Oricine va m rturisi pentru Mine înaintea oamenilor, m rturisi-voi i Eu pentru el înaintea Tat lui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lep da de Mine înaintea oamenilor i Eu M voi lep da de el înaintea Tat lui Meu, Care este în ceruri .*” (Matei 11: 32-33), s cere i autorit ilor române s abroge legile care permit îndosarierea i urm rirea electronic a cre tinilor, renun area la libertatea cu care ne -am n scut.

Dar o s primim plata p catelor noastre, moartea, osânda noastr , care s nu fie, fereasc Dumnezeu, de r scump rat. Pentru c Hristos i-a v rsat sângele o dat pentru tine. **Ei bine, poporul acesta, prin frunta ii s i, s-a tic lo it pân la culme, prin tr darea tradi iilor i credin ei str mo e ti. Iar noi am refuzat această r scump rare prin neprezentarea acestor adev ruri scripturistice; am fost deseori absen i din fruntea micii o tiri a Adev rului.**

S rezidim neamul acesta! Dar nu vom putea izbândi lucrul acesta dac nu ne vom rezidi fiecare în parte sufletele noastre. **S ne poc im i s ne punem cenu în cap, ca s ne dea Domnul harul i puterea de a primi mucenicia. Va trebui s cre m mici fort re e, mici cet ui de supravie uire, la sate, acolo unde mai sunt înc oameni care pricep i i i amintesc Rânduiala, unde s avem p mâ ntul nostru, coala noastr - în care s ne cre tem copiii în duhul aceasta ortodox, s avem spitalele i moa ele noastre.** Copiii înc de la na tere trebuie proteja i - pentru c , dup cum vede i, vor s implanteze acest cip pruncului la na tere.

Fiecare este dator s - i mântuiasc sufletul. **Fiecare s se intereseze i s vad c ne afl m în fa a unui moment de cump n în care ai de ales: s - i pierzi sufletul sau s - i salvezi sufletul. Cel care nu s-a interesat pân acum, nu e târziu înc s afle i s se dumireasc .**

Acum e timpul jertfei, prin vorbărie și prin conferințe nu mai facem nimic.

Să te duci, române drag, fără frică, direct spre vârful sabiei, ca străbunii noștri cei viteji, să te duci ca o torpilă japoneză, să mori în brațele cu vrăjmașul! Acum suntem exact ca în arena romană cu fiare sălbatice - stai aici în mijlocul arenei și așteaptă, ca și cretinii de odinioară, să dea drumul la lei. Așteptați să fiți sfâșiați, rupeți, altfel scapăți nu mai e! Lupta este deschisă. Luptați până la capăt! Nu vă temeți! Așa cum a început cretinismul, așa va și sfârși - în dureri și în suferință. **Pecetluiți cretinismul cu mucenicia voastră!**

Iubiți frați într-un cin al îngeresc și într-o slujire preoțească, faceți un apel către frații voștri să citească acest text cu semnătura proprie, în numele marelui stiriș și parohiei pe care o poartă. (sursa: **wikipedia**)

Marele stiriș Petru Vodă, 14 Ianuarie 2009

Cuvioșii Mucenici uciși în Sinai și Raith

Arhimandritul Justin Pârnu

porni luceafărul...

DEBUTURI

MARIA TEODORESCU, clasa a IX-a B, C.T. „Gh. Bală” - Adjud

APUS DE SOARE SÂNGERÂND

Apus de soare neîmblânzit

și pe „acum”, și pe „curând”...

Din flori uscate revârsând

A mai rămas, din toate,

Mireasmă de sfârșit...

Doar Trandafirul sângărând...

Așa din inimă, oricând,

PETRIC GRAP, clasa a XI-a C, C.T. „Gh. Bală” - Adjud

SPUNEM “NU!” ORICĂREI RELUĂRI

Acum este iarnă

Iubirea e din nou doar un pamflet

Încep să se piară sentimentele avute în vară

Desuet...

Răceala zăpezii omorâc lădura din suflet:

ART POETIC PENTRU UZUL PERSONAL

și – în fine – ce e Poezia?

Un cumul de cuvinte mrunte

Adunate pe rând

PRIVIND LA LUN

Doamna miazătr melancolic adun

Adun mereu pe cea rea cu cea bună – și pe

Hoinarii cu suflete seci și inimi pustii

Adunate rând peste rând:

Focul se transformă în apă – ardoarea în plămâni

...Sunt vorbe scrise-n vânt...

Doamna miazătr cu mâinile-și reci

Mângâie ființele cu suflete seci

... și trebuie toate trădările cu vederea și treci...

ALEXANDRA MANEA, clasa a XI-a C, C.T. “Gh. Balș” -Adjud

PLECAREA LUI

Coline, dealuri înălțate...

A tept o pată de albastru...

Viața a parcurs-a-mă trântit

Umerii – bătăi de grea chemare

S-au gârbovit...

Fețele cerești s-au închinat

Zâmbetul s-a spulberat

Vântul trece printre stele

Splângi în hohote cerești

Până vei afla cine ești

Purtând visele în stele

și clipele în veac...

Norii s-au coborât din înaltul cerului

În fața lui

Viața a împietrit pe veci

La plecarea lui...

Lacrimile lumânărilor suspin...

SORINA GHEORGHIU, clasa a V-a, școala generală nr. 3 – Adjud

SCRISOARE CĂTRE EMINESCU

“Se bate miezul nopții”

De tine-mi este dor

“Din cerurile-albastre”

La mine s cobori...!

“De parte sunt de tine”

“Luceaf rul” meu blând,

Adorm vorbind cu tine,

Tu m -nso e ti în gând...

REVENIRI

VALERIAN C LIN, clasa a XI-a f.r., C.T. ”Gh. Bal ”-Adjud

SMOCHIN SAU IUDA

De atâtea ori

am desf cut ateii

Cu unghiile încle tate

în Iisus

De cruce i-am b tut

pe Dumnezeii

Ce i-au furat coroana

din apus

i-mpiedicat s -mi mai

aduc aminte

De ce am ren scut

a doua oar

Mi-am pus pe frunte

eclipsat de bine

"Treizeci de argin i"

eterna mea comoar

.....
Si acum Doamne

rogu-te

lasa-m s fiu

smochinul

c am obosit Doamne

de atâta iertare

CÂNTEC VECHI

Sunetele cânt

desenate

De un spirit vechi

pe jum tate

Jos de unde ascult

nerozii

Ce cânt noii i vechii -

Irozii

Apleca i de aceea i

nes tul t iere

ip cu itul în inim

cu putere

Soarele nu se întunec

Dumnezeu amân

Sfâr itul lumii

odat pe s pt mân

i moartea sup rat

de sângele mielului

Deseneaz pe coas

îngerii porumbelului

Vestitor la por ile

neferecate

Nici un suflet, ast zi

aici nu va bate.

AZI NU SE MAI FAC ZEI

Azi nu se mai fac Zei

azi

m închin mie

Îmi aduc ofrand

o clip de lini te

sau o clip de uitare

i m jertfesc

s pot s m nasc mâine

reg sindu-m în golurile

siesteii planetare.

ÎNTÂIUL SOMN

Întâia dată, eram unul	Cavalerii mesei rotunde
apoi, făcusem doi ochi	se ceartă între ei
în timp am învățat	venerând animalul sacru
să dorm cu tâmpla pe piatră	al zilei de mâine
Noaptea, a venit pasărea	Unde sunt corbii?
și cu un sărut	Nu-i mai văd
mi-a trezit	-mesageri între două lumi
încă un ochi	au ales
și încă unul	una și aceeași...
M-am umplut de atâtea ochi	Indiferenți zborului
încât,	nimic nu se pierde
ochiul meu interior	Bătăniile zei
m-a blestemat	se răsfiră în vânt
și m-a alungat din somn	în ochii cui să stea?
în somn de moarte.	Oamenii nu mai au ochi
Astăzi, cu ochii	nici mâini
îmi susținu Zeul	nici artere
Zamolxis alungă copiii de piatră	Numărute sunt zilele
între făcându-i praf	tuturor ploilor
dorm orbii	în ce pământ
deja îmbătați de neclintita stea	ne mai albim oasele
a iluziei	negrelor picioare?

SIMONA TUJAN, clasa a XII-a B, C.T. "Gh. Bal" – Adjud

O LACRIMĂ ÎN ÎNTREG UNIVERSUL

O lacrimă e întreg universul
Clopotele parcă au murit
Vinovat poate că nu sunt - dar
Nu pot să scriu pe ape nici schit...
Veacul ne privește cu ochi înlăcrimați
Cuvintele viscolesc întreg orizontul
Stele cad ucise-n răsunet
Cu toate gurile cerului strig
De tine mi-e frig – de vise mi-e frig...

PRIM VAR

Eu mă pot răstăci
În tărâcere dintre cuvinte
Rămânând lumini uri
Între cer și pământ

Un mugur nou
Va încolți spre ceruri
Fără pământul curgătoare

PLOAIA

Un cer albastru ne inundă
Cercurile soarelui se destramă
Furând cheia despăririlor
Suntem ca pietrele mute
Sub hipnoza ploii
Să-mi cobor tristețile-n larg
Cu lacrimi puține – a să sperând
Că dragostea va putezi

ELENA NICULESCU, clasa a X-a C, C.T. "Gh. Bal" – Adjud

CUVINTE

O lacrimă se îngână pe altarul visării
Lovesc binele răului și potolesc fericirea
Opresc dragostea și feresc limita
Zăresc în fereastră soarele fără aripi
Mânjesc pe o coală lupta de visuri
Merg treptat până mă lovesc de mine înșami
Puterea mi-e sleită de murmurul adâncurilor
ființei mele
Toră înghețată încardecă în minte-mi
Alerg fără capăt în căutarea spusurilor... -

Îmi închid scoicile valvele peste abisuri

ULTIMA RĂTĂCIRE

Moartea – îmi căsă singurul trupul
Greu de pământ – prin grădina-n care răsar cruci
Albe-nghețate
Măinile-mi atârnă pe lângă un trup secăt de timp
Picioarele vor să fugă să mă ră sească
E-un lăbrat delir de fugi... – din artere
Copacul tot vrea să crească ...

.***

CONSECIN DE CÂTEC

Se-aude cântecul unui pian nebun

Iar noi – doi înger

Num r m stelele ce dispar...

Zgomotul inimii i-al cerului m-asurzesc

De parc-a fi într-o gigantic fabric de cereasc
lumin :

Sunt sora îngerului – i vreau s -l ucid

În sânge de vis – zbor îi gr besc

Spre paradis...

DELIA SAVIN, clasa a XII-a C, C.T. “Gh. Bal ” - Adjud

CHIROMAN IE COSMIC

Cite te-mi iubirea în mâini

i uit c -n lume sunt câini

Love te- i cuvântul de mine – il u

Gândul cel bun, gândul cel r u...

Vorbe te cu inima-mi s nu tac

Trateaz cu via a, via a cea seac

Urm re te-m -atent unde apun

Gândul cel r u, gândul cel bun...

Iube te femeia deplin din stea

Pânde te-i vremea când va visa

Când a trii, cu to ii, plou din h u –

Gândul cel bun, gândul cel r u...

Gânde te cu pieptul t u larg deschis

Cât de str ini vom pluti-n paradis

Ascult abia-acum tot ce de-o via îmi sun

Gândul cel r u, gândul cel bun...

ALEXANDRA NICULESCU, clasa a IX-a C, C.T. “Gh. Bal ” – Adjud

REGIE PARADISIAC

Sunet de clopot cântec de frunz

Sub arip -un înger ar vrea s m-ascunz ...

Sunt foc i tu m stingi cu rou

Eu i lumina - zei e suntem dou ...

Arat -mi pomul fericirii

Unde în floare sunt to i mirii

Când eu sunt naos – fii altar

A trecut Dumnezeu – ...tresar

Mâna-mi deschis -incediaz

Trandafirii...

CORINA MAFTEI, clasa a IX-a C, C.T. “Gh. Bal ” – Adjud

E UARE

Cincizeci de mii de lacrimi pentru el am plâns

Îl vedeam degenerând de la om la demon

...Lucruri mai strîine chiar decît el

Îmi bântuie-acum preajma – nu vîd defel

Nemurirea dezgolit de frunze

...Mîncîhid în zid d rîmat

Alunec din visul nestins – acum degerat

Usuc pentru el trepte de lacrimi

Mai sui într-un timp demult exilat...

Nimeni pe Lucifer nu l-a-ncercat -

Nu-mi mai optîi despre-un biet demon salvat...

OVIDIU MOLEA, clasa a IX-a A, C.T. “Gh. Bal ”-Adjud

CLEPSIDRA VIE II

Am învîtat cîm în via este greu -

Fere-te-te de rîu !

Pe Dumnezeu

Fî-l aproapele tîu

Simte-l mereu - în inimî în vise în sufletul tîu.

Nu te lîsa stîpînit de diavol

Nu te lîsa atras de Cel cu Compas -

De fiecare capcanîntîns la fiecare pas

Cîntîre-te cu grijî fiecare ceas, minut – nu

Nu - mai curînd

Secundî -

Fiindcîe tot ceea ce î-a mai rîmas...

CRISTINA LUPU, clasa a XI-a B, C.T. “Gh. Bal ” – Adjud

CAUT LUMINA ÎN ÎNTUNERIC

Aud mereu tîcerea plîngînd

În foînetele ierbii, într-un gînd

Aud doar voci îmsetate de vreme

În lunîi-n stele – castelele

Au fost lîsate-n paragînî – grele

Suflete de pîcat... - îîi zornîie

Privirile rele... - pîni demonii tînjesc dup

Luminî – himeric...

...Cautî lumina în întuneric...

micii orfei din berzun i (pagina copiilor atin i de har, la coala general - Berzun i, jude ul Bac u - îndruma i de doamna prof. **MONICA MATEI-JITARU**)

ANDREEA MOGHEOR, clasa a VII-a, coala general -Berzun i

S TE FAC STATUIE

S te fac statuie, gândule de sear ,

S te fac prieten, gândul meu cel drag!

S te fac minune, gândule de var ,

S te fac cunun , gândule pribeag,

ANDREEA OLARU, clasa a VII-a, coala general -Berzun i

BUNICUL

Un bătrân sta,

Toate legendele,

În pragul casei lui,

toate rile.

Cu p rul nins,

Cu barba alb ,

În lume nimeni nu-i ca el

Un bătrân slab i pl pînd

Niciodat n-o s -l p r sesc -

Pe prisp - la atâtea gândind....

lîng el o s cresc.

Cunoa te toate locurile,

istoria m rturitoare

AUGUST 1919 - ARMATA ROMÂN ÎNTR ÎN BUDAPESTA!

Conferința de Pace de la Paris, deschis la 12 noiembrie 1919, i-a propus reconstrucția lumii pe baze noi, pacifiste, care s fac imposibil repetarea tragediei din 1914-1918. Dar sarcina conferinței s-a lovit de dificultăți

insurmontabile i, aș cum a dovedit evoluția ulterioară a evenimentelor, deciziile adoptate în capitala Franței s-au dovedit a fi fragile, omenirea plonjând, după numai câteva decenii, într-o nouă conflagrație cu mult mai sângeroasă decât prima.

Una dintre cele mai discutate probleme la Paris a fost aceea a încheierii tratatului de pace cu Ungaria. Este important ca cititorii noștri să cunoască, măcar în parte, evenimentele care fac parte din "preistoria" acestui tratat, și aici ne referim la fenomenele social-politice care s-au înregistrat în Ungaria, imediat după sfârșitul războiului. Astfel, la 21 martie 1919, Consiliul soldaților și muncitorilor proclamă Republica Sovietică Ungară. Se constituie un Consiliul revoluționar guvernamental, care va deține puterea timp de 133 de zile. Bela Kun, conducătorul revoluției bolșevice din Ungaria, deține portofoliul de ministru al poporului pentru afaceri externe.

După instaurarea Republicii ungare a Sfaturilor, noile autorități în pofida prevederilor armistițiului de la Belgrad, au întărit armata, au decretat mobilizarea și au atacat în două rânduri România.

Guvernul de la Budapesta nu recunoștea actul unirii Transilvaniei cu România. Trupele bolșevice maghiare au atacat în noaptea de 15/16 aprilie 1919 armata română aflată în zona munților Apuseni (pe Valea Someșului, la Ișigani și Ciucea). În dimineața de 16 aprilie, Armata 9 română ripostează, planul prevăzând "o acțiune energică, spre vest, pe tot frontul, pentru a trece munții Apuseni, cu primul obiectiv linia: Huszt, Satu Mare, Careii Mari, Oradea Mare, Salonta; apoi atingerea Vasaros-Nemeny (Gura Someșului) - Debrin-Oroshaza-Szeghedin și chiar dincolo de această linie, până la Tisa".

La 30 aprilie, armata română face joncțiunea în nord cu armata cehoslovacă, ambele armate legându-se liniile în regiunea Csap, intenționând să taie armatei ungare posibilitatea unui eventual ajutor militar. La 1 mai, armata română a pătruns în zona de la Tisa, unde s-a oprit pe granița prevăzută în Convenția cu Antanta din august 1916.

Merită a fi reprodusă nota adresată guvernului român de către conducătorul revoluției bolșevice și ministrul de externe, Bela Kun: "(...) am onoarea să vă comunicăm recunoșterea rezervelor, pretențiile teritoriale, naționale ridicate de Dvs. Am motivat aceste pretenții pe faptul de a pune capăt opririi milenare exercitate asupra poporului Dvs. de clasa stăpâni toare a maghiarilor.

Am crezut că lucrăm astfel în interesul și în conformitate cu voința acestor populații.

Fostul guvern n-a admis propunerile Dvs. invocând adevăratul drept istoric, care din vechea subjugare deducea dreptul de a continua oprirea.

Din prima zi a venirii noastre la putere am rupt cu acest principiu, declarând în mod repetat și solemn că nu ne bazează pe principiul integrității teritoriale și va aduce acum direct la cunoștință că recunoșterea rezervelor și nici o rezervă toate pretențiile Dvs. teritoriale-naționale. În schimb, cerem imediată încetare a ostilităților. Mai cerem să nu vă amestecați în afacerile noastre interne, precum vom evita și noi să ne amestecăm în treburile Dvs. (...)"¹

Telegrama a fost trimisă și guvernelor cehoslovace, maghiare și americane, precum și unor partide comuniste. Consiliul Miniștrilor de externe s-a întrunit la Quay d'Orsay, la 11 iunie 1919, pentru a lua în discuție granițele de nord-vest ale României. Premierul I.L.C. Brătianu a respins ca nefondate "acuzările" care i s-au adus din partea președintelui american Wilson și a premierului britanic Lloyd George, după care România ar fi contribuit, "prin acțiunea sa, la instituirea bolșevismului în Ungaria" și a subliniat că guvernul român nu își putea lua răspunderea unei retrageri a trupelor de pe Tisa, "până nu se cunosc granițele", pentru a evita pe viitor "complicații cu maghiarii". Luând act de observațiile lui Brătianu, Consiliul miniștrilor de externe a făcut cunoscută linia de frontieră dintre România și Ungaria, făcând de care Brătianu a constatat că sunt "diferențe foarte mari, mai ales la extremități", motiv pentru care el "nu își putea asuma singur o hotărâre definitivă." Totodată, Brătianu constată cu regret că "stabilirea frontierei s-a făcut fără participarea noastră." În cadrul aceleiași reuniuni, ministrul britanic de externe

A. Balfour aprecia că *“frontierele stabilite sunt bune în timp de pace; ele nu sunt tot atât de bune din punct de vedere strategic”*. Lui nu i se parea posibil să ceară românilor să se retragă înainte ca ungurii să evacueze teritoriul cehoslovac, opinie față de care Wilson avea rezerve. Președintele american este de părere că *“noi am putea să spunem românilor: dacă nu vă conformați cu deciziile noastre, noi vom înceta să vă sprijinim revendicările și veți rămâne în afara teritoriului de pace.”*²

Premierul francez G. Clemenceau a cerut, la 12 iunie 1919, “în alegere” din partea colegilor săi, deoarece anticipa că I.I.C Brătianu va protesta, aflându-se că s-a stabilit o frontieră lipsită de apărare și va refuza să se retragă în spatele ei. Premierul francez recunoștea că Brătianu prezentase un argument logic: *“În loc să tratăm Ungaria mai puțin aspru decât Bucureștii, ar fi prudent de trimis o misiune la Budapesta pentru a hotărâ, la fața locului, dacă argumentele lui Brătianu erau valabile și a discuta posibilitatea unui nou armisticiu cu Bela Kun”*. Wilson și Lloyd George au fost câștigat la punctul de vedere al lui Clemenceau, dar au insistat să-i transmită lui Brătianu o notă energică, ordonându-i-se să înceteze *“actele agresive”* și să se retragă trupele în spatele *“frontierei permanente aprobate de Conferința de Pace”*, dacă spera să semneze tratatul de pace cu Ungaria. Consiliul, care a discutat nota, i-a cerut lui Brătianu să se retragă după ce Kun va evacua Slovacia, operațiune ce trebuia efectuată până la 18 iunie.

Guvernul de la București, răspunzând la nota ultimativă din 11 iunie 1919, sublinia că România nu avea intenția de a prelungi *“ocuparea unei regiuni nerevendicate de ea decât pe durata strict necesară pentru securitatea sa și câtă vreme amenințarea de agresiune militară există”*³. Acest punct de vedere era susținut ca hotărâre de mare interes al francezului Foch care considera că, *“dacă nu se aprobă cererile juste ale României, sigur că ea este compromisă.”*

În zorii zilei de 20 iulie 1919, armata maghiară declanșează o ofensivă pe întregul front, cu lovitură principală în sectorul Szolnok și atacuri secundare în regiunile Tokaj și Csongrad. În fața atacului violent al armatei ungare, trupele române de acoperire au trebuit să se retragă. Armatele maghiare au trecut Tisa și au pătruns în direcția Debreșin-Oradea, pe o adâncime de circa 50 km. La 24 iulie 1919, armata română declanșează contraofensiva împotriva trupelor maghiare, care, lovite frontal și în ambele flancuri, sunt înfrânte, iar la 26 iulie sunt respinse peste Tisa.

Guvernul român adresează Conferinței de Pace la 31 iulie un memoriu în care expune obiectivele următoare prin ocuparea militară a Ungariei, care constau în garantarea actelor de unire nesocotite și încălcate de alții prin forța armată, cerând cooperarea și sprijinul puterilor aliate și asociate în realizarea acestor obiective. La 2 august 1919, Bela Kun se refugiază în Austria, iar Republica Ungară a Sfaturilor își încetează existența.

La 3 august 1919, primele unități militare românești, conduse de generalul Rusescu, și-au făcut intrarea în Budapesta, iar la 4 august guvernul maghiar recent format, condus de socialistul Peydel, cere începerea negocierilor pentru armisticiu.

După înfrângerea armatei române maghiare și înlocuirea regimului instaurat de Bela Kun, în cadrul raporturilor dintre România și Ungaria a încetat starea de război, dar situația conflictuală a continuat pe fondul unui pachet de probleme litigioase și a unor circumstanțe externe complexe, determinate de interesele divergente ale marilor puteri, pentru controlul Europei est-centrale și de sud.

Trupele române prezente în Ungaria nu numai că nu s-au dat la acte de represalii sau război inutil, ci s-au implicat, fără niciun fel de rezervă, în efortul de redresare a unității economice a Ungariei. Cu tot acest comportament decent, evidențiat și de autoritățile maghiare, România a trebuit să suporte atitudinea ostilă a unor diplomați americani și englezi. Îndeosebi generalul american H.H. Bandholtz,

membru în Comisia interaliată de la Budapesta, s-a dovedit a fi campionul campaniei antiromânești, atitudine de care a profitat din plin cercurile extremiste și ovine maghiare.

La 14 noiembrie 1919, guvernul român considera că obiectivele urmărite prin acțiunea militară în Ungaria fuseser atinse. Începea retragerea armatei române în spatele liniei de frontieră fixată de Conferința de Pace de la Paris, iar evacuarea, executată în patru etape, a luat sfârșit la 28 martie 1920.

Lua sfârșit un alt episod din odiseea relațiilor româno-maghiare.

NOTE BIBLIOGRAFICE

1-P. Brăulescu, I. Cloșca, **Repere de cronologie internă națională (1914-1945)**, București, 1982, p.119.2-P. Mantoux, **Les délibérations du Conseil des Quatres**, II, Paris, 1955, pp.415-416, apud **Istoria Românilor**, VIII, București, 2003, pp.16-17.

3-Arhiva Ministerului Afacerilor Externe al României, fond 71, Conferința de Pace, 1919, dosar 222, f.226, apud **Istoria Românilor**, VIII, p.18

prof. **Cătălin Mocanu**

~~CAUSACRAREA TIMPULUI~~, Liceul de arte plastice “*Nicolae Tonitza*”-
București

POEM SECVENȚIAL AL NATURII

...mă simt un tei în iarnă fără de zăpadă.
Te privesc, te gândesc pe tine, omule - ce semeni cu un fag comun. Pentru tine e primăvară.

...Se poate ca plopul lombard să fi fost cea mai bună existență pentru mine:
ca un stâlp natural al lumii, zvelt și aproape atingând cerul,

suplu și ramificat, fără tristețe de început sau sfârșit de lume

în sufletul ascuns de coaja de copac.

Cred că sfârșesc a fi mesteacăn argintiu al timpurilor.

Te aștept.

...amorie fenomenului de a clipi.

...Iubesc cirele poate pentru că sunt vara mea nelipsită și cea mai evidentă.
Sunt bucuria supremă în soarele august.

Sunt ceea ce mi-ar fi plăcut să fiu:

substanță și miez, culoare și textură, miros și gust

în loc de rochii voi purta cirele, multe, nenumărate! Acum!

...Te definești ca fiind o veșnică pisică neagră.
Eu mă încred în cerbul axis, cu privirea tă vie cuprinzând toată iubirea de lume,

cu o anumită delicatețe ascunsă a firii, cu stilul tău unic de a fi

atât de drag mie.

...Am mai vorbit despre culorile, texturile și fenomenele naturii sentimentelor.
Spuneam cândva

c în suflet poate să plouă, să bată vântul sau să dogorească soarele,

dar să ningă - să ningă

niciodată

...dar vreau să fiu toată ninsoare !

...dintotdeauna am adorat zăpada - tocmai pentru puritatea ei extremă din primele clipe,

tocmai pentru dansul nebun și amețitor al fulgilor,

tocmai pentru că era cea mai plăcută plăpumă a sufletului meu.

...Să ningă, cu fulgi mari și mulți !

și prin degringolada albă - să te uit și să te pierd și gâșesc

...să te iubesc etern

asemeni zăpezilor de pe Kilimanjaro

...după timpii morții ai visurilor, acum escaladez culmile rațiunii și realităților.

tiu că vom fi buni prieteni - cum este macul atât de rău pentru un câmp

tiu că poate niciodată altceva

prieteni

oricare ar fi realitatea dintre noi - îmi doresc și cred sincer

că voi fi de ertul pe care nu-l vei uita

acel loc în care întotdeauna vei vrea să revii - .

vreau să fiu ploaie dacă viața ta va cuprinde seceta

să fiu austru dacă existența îți va fi aspră

să fiu soarele care îmblânzește zăpezile și frigul vestic prevestitor al iernilor bătrâne. Să îmi spui peste ani
dacă va fi existența noastră asta,

dacă aș voi fi eu !

DIANA BORT , absolventă a C.T. "Gh. Bal" -Adjud

DINTRE TOATE STELELE...

Iubirea mi-a acoperit

Ochii ca o pânză de

Pianjenii am

Căzut acolo unde nu

Era nimic...doar

Când am atins h ul
Pr pastiei mi-am dat
Seama c am tr it
O iluzie....

Mi se scurg zilele
Încet...ca notele unei
Melodii...m gîndesc doar
Dac via a mea va ajunge
Ca Balada lui
Porumbescu sau
Vei pieri ca orice
Anonim...

Stau cu ochii
Înl crima□i □i te
Întreb...de ce îmi ceri mie
Muritorul - NEMURIREA?
Via□a mea nu □i.e
De ajuns?

Dintre toate stelele de
Pe cer a mea a
Trebuie s cad în
Adâncuri ne tiute
□i neîn□elese de nimeni...Cum
S mai sper spre
...bine...?

Plîngi suflete i
Te zba□i de durere în
Mocirla lacrimilor
Tale cu cenu a
Str bunilor t i doar
Ca apoi s g se ti
Iubirea..?

PASTORAL ...

Oare a meritat s -□i
Jertfe ti Fiul Tat ...pentru
Noi care pe
Zi ce trece uit m
Tot mai mult de
Credin□a Ta...
Oare a meritat s
Ne dai suflu dac î□i
Lu m Numele în
De ert neîncetat...?
A tept Judecata de
Apoi s -mi m sori
P catele...doar tu
tii dac a meritat... via□a...

Simt miros de flori
de prim var colorate la
L sarea serii luminate de
Al lumân rilor lic r
Ner bd toare s -□i
S rb toreasc
Sfânta Înviere...

Morminte luminate
De mii de fl c ri mici
Care m c l uzesc pe calea
Printre stele ce m
Va duce la dreapta
Judecat de Apoi...

Ne-a bucurat ca pe ni te
Copii ce primesc
Pr jituri - VESTEA
i am ajuns a s rb tori
Ca ni te albine în
Jurul florilor - SF NTA ÎNVIERE
A Fiului T u
Credincios...Doamne...

OANA BÎRA, student la “Universitatea Alexandru Ioan Cuza” - Ia i

LUMINA (fragmente)

Întuneric de noapte... i totu i lumin ...

M scald în v paia divin

M leg cu gînduri curate de ramuri

M rog pentru frun ile plecate de neamuri...

Privesc în gol...respir lumin

Caut poart spre ara divin .
(...)Cer zâmbet i-un dram de credin
M rog, m c iesc, îndur suferin ...
...a vrea s m trezesc...(...) Tresar!
Sunt eu în întuneric...
M rog...

-lumina e stins -
Un înger coboar ...las u a deschis ...
(...)...aud ,în dans de ape
oapte:
“M rog pentru tine, str ine....
Roag -te cu mine!”

“voluptos joc cu icoane” - mari scriitori consacra i, modele sublime

EUGEN EVU – HUNEDOARA

MERINDEA

Duh v zut în str vezime
Duh v zduh vederii-n parte
Duhoglinzilor departe
Duhfereastr prin treime

Duhuie duhovniceasc
Uriel din cheruvime
Aura dumnezeaiasc
S nu fl mânzeasc nime
Duh mâncat de omenime.

LA PIATRA RO IE

Memoriei p rin ilor mei

Sc zut -i sub iimea cea rea dinspre p dure,
Urâtul cel b trân prin spinuri salt -n vânt
E-un sat sub satul lumii i ip t de secure

Se mai aude-n vale de parc sub p mânt
Îmi pare c i piatra-n fântâna oarb cre te
Lichenii altui Nord ce invers se roti
B trâne trup, iertare î i cer, neomene te,
Cuvânt mâncat de boala minunii de a fi

Am fost odat puiul s lb ticind divinul
Stelarei Cruci r bdarea duratei s-o îndur...
Dinspre p durezza verde Aleanul Dor, Str inul,
Cu mierla râde-n sear , m fluier -n azur.

Un clasic vag n luce între cuvânt i gur
La sanctuarul dacic demult am fost primit
Chemarea ce alung , venirea care fur
Cunoa terea sunt darul pr dat c-am fost iubit...

GOLICIUNEA

Mâncat de Timp ca via de r pciune

Butucul cel b trân arde ursite

Pe-aceste dealuri sacru pedepsite

Ruginei de-a- înflori i-a ne supune

Prin târâtoarea zbatere i salt

Pe- aracii r sucirii - r stignire

Cu nebunia visului înalt

Vindec tor altoiul ni-i iubire

L untrica Memorie-i goliciune

Descul s se-mpreune vânt i slav ...

Aceea i rodnicie- n veac bolnav

S-o iar i primenim prin precesiune

M sura ni-i a sevelor zburate

Freatic spic, genomicul ciorchine,

Str inul soare-n roiuri de albine

Prin semin ii popoare iar i zbate

Puzderiind spirala lunei ine

Gigantica pulsa ie-n mi care

Trecutul timp din semin ii divine

S - i tescue sanctuarele pr date

Prin ciclic Verb noiezic ce ascuns

În goliciunea-Logostea miruns

Sacrific Splendoarea-n lumi create

Din Logos

chiar de Sinea Lui str puns.

IOAN EVU - HUNEDOARA

POEMUL PARAFRAZ

La seceri ul mor ii spic cu spic

otrepe îngerii iude miei acali

atunci desigur împ r ind nimic

vom fi ca parte din întreg egali.

Ce e de plâns nicipând nu vom cânta

ce-i de cântat vom d rui ca pâine

prin lacrim ne vom cumineca

pr dalnicului ceas de ast zi mâine.

F r -ndoial n-avem de-mp r it

nimic cu nimeni c ci ni se cuvine

ca dric i leag n timpul mo tenit

dup tocmit legea din vechime.

i altceva ce-ar fi de divizat

pe st cântar cu tasuri m sluite

de-un astrolog avar i de n at
ce-azvârle ceru-n iarmaroc de vite?

i altceva ce ar mai fi de spus
în v l m agul vocilor obscure?
Bat clopote-ntr-o dung în apus
iar dang tul e tr snet de secure.

Atâr n -m pe ziduri ca trofeu

MÂN STIRE DE Z PAD

S fie pace sear i s ning
peste armura veacului cernit
pe tâmpla ta z pada s se sting
încet ca un cuvânt neprih nit.

Un ornic din v zdus - i aminteasc
lumina sfânt-a clipei care-a fost
lini tea ei în veci dumnezeiasc
s - i afle-n tine tainic ad post.

Cu clinchete de clopo ei în sear
printre troiene asfin ite-n mit
s-auzi copil ria cum coboar
în fermecate s bii de argint.

strive te-m ca frunz în ierbare
al roditoarelor furtuni arheu
crucific -m în slute galantare.

i-n viforul acest neiert tor
mai las -mi totu i dreapta care scrie
iar de va fi într-un poem s mor
F -mi, Doamne, învierea poezie.

Troiene de cenu i imaculate
s se a tearn lin peste trecut
pe derdelu de lacrimi preacurate
s-aluneci prunc în timp neînceput.

i s te pierzi la ceasul de vecernii
printre n me i cu str vezimi de stea
s mai r mân -n labirintul iernii
înscriș pe om t doar urma ta.

În zori când vor sosi colind torii
cu vestea bun -n lumea în declin
în dalba m n stire a ninsorii
copil s -ngenunchezi si tu. Amin.

CEZARINA ADAMESCU - GALA I

O GUR DE VIA

(sau cântecul Cezarei într-o sum de ipostasuri)

A arvunit moartea Cezara.
S-a dat danie mor ii înc din na tere.
Pre ul ei au fost aceste cuvinte.
Un pre ridicol de mic, nesolvabil.
Numai a a credea ea, c va r mâne.
C nu i se vor terge, pân i urmele.

Cuvinte scrise pe cer, pe stânc ,
Pe frunze, pe valuri.
Scrise pe albastru, scrise pe nori,
Pe coperte de c r i,
Scrise-n dureri în bu ite ori dimpotriv , acute.
Scrise în lipsuri, scrise pe altar, pe cruce,
Scrise pe Lumina de început,
Scrise la lumânare.
Dar a a credea ea c se poate tr i,
Scrijelând cuvinte.

Fie i pe morminte.

Dar ce sunt aceste cuvinte?

De ce ne-ai n scut, dac nu ne sco i la lumin ?
Nu suntem prunci avorta i, suntem vii,
Las -ne slobode. Strig -ne pe numele mic.
Url -ne din bojoci, din r runchi, din viscere,
Lupt pentru via a noastr , ce naiba!
Doar ele te-au costat via a.
S coste via a atât de pu in?
Tace-ne, suspin -ne,

Plânge-ne de reg sire.
Suntem ale tale, dar vrem s ajungem
Sub privirile celor care mai pre uiesc puritatea.
Umple- i gura cu noi,
i leap d -ne printre file.
Apoi, scui -ne împotriva vântului...

Cuvintele se revolt . O mu c .
O strâng de beregat . O apas pe piept.
Îi strâng ca un cerc de foc, tâmplele.
O du m nesc. O iubesc. O ignor .

Cezara le binecuvânteaz i le trimite
Perechi, în cele patru vânturi.
Acum e golit . E un cub de t cere.
Via a ei s-a sfâr it o dat cu na terea.

Pornise de mult spre cap tul cel lalt.
Trecuse de jum tatea drumului i nu se z rea
Nici un liman, nici o lumin .

Nici de diminea , nici de-cu-sear .

Amurgul înmugurise copacii cu razele lui
sângerii,

Descompuse.

Cealalt vreme a vie ii se apropia cu osârdie.

O a tepta la cotitur .

PAUL SPIRESCU – ADJUD

RÂURILE, MAM

Fratelui Constantin Ghini

i râurile, mam , vai, râurile noastre c l toare,
Curgând în sens invers, mereu c tre izvoare,
Apele lor sticloase, cristaline,
Parc vestind o na tere ce nu mai vine,

Ape de munte, reci, etern neînduplecate,
Domoalele aduc toare de p cate,
Torcându- i visul i purtând spre stele
Povara trupurilor îneca ilor în ele,

Da, mam , râurile noastre, s rind din mal în mal,
Spre un izvor pustiu, de carnaval,
Care- i refuz apele s -i vin
Mai noi, mai pure i mai d t toare de lumin ,

Da, mam , râurile noastre c l toare,
Goale de sens i pline de uitare...!

CÂNTEC MUT PIERDUT ÎN IARB

Robit de chinuri i r pus de boal ,
Abia-mi mai port cununa mea de spini,
Secundele tot mai ades m -n eal ,
Prietenii îmi sunt tot mai pu ini,

Tot mai ades, în nop ile de toamn ,

Orbec ind absurd prin cea a deas ,
Bate discret la u a mea o doamn ,
Rugându-m s o primesc în cas ,

Pe masa de stejar zace psaltirea,
Str luminând cu slove bezna grea,
B trân doamn , nu v pierde i firea,
Eu am plecat de mult din casa mea,

I-au putrezit pân la grind c priorii
i du umelele de mult s-au spulberat,
În hornul casei mele s-au aciuat cocorii,
F cându- i cuibul lor pentru iernat,

Mult - r bd toarea m a tept -n u
Cu flori de vâsc i buruieni de leac...
Mi-e gura pardosit cu cenu
i e târziu i nu tiu ce s fac.

NUNTA DE RÂN

Poate c mai târziu sau mai devreme,
Când îndr zni-va Moartea s m cheme
i în parfumul florilor de tei
S -mi pun -n deget verigheta ei,

Va fi atunci o nunt ca-n poveste,
Cum n-a mai fost nicicând i nici nu este,

P mântul se va zgdui pu in,

Apa din râu se va preface-n vin,

Oaspe i de rang înalt ne vor aduce

În dar însemnul na terii pe Cruce

i-ntr-un târziu, când vor fi albi ar arii

i vor fugi în lume l utarii,

Când s-or sfâr i bucatele alese

i oaspe ii vor adormi pe mese,

Ne vom retrage i noi doi în cas ,

Eu – mire de rân , ea – mireas !

CAMELIA CIOBOTARU – FOC ANI

OAPTA FULGILOR DE NEA

- Mami, mami, cad stelele!?

Sau îngerii î i scutur

aripile?

- Sunt vorbele

lui Dumnezeu,

copile,

îmbr cate în trup

de argint i lumin

în zborul c tre noi.

- Sss!!!

S le ascult m oapta...!

02. 02. 2009

NI-S SUFLETELE GRELE I N-AU PACE

i azi îi l crimeaz mamei ochii

când ne-aplec m încet la u a casei

i-i s rut m la tâmpl ghiociei

s di i, în timp, de doruri tumultoase

s -i fim mai mult aproape nu se poate

c ci am ales la zbor s ne gr bim,

captivi în preadorita libertate

adesea ne dorim copii s fim...

la ea-n privire tot mereu e rou

soarele-apare doar pu in spre sear

când ne întreab , pentru -a câta oar :

-Când ve i veni s sta i o zi sau dou ?

luce te doar pe înserat speran a

c-ai hot rât s mai r mâi o noapte

i-n elegând c iar i nu se poate

îi tremur -n continuu-n palm clan a

când te conduce zâmbetul îi plânge

spunând optit pentru a mia oar :

-S mergi cu Dumnezeu!- i-apoi se frânge

plecându-se încet ca de-o povar ...

ni-s sufletele grele i n-au pace...

MONICA MATEI-JITARU - ONE TI

Data și locul nașterii: 26 Mai 1969, Onești, județul Bacău, România.

Asistent laborator clinic, "Carol Davila", Onești, județul Bacău, România, 1995.

Studii de jurnalistică la Writers Bureau, Anglia, 2000;

"Arta Scrisului", Quality of Course, Ottawa, Canada, 2007.

Institutul de Artă Fotografică, New York, S.U.A., 2005; specializarea "Natura și Mediul Înconjurător", 2007.

"Introducere în Artă", 2004; "Creionare", 2006, Cheltenham College, Anglia.

"Comportamentul Animalelor", J.C.Biology, Anglia, 2006.

Aromaterapie, Universal College of Reflexology, Canada, 2008.

Student la Facultățile de Drept și de Psihologie "Spiru Haret", Bacău.

Materiale publicate (articole, fotografii, desene, studii, etc.) în limba engleză, în diferite părți ale lumii: S.U.A., Anglia, Canada, Cipru, India, Australia, Olanda, au sedimentat o dorință mai veche: de a scrie cât mai obiectiv cu puțin.

IDAȘ ...VISEZ!

dedicată memoriei marelui poet național, de valoare europeană, Mihai Eminescu.

Idaș ... -

gândul cîntecului zorii fîr zori

mîndral pînă unde dorul e

fîr de dor,

e ca nașterea sîfîr plîns,

trînd din amintiri.

Idaș, pus la cale gându-mi,

mic orează puterea, fîr punct pe "i",

refuzând întrebările,

e ca regîșterea sîfîr silabisit

comprimat, în arii finale.

Idaș ... -

zicerea e fîr ritmuri

încîtuînd distanțele,

adumbrînd visele,

e ca echilibrul sîvie dînspre

lumină.

Idaș ... -

prin cronica rîului,

în iureul nimbului despîrîtor,

nicîcînd prin calmul vîii,

e ca salcie plîngîtoare sîfîr

aieva, la margine de tîrîm.

ANGELA CIOLTAN-ZAINEA – GALA I

Poetă, prozatoare, traducătoare și ilustratoare de copii, Angela Cioltan-Zainea s-a născut la Iași, în urmă cu 70 de ani. A absolvit Facultatea de Științe Naturale și a profesat ca biolog. Traducătoare în și din limba engleză, cu o activitate bogată în ceea ce privește ilustrația de carte, în special de carte pentru copii.

Ultima carte tradusă este: Ionel Marin. „*Inima – stea în devenire*”, Ediția a II-a. *The Heart – Becoming Star*, împreună cu Lucia-Luminița Ciuc, Editura Olimpias, Galați, 2008. A ilustrat cel puțin 30 de volume de versuri. Cărțile ilustrate de această autoare se găsesc pretutindeni în arhivele și în paginile revistelor ARP.

POEME DE BUN RĂMAS (selecție din volumul colectiv de versuri: „Căminul de vis”, Editura Pax Aura Mundi, Galați, 2006)

CEASUL

Nemi cât să ascultam ceasul casei, plecat

Sub foaie netul orelor în zbor nicăieri.

Ninsori de secunde peste mine se-afirmă,

Nu pot, vai, să privesc decât azi cît trei ieri.

Adorm peste nori păsări albe, de vis,

Vânt de seară, aromind, se anină prin plopi.

Un astru coboară spre ziuă pieziș,

Izvodesc, din visare, doar roiuri de stropi.

Unde e luna? Și stelele...unde?

Să-mi dăruie o noapte, o clipă în car!

Visul mă cheamă, un frig mă prinde.

Ceasul bate mai rar...tot mai rar...

NEROSTITE CUVINTE

Poate-i prea târziu această noapte,

Sau dimineața va fi prea devreme.

Pe cerul nostru pâlăie, încă necoapte,

Stelele. Și axa timpului geme.

Cine tie, vreo nechemat uimire

Înclina-va clepsidra pe-orizontal,

Alungând clipele spre nemurire,

Din zădărnici înfiripând vreo petală.

Oricum, împrășiți aș dormi-vom cuminte

Pe-un aternut de nerostite cuvinte.

calea, adevărul și viața

In memoriam, Ilie Cleopa

La 2 decembrie 2008, s-a împlinit un deceniu de când Marele Părinte, Arhimandritul Ilie Cleopa ne-a părăsit, trecând în lumea veciniei. Dacă botez eneni din comuna Suli a nu au un monument comemorativ al Preacucernicului, pot fi siguri că în scriptele bisericești și în literatura religioasă, va fi rânduit de toți cei ce i-au citit pildele, cu mult mai mult decât importanța unei siluete statuare. Personal, mai am încă imaginea straiului cernit, cartea și toiagul, blândețea și înțelepciunea graiului a celui care a fost Constantin Ilie, tîrînd rugăciunile profunde în spațiul chiliei de la Schitul Sihăstria unde, adesea putea fi văzut în strădania de a împărtăși din învățăturile sale filocalice și aghiografice, tuturor celor întru chemare cîntecul Domnului Dumnezeu Nostru.

S-a născut la 10 aprilie 1912, împărtășindu-și copilăria între coală, pînă la scutul oilor, și învățatul Acatistului Maicii Domnului pe de rost. Rămăși de multe ori la stîm, purtându-și mioarele pe dealurile și poienile din preajma Schitului Cozancea, și tot poposind la chilia pustnicului Paisie Olaru, a simțit chemarea către Cele Sfinte, dăruindu-se pentru marea nevoie călugărească. Călugărul Nil de la Mănăstirea Secu, l-a inițiat în desenul și pictura icoanelor devenind un nume în acest domeniu, iar ceva mai târziu, – între anii 1930-1942 – Părintele Monah Ilie Galaction, (1882 - 1946) îi plăsmuiește

consolidează formarea duhovnicească apoi, însuși îndușii învățurile Ieroschimonașului Paisie Olaru, (1897-1990) Ilie Cleopa, (nume primit la 2 august 1937 când este tuns în monahism, rostit pentru prima dată de Schimonașul Nicolae și încuviințat de Schimonașul Proclu) devine personalitatea marcantă a spectrului monahal după 1945, când a primit hirotonia în preot și hirotesia în duhovnic.

Prințele Cleopa a fost un autodidact desvârșit, însuși îndușii cu pasiune scrierile Sfinților Părinți și Sfintele Canoane ale Bisericii Ortodoxe, concepând în cele din urmă esențe filozofice creștine, care au stat la baza formării operei sale scrise. Astfel, în 1954 este coautor al „*Scrisorii c tre Sfânta Mână stire Vladimire ții*” urmând, – în 1955 – din încredințarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în vederea întoarcerii la credința de stil vechi, lucrarea „*Cuvânt de l murire în legătură cu r t cirile stili ților*” ; 1961-1962, retras în pustnicie, se dăruie scrisului obținând cea mai reprezentativă lucrare a sa, „*Predici pentru monași*” iar Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei va reformula titlul care îi fusese dat inițial, adică : „*Urcu spre înviere*” (Ediția din 1992, și ediția din 1998) ocazie cu care este tradus și în limba greacă. Apar înând aceleiași perioade, lucrarea „*Spovedania preoților de mir*” pe care am avut fericirea să o citesc, este un adevărat manual teologic conținând modalități obligatorii de comportament, de îndreptare și spovedanie, atribuite preoților... Învățura dogmatică a Bisericii Ortodoxe pe înțelesul tuturor, cu prefață semnată de Pr. Dumitru Stăniloae, scrisă în perioada 1975 - 1976, tipărită în două ediții (1981 și 1985) la Institutul Biblic București, se regăsește în cartea intitulată

„*Despre credința ortodoxă*”

Trebuie să recunosc (sper în inima mea) că nu sunt în posesia datelor asupra întregii sale opere, în afara celor amintite mai sus. Chiar și așa, am putut constata forța spirituală de înaltă de acest inegalabil „Trimis” Neamului Nostru întru Mântuire și Învățur. Când de liniștită trecut ziua de 2 decembrie 2008, și când de absentă a fost Pomenirea acestui Mare Prinț... Să fi avut Preafericitul în funcție osteneala trupească de după festivitatea destul de ieftină al Zilei Naționale, încât să nu-i acorde câteva fraze într-un ritual ce l-ar fi obligat până la urmă, dacă ar fi citit și domnia-sa „*Spovedania preoților de mir*” ?

Cristian Neagu- București

Ce este Iubirea...

Timpu a înghesat, pentru o clipă - inima îmi bate prea tare ca să aud, privirea e furată de atâtea gânduri...visez cu ochii deschiși...și totul pare o realitate așa de apăsătoare...sunt fiecare fluture purtat de mireasma florilor ce zboară în înaltul cerului vrand să mă ametească....

Ce este iubirea...acel vis frumos furat din amintiri, dintr-un rai pe care îl cunosc... mi-e dor de El, la nesfârșit....Dar, în numele Lui, s-a ivit și Ea!

Legat parca într-un blestem, nu găsesc cuvinte să vorbesc...privesc la nesfârșit ochii Ei și fiecare cuvânt mă eliberează, mă face mai trist și mai vesel...mai trist pentru că mă vad prea mic și prea neputincios...mă smeresc...și asta mă face să deschid ochii minții...” *cine ești tu, de vrei să ai atâtea smerite Lumina*”...plâng...as vrea să găsesc un răspuns...as vrea să opresc stropii de rouă, dar...” *i can't stop the rain, im not so stong*”...mai vesel pentru că am cunoscut un inger care mi-a zis...” *iubeste chiar și pe cei ce nu te iubesc, fii desăvârșit* ” ...și pentru că am cunoscut o lume mai frumoasă...prin ochii ei, prin zambetul Ei...prin cuvintele Ei....

Ce este Iubirea...acel dar pe care il daruiesti fara sa vrei nimic inapoi...Dumnezeu eu mi-a dat un suflet si vreau ca toti s-a simpta iubirea Lui .

Clopotele ard in bataia vantului...si unele visuri se spulbera precum au inceput...ma simt ametit de ganduri...privesc ochii Ei si nu indrasnesc sa vorbesc...am gresit...cu ce mi -am hranit sufletul?...am dorit un suflet si cu ce m-am ales?...oare mi-a auzit vocea, mi-a recunoscut glasul...? - totul se pierde in fiecare gand ce trece...imi pare rau, atata durere, un gol imens...pe care odata il acopream cu iluzii, imi cer iertare....

Lumina din candela coboara in ochii mei ... imi incalzesc sufletul, e atat de rece in lu me, gandurile nu imi dau pace: “o data poti sa zbori”...dar eu ...”i` cant fly”... i, totu i, ma ridic la nesfarsit ...

Un suflet ratacit printe ganduri...odata isi zicea...lasa sufletul sa gandeasca, el gandeste m ai frumos ca mintea...se nasc vârtejuri, purtând cu ele prima roua a dimine ii, timpul n-a trecut pe aici niciodat .

Mâna Lui si a Ei sunt strans legate de puterea dragostei, fiind sudate pe vecie, sfera de foc se uneste cu marea, scufundandu -se in ea. Orice persoana a iubit o data....

R t cesc prin Valea Plângerii si timpul s-a trezit, mai privesc o data chipul Ei...pentru ultima oar ...apoi o Lumina se înal c tre ceruri, un fulger înc lzind V zduhul i Verbul...!

Florin Bîra– absolvent Colegiul „Gheorghe Bal ”-Adjud

CULTURA, EDUCA IA - I DEVASTAREA LOR ACTUAL ...

Cultura a devenit o stare latent , lipsit de ingredientele primordiale crea iei continue, din lips (sau “prezen ” de foarte putini) oameni care s - i însu easc , întru deplin tate i excelen , cuno tin ele, de mici, din colile primare i generale.

Aproape c e o mod lipsa de înv tur solid i, aferent, neafirmarea ei.Lipsa educa iei solide duc spre un comportament socio-cultural penibil i spre o dec dere prematur a societ ii i/sau individului.

Lipsa impregn rii educa ionale i lipsa interesului individului au o mai mare amploare în prezent, unul dintre factori fiind nepromovarea educa ional , cumulat cu normele moderne (care cu discern mânt trebuie preluate i aplicate...) i preponderen a nevoilor material -sociale, în fa a celor spirituale. Precum i slaba utilizare a cuno tintelor proprii i inducerea pe o scar mult prea larg a cunostin elor mecanice, slab individualizate.

Neimplicarea psihologic a profesorului i cadrului didactic educational duce la o forma de predare mecanica si intrinseca si la o deformare a liniei educationale.

Cerin ele din înv mântul actual predomin i se pare ca solu iile sunt prost alese i înc i mai prost administrate.

Profesorul trebuie s aib un caracter maleabil i predefinit, într-un spa iu ambiental, i social, i profesional – dar, în primul rând i înainte de toate, educatorul trebuie s - i recapete, prin statutul s u moral-social schimbat (de sus în jos, pe scara socio-politic), dar i prin prestan a lui personal , **AUTORITATEA MORAL** , în fa a subiec ilor educa i – ...e drept c , la rându-i, trebuie s - i afle un comportament adecvat mentalit ii fiec rui elev, pentru a-i dezvolta (fieci rei fiin e încredin ate lui, de p rin i i de Dumnezeu!), în mod subtil i continuu, s mân a harurilor lui, plantate i ascunse, în afundul Duhului s u uman (deocamdat , cu “masc ” de copil...), de c tre Creator.

...La nivelul strict cultural, haosul este i mai mare, valorile sunt i mai amestecate, solu iile nu doar c lipsesc cu des vâr ire, dar, se pare, nici nu exist cineva (cu carism , cu autoritate moral , dup ce Octavian Paler, Socratele modern al românilor, a plecat la îngerii...) care s se gândeasc , pragmatic i solid, **chiar vizionar**, la ie irea din labirint i din mla tin ...!!! Domnul Ministru actual al Culturii, Toader Paleologu, are de gând s nu mai subven ioneze nici m car patrimoniul Bisericii Ortodoxe - cea care,

mereu, în istoria noastră, a fost factorul de dezvoltare și, mai ales, de păstrare a culturii românești... – ...d- apoi grija feluritelor și harnicilor uniunii de artiști...grija de promovare a artelor/operele de artă /creațiile efective, emergente în peisajul cultural românesc...Un Horia Roman Patapievici, Director al ICR, este, în schimb, lăsat să promoveze o fațadă scatologică și aberant, halucinant-violent, de nerecunoscut, a României - în SUA și Germania, prin expoziții revoltătoare!, ale unor tineri teribiliști și aventurieri amoralți, cheltuind, în acest scop, cam tot bugetul Ministerului Culturii (în schimb, o expoziție **Nichita Stănescu** a fost refuzat - de același domn director..."cultural"...?! - refuzat categoric, chiar cu dispreț, în 2008, de către ICR, în favoarea **Omagiului lui Iuda**...!!!). Scandal după scandal, în cultura română - și niciun rezultat, palpabil și dător de nădejdi...

Din păcate, rezolvarea problemelor se lovește, mereu, de răspunsul socio-politic, în general negativ, al factorilor de decizie politico-social - în speță, de un Minister al Educației, ca și de un Minister al Culturii, venic în contratimp cu alarmele din mediul socio-cultural...

...Cei "inițiatori", devoții educației și culturii (încă mai există!...dar dacă va mai trece multă vreme într-un haos, îi vom pierde și pe... "ultimii mohicani"!!!) trebuie, totuși să progreseze, fie și în nume personal, pentru început... - dar având, mereu, "junimistic", ca scop - **re-construcția ELITELOR CULTURALE-SPIRITUALE ROMÂNEȘTI!!!**

Valerian Călin, clasa a XI-a F.R., Colegiul "Gh. Bală" - Adjud

arte plastice

Brâncuși (n. Hobișca/Gorj, 1876-m. Paris, 1957)

- personalitatea sa artistică, văzută prin prisma ansamblului de la Târgu-Jiu

...Sculptor, ceramist, fotograf și autor de aforisme, Brâncuși a fost un om complet, dedicat total artelor plastice, dar mai ales artei de a trăi, acelei simplități ce înfrumusează viața.

El cel care a înglobat și o filosofie ancestrală, un mod simplu de a fi, plin de simboluri și semnificații poate cel mai bine denotate de colosul lucrărilor sale. Nu întâmplător André Salmon îl considera "*le Stéphane Mallarmé de la statuaire*".

Admirat de mulți, contestat de și mai mulți, Brâncuși a fost un deschizător de noi orizonturi în artă. Desigur, termenii aceștia, deveniți deja clișeu, nu par a mai exprima prea multe, dar spusele oamenilor de cultură rămân piscuri de neclintit în receptarea operei sale.

Rousseau Vameșul (Le Douanier), bunul său prieten, i-a spus: "*Eh bien, tu as transformé l'art antique en moderne*", atribuindu-i rolul meritat, de înnoitor și totuși clasic al sculpturii secolului XX.

Arp îi dedica poemul "*La colonne sans fin*", ilustrând expresiv, dacă mai era nevoie, imaginea Coloanei de la Târgu Jiu.

Opera sa devine astfel o stăvilă a trecerii timpului, o imortalizare a imponderabilului, a volatilității și a zborului, a efemerului și a venicului.

În aceste condiții, Ansamblul de la Târgu Jiu este, indiscutabil aproape, una dintre cele mai sintetice opere ale sale și poate cea mai relevantă pagină vizuală, sculpturală, din irul impresionant de opere al marelui artist născut la Hobișca.

“Masa T cerii”, “Poarta S rutului” i “Coloana f r de sfâr it” devin, de-a lungul anilor, cele mai discutate lucr ri ale sale, cu valori de mo tenire c tre poporul roman, de care era atât de ata at Brâncu i.

Gândit dintru început ca un tot unitar, Ansamblul de la Târgu Jiu, închinat eroilor neamului, avea ca scop secundar propunerea unui alt mod de receptare a lumii i a universului sculptural al artistului. Acesta propunea o alt viziune i introducea privitorul c tre acest univers prin crearea unui itinerariu : “Masa t cerii”, “Poarta s rutului”, i ultimul pas : “Coloana infinitului” - toate cadrate liniar de biserica Sfinților Apostoli, un spa iu purificator.

De fapt, modest din fire i într-o continu lupt spre simplificare absolut , numea aceste piese doar “Masa”, “Poarta”, “Coloana”, fiecare conținând propriile semnifica ii.

“S-a scurs un timp”, ar spune însu i Brâncusi, de când ne-a p r sit ori de când a l sat aceste minuni vii p mântului.

In 1938, toamna, malul Jiului (în ora ul cu acela i nume) î i prime te Masa i Scaunele.

A ezat într-un lumini din vechiul parc, Masa e constituit de un cilindru de piatr , î nalt de 0,43 metri, cu diametrul de 2,13 m. Un alt cilindru doar pu in mai mic formeaz piciorul mesei. In cerc, la distan e egale, dou sprezece scaune î nalte de 0,55 m, formate dintr-o singur bucat de piatr rotund , îngustat progresiv la mijloc, completeaz această suit .

O puternic senza ie de materialitate se degaj din masivitatea expresiv cu care aceste forme ale pietrei apas p mântul.

Se formeaz o ciclicitate, un ritm ce pare s fi dominat de câ nd lumea: cerc peste cerc, cerc lâng cercuri, cercuri în jurul cercului. V zute de sus, cele dou sprezece cercuri ale Scaunelor par a forma un cadran al unui ceas cosmic, cu 12 ore ale lui, 12 pietre, 12 fragmente de materie i timp. O ie ire dintr-un timp, o introducere în alt timp, iat valen e posibile.

Masa devine un motiv vizual concret pentru privitor, un motiv legat de o aparen utilitar , cu substrat metaforic.

Pietrele morilor de ap , formând Masa i Scaunele, a ezate una lâng alta în imediata apropiere a râului înt resc sugestia metaforic prin asocierea direct , ideatic , vizual i auditiv cu apa - mediul din care provin. Scaunele cap t sugestie de saci de gr un e ori de corpuri cosmice, clepsidre în continu mi care. O moar simbolic st pâne te locul în t cere absolut .

Singularul complex de la Târgu Jiu începe cu ceea ce e f r început i sfâr e te cu ceea ce e f r de sfâr it, între început i sfâr it, între “Masa t cerii” i “Coloana infinitului” aflându -se “Poarta s rutului”, via a.

Lucrat tot din piatr de moar , Poarta e format din dou coloane groase, paralelipedice, ce sprijin o arhitrav mai groas decât ele.

Caracterizat ca fiind “o poart prin care mai bine nu intri c ai i ie it, ca prin oricare alta. O clip doar, o clip care fiind via a, fapta omeneasc , te mut din acere în infinit”, impresioneaz prin verticalitatea vertebrelor ei.

Tip de construc ie func ional i simbol, poarta e v zut ca simbol al vie ii i aminte te de por ile de lemn din arhitectura popular româneasc , dar i de tradi iile r ne ti legate de acest stâlp sculptural.

În trecut, poarta avea un rol protector împotriva bolilor și răului de orice fel - pentru noroc se ornamentau cu figuri antropomorfe.

Cam acesta este demersul lui Brâncuși: construiește o structură de trecere dintr-un spațiu în altul, ca o etapă dintre rotirea primordială a materiei și infinitul ce-i va succede.

„Srutul” este încastrat de o parte și de alta a Porții, deosebindu-se de toate înfrînșurile unei perechi.

Trecând peste poezia clipei, Brâncuși ajunge să reprezinte bărbatul și femeia ca o unitate monolitică de nedescut pentru eternitate. „Srutul” devine, așa cum scria și Vlahu: „*o îmbrăși are dincolo de moarte în acea lume fără timp*”.

Dacă „Masa” îndeamnă spre răgaz și contemplare și „Poarta” este o etapă intermediară, „Coloana” este monumentul cel mai lipsit de aspectul funcțional.

C. Zărnescu considera, în „*Aforisme și textele lui Brâncuși*” că simbolul spațial al drumului (propus de artist) este „*ca o epopee a vietii bărbatului și a femeii*”, de la tinere ea viguroasă, prin nunt (Poarta), până la moarte.

Două trunchiuri de piramidă reprezintă modulul Coloanei, modul aflat într-o repetiție în lățime, cu scopul de a atinge cerul, măcar ideatic. Sursele acestei sculpturi monumentale se regăsesc tot în vechime, în arhaic, sacru și în tradițiile românești.

Coloana are ca element din vechime cocoșul de casă din satele oltenite, dar și stâlpii de mormânt ca straveche tradiție.

Arborele-coloană, columna cerului, bradul-coloană - acestea sunt simboluri ce datează din perioada geto-dacică, fiind întâlnite pe vasele de cult.

De Columna cerului, Brâncuși a auzit vorbindu-se și în satul său natal și la stâna din Carpați, unde a deprins povestirea.

Văzută ca un „*axis mundi*”, Coloana este puntea de legătură între lumesc și ceresc, între teluric și cosmic. Devine un joc al verticalei, simbolizând ridicarea, înălțarea. Prezintă patru fețe pentru fiecare modul și deci o corespondență cu cifra pitagoreică patru, cu care era marcat <<Omul>>, formând, cu perechea sa, un simbol al echității absolute.

Toată gândirea lui Brâncuși a fost un drum spre echitate și frumos, chiar el spunând: „*Frumuseea este echitatea desvârșită*”.

Pentru ansamblul de la Târgu Jiu, Brâncuși avea o denumire proprie: **TRIGEMENEA**, și un mod de a recepta lumea spre care ne invită, pe noi, ca privitori: „*Priviți până când veți vedea.*”

Cel care a influențat complet sculptura ulterioară devine el însuși o sculptură mereu vie pentru România și o figură de aur în istoria artelor.

„**Masa t cerii**”, „**Poarta srutului**” și „**Coloana infinitului**” sunt poate chintesena gândirii plastice a marelui Brâncuși.

Laura Lucia MIHALCA, Liceul de arte plastice „Nicolae Tonitza”-București

Francisc Iurato (n. Craiova, 1877-m. București, 1953)

-personalitate covârșitoare a plasticii românești-

Francisc Iurato este unul din fondatorii sistemelor estetice fundamentale ale picturii moderne românești. Pictor și grafician, acesta a învățat tehnica litografiei la Institutul grafic din Craiova și s-a specializat într-un atelier de litografie din Düsseldorf.

A terminat Belle Arte București și a avut desene publicate în revistele „Paravanul”, „Furnica”, „Cronica”.

Expune pentru prima dată desene, picturi și litografii la Salonul Oficial din 1907. Înainte de primul război mondial, între 1908-1914, expune în cadrul „Tinerimii artistice”, fiind printre primii membri ai acestei asociații.

În 1917 este custode al Muzeului Național de Artă Populară. Din 1926, devine membru al grupului „Celor Patru” (format, în 1925, de Iurato, Tonitza, Ștefan Dimitrescu și Oscar Han), iar din '33, profesor la Belle Arte București.

Colorist de primă mână și fin desenator al societății contemporane lui, Francisc Iurato abordează toate genurile în pictura de evalet. Prin pasteluri, acuarelă, gouache, tușuri, laviuri, creioane prezintă într-o viziune unitară stilistică scene de interior, portrete și autoportrete, peisaje și compoziții cu cărți.

Pictura lui se remarcă prin lirismul cromatic, printr-o fuzionare a sentimentelor, într-un mod spontan de a transcrie plastic senzațiile și stările.

Compozițiile sale cu cărți precum „Întâlnirea”, „Vânzător de covoare”, „Întoarcerea de la târg” fac trecerea de la viziunea monumentală de tip arhitectonic, la cea impresionistă a anilor 1927-1953 - caracteristică picturii românești din aceeași perioadă. Poate că în cadrul acestor compoziții se remarcă cel mai bine influența puternică cézaniacă, vădită de volumele și arhitectura personajelor ce compun tablourile.

Scenele de gen „În fața oglinzii”, „Albumul”, „Fată lucrând filet”, „Siesta”, „Femeia în halat roșu” descriu pictural o stare a lucrurilor cu valoarea unui instantaneu. În cadrul acestor scene de interior se observă influența folclorului, a spațiului popular, a tradițiilor, simbolurilor și formelor provenite din spațiul rural.

Portretele încântă prin expresia poetică degajată de atitudine și gest, opera „Privind albumul” fiind un exemplu edificator în acest sens.

Tabloul „Autoportret” este remarcabil prin colorismul sensibil, înscriindu-se în concepția artistică a lui Iurato: „Un portret nu trebuie să exprime un instantaneu plastic, ci o sinteză...”

Peisajele „Ulișta la Tuzla”, „Geamie”, „Dealul alb”, „Peisaj la Techirghiol”, „Timp noros la Balcic”, „Podul de la Băneasa”, „Valea Târnavei” sunt remarcabile pentru intensitatea emoției redată expresiv.

Naturile statice sunt în principal studii ale florilor, ale vegetalului: „Cârciumarese”, „Flori în ulcior verde”, „Trandafiri roșii și roz”, „Gălbenele”, imagini transfigurată ce compun capodopera artistului, în toată amploarea sa.

Aprecierile nu au întârziat să apară, pentru preiozitatea picturală, meritul fiind răsplătit cu numeroase premii, precum Medalia de aur de la Expoziția de la Bruxelles, 1935; Medalia de aur de la Expoziția Internațională de la Paris- 1937; Medalia de bronz de la Expoziția de la New York- 1939.

Alături de Nicolae Dărcu primește Premiul de stat, în 1946.

Oamenii de cultură aveau să scrie despre el, cu pasiune și recunoaștere a talentului incontestabil de colorist, desenator și gravor.

" *irato vibrează adânc în fața realității, fiindcă ochiul său subtil nu se oprește numai la aparențele fizice ale oamenilor și ale lucrurilor, ci trece dincolo de ele, printr-un trunzând în profunzimile lor spirituale ...*" ...avea să scrie Tonitza.

Arghezi îl definea ca fiind "*artistul care, cu pensula în culoarea, gândește. Și gândul lui continuă departe în tabloul zugrăvit, dincolo de el, și nu se mai isprăvește. El va umbla mereu când altora se va fi sfârșit încă de mult*".

Mai puțin cunoscut este latura ziaristică a personalității lui irato. Artistul a avut o bogată activitate publicistică, scriind numeroase articole și cronici de artă în revista "Sburătorul", a lui Eugen Lovinescu, cât și în revista "Cugetul românesc".

În 1938 elaborează o monografie a celui de neuitat în pictura românească, Nicolae Grigorescu.

La 4 august 1953 se stinge din viață. Cel ce stabilise în arta românească un loc excepțional, prin pictura sa cu efecte de preiozitate tip vitraliu. În memoriam, se organizează în '56 o expoziție în parcul Herstru, expoziție ce se bucură de un real succes.

Spirit teoretic, înzestrat cu un dar analitic, irato rămâne unul din rafinații oameni de cultură români.

Universul complex surprins de pictura lui, grafica sa politică militantă, cât și prestația umană și profesională l-au situat printre artiștii de vârf ai artei din România.

Astfel, numele lui Francisc irato fixează un puternic ecou în pictura românească interbelică și o reală sursă de inspirație pentru cei ce i-au urmat.

Laura Lucia MIHALCA, Liceul de arte plastice "*Nicolae Tonitza*"-București

paradidactica

DE CE NE FURĂ ÎN ISTORIA, DOAMNELOR ȘI DOMNILOR?!

Conform declarației doamnei Ministrul al M.E.C.I., doamna ECATERINA ANDRONESCU (cea despre care avuseserăm, în mandatul trecut al domniei sale, cuvinte bune, pentru că stopase, cât de cât, mafia manualelor alternative...), începând cu *Programa colar* a anului viitor, 2009-2010, *Istoria* va fi scoasă – din manualele elevilor de clasa a XII-a, "*filiera tehnologică*"... - numai elevii de la liceele "*de elită*" vor mai putea studia faptele înaintașilor.

"*Mai precis, această disciplină va dispărea din clasa a XII-a la 80% din licee, începând cu anul colar 2009-2010.*"

*Programa colar la disciplina istorie, atât la învățământul primar cât și la gimnazial, este astfel structurată încât evenimentele esențiale ale istoriei românilor sunt fie ignorate, fie insuficient studiate, spun specialiștii în educație. Istoria a fost țearsă pur și simplu din orarul elevilor de clasă a XII-a, la puțin timp după ce orele de educație fizică, dirigenție, latină și a doua limbă străină au fost scoase din programa obligatorie. Drept urmare, istoria nu mai are nicio oră alocată în programul elevilor de clasă a XII-a, la 80% dintre unitățile de învățământ. Acest materie a fost exclusă din aria curriculară la aproape 60 de specializări - industrial, agricol, telecomunicații, silvic, textile, construcții etc. Conform noului ordin al ministrului educației, începând cu anul școlar următor, istoria se va preda la clasă a XII-a doar în liceele de elită” – cf. **Obiectiv sucevean**, articol semnat de Oana PAULIUC.*

Dar, stimate doamne și stimați domni din M.E.C.I. – CE ÎNSEAMNĂ, ÎN MINTEA DVS., “**LICEE DE ELITĂ**”?! După în alegerea/mintea noastră (...care se poate să fie puțin, dar a găndesc majoritatea oamenilor din țara numită România, în cazul când le pasă, fie și cât negru sub unghie, de soarta Neamului Românilor... - **și vedeți cât de puțin în alegere/minte se va obține, abia de-acum încolo, tocmai dacă se va și urma, ceea ce, deocamdată doar propuneți : scoaterea Istoriei, din Programa colară ...!!!**), “**liceele de elită**”, pe lângă factorul, **criminal de discriminatoriu**, pe care-l introduc, s-ar putea să fie “liceele de fișe”, în care “studiază” (?!) copiii de “mahari” și “tabi” din politică, eventual, din “finanșe”...!!! și, Dumnezeu să ne ierte bunăoară, dar acești copii, fiind cu puțin în sus și puțin în jos, deci fiind...”asigurați pe viață”, nu credem că ar fi grozav de interesați și învețe – nu doar Istoria, ci, aha, în general...!!!

...Sau, cine știți, veți fi vrând să formați (în aceste licee “de elită”...) - “**elite secrete**” (și “discrete”...!), de tip masonic, care să conducă, cu aroganță, “masele”, “turma” ignorant / “vite ignorante”, care vom fi devenit noi!!! Doamnelor și domnilor, vă declarăm că, din acest moment, dacă vom fi avut vreo brumă de încredere în domniile voastre, acum, prin această decizie (venit, chipurile, “din mlafe de elevi”, pentru descongestionarea orarului etc. etc.), ne-am pierdut-o complet, și **vă acuzăm, direct și fără menajamente, de trdarea intereselor naționale românești !!!** De ce suntem atât de vehemenți?! Pentru că simțim că executăm planuri care nu vin din “arealul” românesc:

1-dacă v-ar fi fost CU ADEVĂRAT mil de elevii de la profiluri tehnice, aș fi rău, de 20 de ani încoace, de când vă tot ludați cu “reformă” (și mult trâmboșată “reformă” începe să semene, leit, cu aruncarea în aer a învățământului românesc! – transformarea învățământului românesc nu în “altar de Duh”, ci în “zonă crepusculară”, de pericol maxim pentru duhul copiilor/tineretului în formare... - pericol de grad ZERO!!!) să introducă diferențierea bacalaureatelor, în funcție de numărul de ore al materiilor cerute la bacalaureat: “celebrele fantasmă”, de-acum: **bacalaureat I** (pentru liceele de filologie și pedagogice, unde României, spre exemplu, i se atribuie 5-6 ore pe săptămână!) și **bacalaureat II** (pentru liceele tehnice, unde României i se acordă doar 3 ore pe săptămână!);

2-dacă v-ar fi fost mil, CU ADEVĂRAT, de elevii liceelor cu profil tehnic, nu-i condamnați, prin însăși “profilarea tehnică”, la omaj sau la...”luarea câmpilor”, peste hotare... - ci le asigurăm cadrul legislativ pentru stabilirea de contracte FERME, cu întreprinderi din România, contracte care ar fi implicat:

a- datoria întreprinderilor de a da burse elevilor, pe perioada studiilor, iar

b- după încheierea perioadei studiilor, datoria absolvenților de a se integra în munca pentru care au fost ajutați și stimulați, prin burse, să se pregătească...I-aș proba în toate felurile pe “comuniștii dinaintea 1989”, dar voi, doamnelor și domnilor de după 1989 - n-aș reuși să asigurăm, acestei țări, nici măcar cât i-au asigurat comuniștii: **locuri de muncă**, iar nu...”**loc de fugă**”, pentru tineretul țării, care, orice s-ar spune, TREBUIE să fie și viitorul țării!!! Or, după cum arată acum tineretul ei, deșolat și disperat..., numai viitor bun nu poate avea țara asta!!!

Un studiu sumar asupra situației absolvenților de licee tehnice arată că, în mod paradoxal, în loc să aibă ei loc de muncă în România, aceste locuri de muncă sunt ocupate tocmai de cei fără pregătire specializată, în licee de tehnice / de specialitate! Să nu veniți iar cu “caterinca” veche, a “libertății de opțiune”, că uninel! Subsemnatul este cadru didactic cu vechime de peste 3 decenii în învățământul tehnic, și a făcut destule anchete, în rândul elevilor și a părinților lor: ei (și unii, și alții!!!) “fac ceva” pe ipocrita libertate de care facei dvs. atâta caz – și se pronunță, **ÎN UNANIMITATE, pentru siguranța locului de muncă ÎN**

AR !!! Mai ales acum, în condițiile “crizei” (artificiale, dar al naibii de dure!) din lumea “**Imperiului Mondial American**”... cât și după experiențele dureroase, suferite în Italia (și nu numai: cu același comportament discriminatoriu s-au confruntat tinerii absolvenți **în TOT VESTUL EUROPEI!!!** – numai că M.E.C.I.-i, în genere, mass media... - păstrează o discreție cu totul nelalocul ei, legată de celelalte țări ale UE, din Vest...);

3-Istoria NU ESTE UN OBIECT PENTRU ELITELE UNUI NEAM!!! – ci pentru toți fiii și pentru toate fiicele unui Neam!!!

4-Ce înseamnă această mizerabilă discriminare, **DISCRIMINARE DE CLASĂ SOCIO-SPIRITUALĂ**, demnă de un Hitler ori Stalin!... - dar un credeam, până azi, că și de o...Ecaterina Andronescu?! Care va să zică, de la anul, 80% dintre tinerii români vor purta în piept “steaua galbenă” a interdicției civilo-intelectivo-spirituale: “**TU N-AI VOIE / DREPTUL LA CUNOAȘTEREA DE SINE!**” Dar, **DE UNDE SÎNTEI DOMNILE VOASTRE, DOAMNELOR ȘI DOMNILOR, CĂ TOCMAI ÎN CEI 20% SE AFLĂ ELITELE?!** Noi, subsemnatul, suntem gata să garantăm că tocmai fiii de ran, de oameni simpli (inclusiv și în cei 80% - adică, “**discriminații**” – **cei revoltători de... majoritari!!!, de care nu vă întreabă “de țepii” globali ții, ori “societatea civilă” etc., cu flanelata “drepturilor omului”, cu “correctness political” etc. ale lor!!!**) sunt înclinați spre cunoașterea de sine, de soarta (demnă!) a Neamului Românilor!!! Dacă după al doilea război mondial, într-o Românie pe cale de a fi sovietizată, cu tancurile Armatei Roșii (**Stalin, însuși, fiind bunul fost prieten ideologic al lui Hitler!!!**) se făcea discriminarea, prin stabilirea “elitei” cu “**origine străină**”, în zona “**muncitori și răniți**”, democrat-liberalii și social-democrații de azi o fac invers: “**origine străină**” înseamnă și fiul/fiica dlui senator sau om de afaceri (de obicei, un golani și bandit “epar”)... **FELICITĂRI, DOAMNELOR ȘI DOMNILOR, PENTRU NEO-COMUNISMUL ALTOIT PE NEO-NAZISMUL, ÎN CURS DE A ÎNFRÂNȘEA OMUL DE DUȘ - ... ÎN A-L RE-INSTAURA PE...DINOZAU, ÎN FRUNTEA BUCATELOR LUMII!!!**

...Dincolo de truismul (de acum!), precum că “*Istoria este buletinul de identitate al oricărui neam*” - trebuie să remarcăm că, din 1989 încoace, în România se face simțit o mare frică, fa de Istorie...! De ce?! E atât de rușinoasă istoria românilor?! Eminescu spunea, amicului Panu, cu totul altceva: “*Panule, ții tu că în lumea aceasta nu este nimic mai interesant decât istoria poporului nostru, trecutul lui tot, tot este un fir neîntrerupt de martiri?*”¹⁶...

...Vreți ca elevii ...”să se simtă bine”, întru confortul ignoranței...Păi, și vaca se simte grozav de bine, în confortul ignoranței, puscând smocuri de iarbă gâlbujită ... - dar tocmai de aceea ea rămâne **vacă de mulș**, iar omul... **o mulge!!!** (Ne vreți pe post de... “**variantele unu**”..., nu?!). Iată ce simțea Nicolae Iorga, pe care n-aveți cum să-l ascundeți sub masă, oricât vi s-ar cere, imperios, acest lucru, de “acolo”, din “departări” de bezne: “*Temni a cea mai de temut e aceea în care te simți mai bine*”. Da, temni a animalității, asta pregătește și Neamului Românesc, prin ocultarea istoriei lui...

¹⁶ Tudor Nedulcea: “*M. Eminescu - V. Micle. Corespondența*” Craiova, “Scrisul Românesc” 1992, p. 29.

...Nu zicem s scoate i, din Programa colar , alte obiecte, în detrimentul tehnicii, **DAR, ÎN NICIUN CAZ, NU AVE I DREPTUL MORAL S SCOATE I ISTORIA, ADIC S SCOATE I UMANITATEA DIN OAMENII ACESTUI NEAM!!!**

...Ce vrem a spune, prin această interven ie a noastr ? Simplu ca bun -ziua: **N-AVEM DE GÂND S A TEPT M, CU MÂINILE ÎNCRUCI ATE, S FIM FURA I DE IDENTITATE, ADIC M CEL RI I SPIRITUAL, PRIN DEZNA IONALIZARE I PRIN TERGEREA IDENTIT II NA IONALE I RELIGIOASE!!!** Dacă ve i persista în împlinirea planului diabolic, de a scoate **Istoria** i con tiin a istoric /identitatea de Duh, de la nivelul a peste 80% dintre viitorii români ai României (l sând „grija” identit ii/identific rii neamului nostru pe „umerii” unei minorit i, de, cic , 20%, „minoritate” fie total dezinteresat de soarta României i românilor, fie care a semnat pactul cu dracul, pentru a dez - identifica Neamul Românesc...), atunci v ve i trezi în fa a unei realit i paradoxale: **desfiin ând un obiect, el va rena te prin toate celelalte obiecte de catalog !!! De exemplu, noi, subsemnatul, profesor de Român , ne vom str dui s ne planific m de a a natur munca la catedr , încât s pred m, în cei patru ani de liceu, în paralel cu Româna (...limb i literatur ...), i ISTORIA ROMÂNILOR!!!** i ca noi, vor face to i profesorii care au mai p strat sentimentul responsabilit ii, fa de acest Dumnezeu, fa de Neam i fa de această ar , **România-Gr dina Maicii Domnului...ca s n-o n p deasc ...”plante parazite”...Plante cu care, ciudat, au început s semene, teribil de mult, i înal ii demnitari din M.E.C.I...!!!- doamne i domni, deopotriv !!!**

prof. dr. *Adrian Botez*

P.S.: Dar cu limbile str ine – ce ave i, doamnelor i domnilor?! Zicea i, parc , de intrarea României în Uniunea European ...Noi n-am vrut-o, dar a a a i decis, singuri, peste capetele poporului... deci, **FOAAARTE DEMOCRATIC...!!!** Dar, pentru Dumnezeu, dac tot a i vrut asta i -a i i împlinit-o, cum ne vre i „intra i”?! **MU I, CUMVA?!** Pentru c limba „st pânilor” de la Bruxelles -Strasbourg nu este româneasca... - cel pu in, nu înc !!! Ci engleza, franceza...pe care dvs. le alunga i din orar...Doamne, ce logic întortocheat i deocheat mai ave i, doamnelor i domnilor!!! Deci, v ur m, tot mai pu i pe gânduri: „s nu v fie de deochi...”!

...Bine, de Dirigen ie nici nu v mai întreb de ce a i exilat -o din orar: e clar, „animalele”/turmele umane, pe care le dori i, ca rezultat al acestui proces de mancortizare, n -au nevoie de sfat i educa ie...cum nici de cultur ...Bine, dar atunci scoate i, pentru o minim conformare la logic , litera „E”, precum i litera „C”...dar i litera „I” (ce s cercetezi -inovezi, dac e ti redus la... animalitate?! Poate...c c reze...mai tii?!). i, astfel, s r mân doar litera „M”...În niciun caz de la vocabula „minister”, care implic administrare con tient !

...Probabil, „M” de la...”mamifer”... – asta, pân nu va veni ordin, de „acolo” de unde le primi i ordinele astea fistichii (de obicei), s nu ne mai hr nim puii cu lapte din mamele, ci s ...ne ou m...!!! Mda.

gânditorul de la hamangia

ISRAELUL, BUNUL SAMARINEAN... I NU NEAP RAT I BLÂNDUL NAZARINEAN...!!!

Ministrul de Externe al Israelului, dna **Tzipi Litvi**, a comunicat, pe toate posturile de televiziune, în decembrie 2008, c „*Israelul nu va înceta r zboiul, odat pornit, pân când nu se va r zbuna pe to i arabii palestinieni*”.

În definitiv, rabinatul i-a f cut, în general, datoria, îndoctrinându-i pe israelieni pentru genocidul anti-arab, c ci: „*to i arabii sunt terori ti*”...Iat ce spun tinerii solda i israelieni (deja intra i „în foc” sau a teptând, c u ner bdare, intrarea în m cel...) - despre „*necesitatea exterminin rii arabilor palestinieni*”:

„*<<A venit momentul s -i tergem de pe fa a p mântului>>, a spune Elan, unul dintre tinerii israelieni care abia a teptau comanda de atac (în cadrul Opera iunii “Plumb înt rit”...), înainte ca ofi erul comandant s -i interzic s vorbeasc cu ziari tii.*

<<Pentru mine e un festival pe care îl a teptam de mult. Hamasul trebuie distrus i acum tiu c au venit i trupe al-Qaida s -i ajute. Israelul face ce trebuie>>, ne spune, zâmbind, Noah, unul dintre tinerii sosi i s priveasc în direct asaltul. În vârst de 30 de ani, Noah i i -a petrecut pe ultimii opt strângând în fiecare zi motive de ur împotriva Hamas. <<Numai în ultimii doi ani, la mai pu în de 100 de metri de casa mea au c zut 20 de Qassamuri. O vecin a murit i alta a fost r nit . Cum s nu fiu fericit c au intrat cu tancurile peste ei? O s stau aici toat noaptea i o s m bucur de priveli tea asta::>> - ne spune tân rul în spatele c ruia se v d rachetele br zdând cerul i explodând cu o for care zguduie p mântul pân la Kefar Azza, ultima localitate înaintea barajelor militare, situat la patru kilometri de Gaza City.

La fel ca majoritatea tinerilor israelieni, Noah i -a satisf cut stagiul militar de trei ani i a teapt cu ner bdare s fie chemat i el la ordin s lupte împotriva Hamas. Va pleca la r zboi hot râst treac peste orice scrupule pentru a distruge organiza ia cu care Israelul a ajuns la concluzia c nu mai poate comunica decât pe limba gloan elor i a rachetelor.

*<<Îi tot aud pe europeni c sunt copii acolo. Da, sunt, dar Hamasul îi folose te ca scuturi ca s apere depozitele de armament. Voi omorî i copii dac trebuie, de i îmi pare r u pentru ei. E u or s plângi de mila lor de la 2.000 de kilometri, a a cum fac politicienii europeni >>(s.n.), spune Noah, în timp ce se bucur cu prietenii lui de fiecare explozie pe care o aude” (cf. *Evenimentul zilei*, nr. 5408).*

Doamne-Dumnezeule, oare cât de mult îndoctrinare îi trebuie, ca s ajun gi s roste ti, senin, astfel de vorbe? Dac ne lu m dup **nazismul german** (al anilor `30...), vreo 5-6 ani – dac ne lu m dup **nazismul sionist (al anilor 2000...)**, doar vreo câteva luni (n.n.: c ci, **de câteva luni**, Israelul preg tea m celul din Fâ ia Gaza...!!!).

“Doctorul Alzagzoug Zakie ne-a povestit cu vocea aproape acoperit de zgomotul bombardamentelor din fundal ce se întâmpl în Fâ ie: <<Sunt foarte mul i copii mor i. Nimeni nu în elege ce caut i pe cine

vor să omoare de fapt soldații. Până acum, au tras în tot ce vedeau în fața ochilor >> - [s.n.]” (cf. Evenimentul zilei, nr. 5408).

Evident, dezinformarea este principala armă de îndoctrinare a rabinatului mozaic. În această îndoctrinare îi orbește, pe imensă majoritate a evreilor, cu privire la suferințele și moartea a zeci de mii de palestinieni, de-a lungul istoriei de milenii, din 1948, anul înființării (...“cu anasâna” cuirasatelor anglo-americiane, subvenționate de plutocrația “cosmopolită” iudaică ...) - a statului Israel, neînțind cont de locuitorii palestinieni ai locurilor, SINGURII bătăiești, de 2000 de ani...!!! - și până azi!!! - ... **i-i face caraghios și revoltător de sensibili la rănierea oamenilor /superficial, fie și a unui singur evreu ...** - de parcă evreii ar fi, cu adevărat, **RASĂ DE ZEI** - iar ceilalți locuitori ai Terrei ar fi, vorba împăratului roman Caligula - **“VITE”!!!**

Iată ce se afirmă, în paginile *Archive for the religion Category*:

“O discuție cu israelienii oferă suficiente ocazii să-și arate mâinile cu gura căscată. Chiar acum, în timp ce aviații israelieni asasinează ziua în amiaza mare sute de civili, persoane vârstnice, femei și copii, poporul israelian izbutește să se convingă singur că el este adevărata rată victimă a acestei saga violente.

Cei care sunt intim familiari cu poporul israelian realizează că acesta din urmă nu este câtuși de puțin informat în privința realității conflictului care-i domină existența. Destul de des, israelienii ajung la argumente foarte bizare care - și au întregul sens în discursul israelian, dar sunt lipsite de orice semnificație în afara străzii evreiești. Unul dintre aceste argumente este următorul: “palestinienii insistă să-și traseze pe pământul nostru (Israel), de ce nu se duc pur și simplu în Egipt, în Siria, în Liban sau în orice altă țară arabă?” O altă perlă în elepciunii ebraice este: “ce nu-i în regulă cu palestinienii? noi le-am adus apă, electricitate, educație și tot ceea ce găsim de făcut este să încercăm să ne aruncăm în mare”. Într-un mod destul de uimitor, chiar și israelienii auzesc “stângii” și chiar cei ai “stângii” intelectuale sunt incapabili să înțeleagă cine sunt palestinienii, de unde vin și care este rostul rezistenței lor. Nu izbutesc să înțeleagă că Israelul a fost creat pe seama poporului palestinian, a pământului palestinian, a satelor, a orașelor, a câmpurilor și a livezilor palestinienilor. Israelienii nu realizează că palestinienii din Gaza și din taberele de refugiați ale regiunii sunt în realitate populațiile deposedate din Beerșevă, Jaffa, Tel Kabir, Be'er Muna, Lod, Haifa, Ierusalim și din multe alte orașe și sate. Dacă vă întrebați cum se face că israelienii și ignoră istoria, răspunsul este foarte simplu: nu le-a fost niciodată povestit. Circumstanțele care au condus la conflictul israeliano-palestinian sunt bine ascunse în interiorul culturii lor. În peisajul turistic al civilizației palestinienilor dinaintea de 1948 au fost terse. Nu numai că Nakba, epurarea etnică din 1948 a indigenilor palestinieni, nu face parte din programele școlare israeliene, ea nu este nici măcar menționată sau discutată de niciun forum oficial sau universitar israelian.

În aproape toate centrele orașelor israeliene se poate găsi o statuie comemorativă cu formă bizară, aproape abstractă, de evreie. Această evreie este numită Davidka și este în realitate un tun israelian din 1948. Este interesant de știut că Davidka era o armă deosebit de ineficăcă. Obuzele ei nu aveau o greutate mai mare de 300 de metri și aduceau puțină pagubă. Dar dacă Davidka producea un minim de distrugeră, era în contrapartid foarte zgomotos. Conform istoriei israeliene oficiale, arabii, adică palestinienii, fugeau pur și simplu ca să-și salveze viețile imediat ce auzeau Davidka de departe. Conform discursului israelian, evreii, adică israelienii “receni” făceau câteva focuri de artificii și “arabii lași” alergau ca niște idioți. În versiunea israeliană oficială, nu se găsește nici o mențiune a numeroaselor masacre planificate și îndeplinite de tânăra armată israeliană și unitățile paramilitare care au precedat-o. Nu există nici o mențiune a legilor rasiste care interzic palestinienilor să revină pe pământurile lor și în casele lor.

Semnificația acestor lucruri este destul de simplă. Israelienii nu sunt absolut deloc familiari cu cauza palestiniană (s.n.). În aceste condiții, nu pot interpreta lupta palestiniană decât ca o elucubrație ucigașă irațională. În interiorul universului israelian, cu caracterul său iudeo-centrat și de singură realitate existentă, israelianul este o victimă inocentă și palestinianul nimic altceva decât un ucigaș barbar (s.n.).

Această grav situație, care-l lasă pe israelian în ignoranță totală în raport cu trecutul său, minează orice posibilitate de reconciliere viitoare. **Atât timp cât israelianul nu are o minimă înțelegere asupra conflictului, este incapabil să-și imagineze posibilitatea unei soluții alta decât exterminarea sau epurarea "inamicului"** (s.n.). Tot ceea ce israelianul are posibilitatea să știe sunt variațiile ale povestirii suferinței evreiești. Suferința palestinienilor îi este complet străină. "Dreptul la reîntoarcere al palestinienilor" îi pare o idee extravagantă. Nici chiar "umani israelieni" cei mai proeminenți nu sunt gata să conviețuiască pe același teritoriu cu locuitorii indigeni. Ceea ce nu le lasă deloc altă posibilitate palestinienilor decât să se elibereze ei înșiși. În mod vizibil, nu există un partener pentru pace în tabăra israeliană.

Știu că mâna aceasta, am mai învățat câte ceva despre arsenalul balistic al Hamas. Este evident că Hamas a dovedit o anumită sobrietate în raport cu Israelul de prea multă vreme. Hamas s-a ferit să extindă conflictul la ansamblul sudului Israelului. Mi-a trecut prin minte că lansările de rachete care s-au abătut sporadic asupra orașelor Sderot și Akelon nu erau în realitate nimic altceva decât un mesaj al palestinienilor întemnițați. Mai întâi un mesaj adresat poporului, câmpurilor și livezilor furate: "Poporul nostru iubit, nu te-am uitat, continuăm să ne luptăm pentru tine, vom reveni cât de repede va fi cu putință, vom recupera ce-am pierdut". Dar mai era și un mesaj clar adresat israelienilor. "Voi, cei de acolo, din Sderot, din Beerșeva, Akelon, Tel Aviv și Haifa, fie că știți, fie că nu, trăiți în realitate pe poporul nostru care ne-a fost furat."

Știu și privind lucrurile în fața, în realitate situația în Israel este destul de gravă. În urmă cu doi ani, Hizballah bombardă cu rachete nordul Israelului. Știu că mâna aceasta, Hamas și-a dovedit fără îndoială capacitatea de a distribui în sudul Israelului câteva cocktailuri de rachete rezonabile. În cazul Hizballah ca și în cel al Hamas, Israelul nu a găsit răsunet militar. Poate, desigur, și o moare civilă, dar nu izbutește să pună capăt tirurilor de rachete. Armata israeliană nu are mijloacele de a proteja Israelul, afară doar dacă nu cumva acoperirea Israelului cu un acoperi de beton poate fi văzută ca o soluție viabilă. În cele din urmă, poate că asta vor încerca să facă responsabilii israelieni.

Dar nu am ajuns la sfârșitul istoriei. De fapt, acesta nu este decât începutul. Toți experții în problemele Orientului Apropiat știu că Hamas poate lua controlul Cisiordaniei în câteva ore. De fapt, controlul Autorității Palestiniene și al Fatah asupra Cisiordaniei este meninut de către armata israeliană. Imediat ce Hamas își va însuși Cisiordania, cele mai mari centre urbane israeliene vor fi la îndemâna sa. Pentru cei care nu izbutesc să înțeleagă, acesta va fi sfârșitul Israelului evreiesc. Se poate întâmpla în acest sear, în trei luni sau în cinci ani, problema nu este "dacă se va produce", ci "când". În momentul acela, întreg Israelul va fi sub tirul Hamas și Hizballah iar societatea israeliană se va prăbuși, economia ei va fi ruinată. Președintele unei case de proprietate personală în Tel Aviv nord va fi echivalentul unei comunități în Kiryat Mone sau în Sderot. În momentul în care prima rachetă va atinge Tel Avivul, visul zionist va fi isprăvit.

Exact în acel moment negarea israeliană a realității intră în joc. **Israelul a depășit "punctul dincolo de care întoarcerea devine imposibil"**. Destinul său funest este înscris în miezul fiecărei bombe pe care o sloboade asupra civililor palestinieni. N-a mai rămas nimic pe care Israelul să-l poată face pentru a se salva pe sine. Nu există o strategie de ieșire. Nu poate negocia o soluție a acestui conflict decât nici israelienii, nici liderii lor, nu-i înțeleg parametrii fundamentali. Israelul nu are mijloacele militare ca să lichideze această bătălie. Poate reuși să asasineze liderii bazei palestinienilor, a căror cum face de câțiva ani, totuși rezistența și încercările de înțelegere palestinienilor nu fac decât să se întărească în loc să slăbească. Așa cum prezisese un general din serviciile de informații israeliene în timpul primei Intifada, "pentru a învinge, tot ceea ce palestinienii trebuie să facă este să supraviețuiască". Ei supraviețuiesc și de fapt înving.

Conducătorii israelieni înțeleg asta. Israelul a încercat deja totul, retragere unilaterală, foamete și acum exterminare. Au crezut că se debarasează de problema demografică cuibărită într-un ghetto evreiesc intim și pufoasă. Nimic n-a mers. Tenacitatea palestiniană înfrunghiată de politica Hamas este ceea ce definește viitorul regiunii.

Tot ceea ce le r mîne israelienilor este s se aga e de ochelarii lor de cal i de negarea realit ii pentru a evita tristul destin care le-a fost deja fixat. De-a lungul întregii lor dec deri, israelienii vor intona diverse cânturi de victimizare cu care sunt obi nui i. Impregna i de o realitate f cut din suprema ie egocentrat , vor fi hipersensibili la propriile lor suferin e, r mînând concomitent orbi la cele pe care le provoac altora. Într-un mod destul de ciudat, israelienii se comport ca un colectiv unit atunci când îi bombardeaz pe ceilal i dar, dac sunt u or r ni i, devin monade ale vulnerabilit ii inocente. Distan a aceasta între modul în care israelienii se v d i cel în care îi v d al îi îi transform pe israelieni în exterminatori monstro i. Distan a aceasta îi împiedic s în eleag tentativele numeroase i repetate de distrugere a statului lor. Distan a aceasta îi împiedic pe israelieni s în eleag semnifica ia Holocaustului i s fie capabili s -l evite pe urm torul. Distan a aceasta îi împiedic pe israelieni s fac parte din umanitate.

Înc o dat , evreii vor trebui s r t ceasc spre o destina ie necunoscut “(s.n.).

...Dar, citind i împ rtindu-v i dvs. rezultatul lecturii noastre, ne întreb m: **ce-ar fi, cum ar ar ta lumea, dac TO I (sau imensa majoritate...) a evreilor, ar sim i precum izb vitul de propaganda rabinic , “robul lui Dumnezeu” (“r t cit” în Israel...!) FRANÇOIS BRAMI, cu rude în... Foc ani...????!!!:**

“François Brami, un evreu mândru de religia sa i de cei 59 de ani pe care i -a tr it, a sim it pe pielea lui groz via r zboiului de ambele p r i ale frontierei pe care ast zi nu o mai poate trece nimeni. Cei 17 ani de serviciu militar în Gaza i zecile de prietenii pe care le-a legat cu arabii din Fâ ie nu l-au scutit de racheta care i-a c zut, în urm cu un an, pe cas , r nindu-l la piciorul stâng pe care abia îl mai poate mi ca. Nici pe so ia sa nu au ferit-o de gloan ele care i-au perforat trupul într-un atac terorist din Ierusalim i care au condamnat-o s - i tr iasc zilele într-un scaun cu rotile. Emigrat din Tunisia înc din copil rie, François Brami vine în fiecare zi la bariera c tre Gaza instalat de solda ii israelieni în apropiere de Seder ot, ora ul în care locuie te. <<Vin s aflu ce se mai întâmpl , dar nu zice nimeni mare lucru. V d fumul care iese din Gaza i tiu c acolo mor oameni nevinova i. i în Israel au murit. Îmi vine s plâng când aud fiecare explozie, aici la noi sau acolo, în Gaza, dar cred c n-o s se termine decât atunci când Hamas o s dispar , iar israelienii or s în eleag faptul c nu to i arabii sunt terori ti.>>

Brami spune c î i aminte te de fiecare prieten arab pe care i l-a f cut cât vreme a stat în Fâ ie ca soldat. „M întreb câ i dintre prietenii mei mai tr iesc. Nu am de unde s tiu, pentru c nu am cum s iau leg tura cu ei. Îmi amintesc cum puteam s tr im atunci, înainte ca terorismul s devin st pân. Nu conta ce spuneau politicienii, nu conta c eu sunt evreu i ei musulmani. Ne întâlneam, vorbeam. Acum i -a lua pe to i la mine acas dac a putea “ (s.n.).

*Fa a crispat de durere a lui Brami se lumineaz îns la un moment dat: în secunda în care aude c suntem din România: <<Ginerele meu e din România. S-a n scut la Foc ani!>>(s.n.) - cf. *Evenimentul zilei*, nr. 5408.*

...Noi credem c , dac ar fi poporul evreu format numai (sau, m car, majoritar...) din **FRANÇOIS-I BRAMI-S** – lumea ar fi mai luminoas i mult mai logic ...dar i mai drag Lui Dumnezeu! Înce rca i, dragi israeli i, i pune i-l pe **François Brami**, Ministru de Externe (în locul doamnei aceleia cu apuc turi de vampir, **Tzipi Litvi...!!!**) – i, în mod sigur, pe P mânt nu vor mai fi r zboaie...!!!

...Sau poate c tocmai r zboiul este, dragi israeli i îndo ctrina i rabinic, “mediul vostru natural propice”, r zboaiele sunt pl mâinii vo tri...sensul vie ii voastre...iar Bunul Samarinean **BRAMI** se va alege, de la voi (dup dest inuirile f cute de el ziarelor...) - **CU O MUL IME DE PROEMINENTE CUCUIE ?!** Tot ce se poate, atâta vreme cât *Vechiul Testament* i *Talmudul* vor însemna pentru voi infinit ma **i mult decât**

omenia...SIMPLA OMENIE – ...nu vin eu acum, “scul cu bascul”, s v propov duiesc înv tura Blândului Nazarinean...!

prof. dr. *Adrian Botez*

politica mondial i...folclorul sacral traco-românesc

INSULA ERPILOR - FOR A DE ECHILIBRU MISTIC A ROMÂNIEI

Pe 3 februarie 2009, toate posturile de televiziune din România au clamat „*victoria României, prin decizia CIJ de la Haga*”!

Este mai mult decât o diversiune i o crim mediatic – este, vorba lui Talleyrand-Perigord, Ministrul de Externe al Fran ei, c tre Napoleon, dup asasinarea (la ordinul imperial...) a ducelui d’Enghien – „*o gre eal !*” O grav gre eal de abordare a problemei. (Nu vorbim aici de „descoperirile/dezv luirile” de a doua zi, 4 februarie 2009...! - despre „vinderea pieii ursului din p dure”, – înc din 1992, „*cu voia dumneavoastr*”...).

Prin vocea l l ind , aiurit , turmentat de o bucurie dezmat , a pre edintelui B sescu (de la Budapesta...), prin vocea ignorant-triumfalist a Ministrului de Externe al României, Cristian Diaconescu, cât i prin vocea, destul de posomorât , a reprezentantului MAE al României la Hag a, Bogdan Aurescu – s-a tot „plusat”, toat ziua de 3 februarie, i românii au aflat c „*România a câ tigat 80% din platoul continental – 9.730 de kilometri p tra i*”, dimpreun cu „*80 de miliarde de metri cubi de gaze i 12 milioane tone de petrol*” – submarine, toate...O fi...c prea ziceau, to i, cu foc... - , dar, vorba fostului premier Radu Vasile – „*dac gazele i petrolul sunt exact în cei 20% câ tiga i de Ucraina?*”...(s-a v zut, a doua zi, c erau destule, cel pu in dup estim rile „sterlinge”, i în partea noastr ... – a se vedea Contractul dintre ANRM i firma *Sterling!*). Partea ucrainean era suspect de lini tit , dup ce „tanti” aia, Rosalyn Higgins, a citit un verdict întortocheat, de n -a tiut nimeni nici m car c la era verdictul...!!! (...,tan ti” aia are o voce monoton , de ar putea lansa navele spa iale la NASA, Cap Canaveral...).

Dup cât istorie tim noi, problema Insulei erpilor, fie i tratat strict politico -economic, trebuia abordat „de la r d cin ”. „Victoria” real ar fi constat în tratativele tenace ale diploma iei României, pentru ca s se „dreag ” o gaf tr d toare, i Insula erpilor s revin României!!! – **pentru c ea NU A APAR INUT, LEGAL, NICI M CAR A URSS-ului de dup 1945!!!** (...iar Ucraina prea mo tene te LEJER, f r s de a seam DE NIMIC, un imperiu sovietic pr dalnic i extrem de viclean, din care R.S.S. Ucraina a f cut parte geo-politic , **DAR NU I DECIZIONAL** !!!). În 1948 (ciudad... – pe 4 februarie 2009 se împlineau 61 de ani de la tr dare/„autopc leal ”...!), aceast insul , care apar inuse, o istorie întreag (plus o sacralitate/mitologie întreag , cum vom vedea mai jos...) a fost pierdut „de facto”, **NU „DE JURE”**, prin prostia tr d toare a ministrului plenipoten iar al României, Eduard Mezincescu, cel care a dat-o sovieticilor printr-un „*proces verbal scris pe o foaie de caiet de matematic*”...Iat „povestea” jalnic i penibil , pentru istoria României:

„La data de 4 februarie 1948, prim-ministrul Republicii Populare Române, dr. Petru Groza și ministrul de externe al URSS, Viaceslav Molotov, au semnat la Moscova <<Protocolul referitor la precizarea parcursului liniei frontierei de stat între România și URSS>> care, cu toate că invocă Tratatul de pace din 1947, stabilește, contrar prevederilor acestui Tratat, că <<Insula Țerpilor, situată în Marea Neagră, la răsărit de gurile Dunării, intră în componența URSS>> (art. 1, lit. b).

În cursul acțiunii de delimitare pe teren a frontierei, mergându-se pe talvegul brațului Chilia, în mai multe rânduri s-a luat ca frontieră nu talvegul, ci brațul lateral pe partea dreaptă, incluzând de partea sovietică nu numai ostroavele Coasta Dracului (Țătarul mic), Dalerul mare și Dalerul mic, ci și Ostrovul Limba de la gurile brațului Chilia, ceea ce prelungea linia frontierei de la Golful Musura la sud de Insula Țerpilor, iar în procesul-verbal de descriere a traseului s-a menționat trecerea acesteia la fosta U.R.S.S. (în același mod s-au mai pierdut și insulele Maican de pe brațul Chilia). În schimb, ostroavele Tatomirului (Țătarul mare sau Tatanir) și Cernofci, și ele ocupate în 1944, sunt oficial recunoscute ca aparținând României, grănicerilor sovietici retrăgându-se din ele.

Acest protocol nu a fost niciodată ratificat de către România (s.n.). Cu toate acestea, la data de 23 mai 1948, reprezentanții ministerelor de externe din cele două țări (Nikolai P. Uțov, prim-secretar la Ambasada U.R.S.S. din București și Eduard Mezințescu, ministru plenipotențiar) au semnat chiar pe Insula Țerpilor (Zmeinâi) un proces-verbal de predare a insulei care mai departe va face parte din RSS Ucraineană. În acel document, se afirmă că „Insula Țerpilor a fost înapoiată U.R.S.S. de către R.P. România și încadrat în teritoriul U.R.S.S.“, deși aceasta nu aparținuse niciodată Uniunii Sovietice.

La data de 25 noiembrie 1948, printr-un alt proces-verbal, s-a stabilit frontiera româno-sovietică pe Canalul Musura, aflat la vest de Ostrovul Limba de la Brațul Chilia.

Aceste documente au fost pe strate mult timp secrete astfel că în martie 1949, căpitanul Copaciu, membru al comisiei de delimitare a frontierelor a fost arestat pentru că nu recunoștea URSS-ului Insula Țerpilor și nici alte 5 insule de pe Brațul Chilia. În august 1949 nave militare sovietice, au somat pe românii ce pe zeau farul, și-au arestat și-au debarcat în orașul Sulina.^[4]

Imediat după ocuparea Insulei Țerpilor, sovieticii au instalat aici o importantă bază militară de supraveghere maritimă și aeriană, cu scopul de a controla gurile Dunării, precum și sisteme radar care supravegheau întreaga zonă a Balcanilor. În mai multe rânduri, pescarilor români care au fost surprinși de furtună pe mare nu li s-a permis să se adăpostească pe insulă, fiind refuzați de către autoritățile militare sovietice, incidentele încheindu-se, de mai multe ori, cu victime.

Posesia sovietică asupra Insulei Țerpilor a fost confirmată prin Tratatul încheiat între Guvernul Republicii Populare Române și Guvernul Uniunii Sovietice cu privire la regimul frontierei româno-sovietice, de colaborare și asistență mutuală, semnat la București la 27 februarie 1961.

Documentele din anii 1948-1949 au fost ratificate la data de 20 iunie 1961 la propunerea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej (pe atunci președintele al Consiliului de Stat) doar de către Consiliul de Stat al Republicii Populare Române.^[5]

Din punct de vedere juridic, cele două înțelegeri bilaterale (protocolul și procesul verbal de predare) semnate între România și URSS sunt neconstituționale, fiind astfel nule și neavenite pentru dreptul internațional. (s.n.). Orice înțelegere bilaterală prin care se cedau porțiuni din teritoriul românesc, nu putea să intre în vigoare, fără ratificarea ei de către Parlamentele celor două țări (în acele vremuri Sovietul Suprem al URSS, respectiv Marea Adunare Națională a României), lucru care nu s-a întâmplat. Astfel, se consideră conform dreptului constituțional că **Insula Țerpilor nu a fost înstrăinat niciodată de jure**” - s.n. (cf. Wikipedia, enciclopedia liberă).

Dar, cum anunțăm mai sus, problema are și aspecte metafizice extrem de profunde, pe care, se vede treaba, și rușii, și ucrainenii (care au fost stăpâni pe stepele lor, iar nu aici, între TAINELE ÎMPĂTURILE MISTICE ALE TRACILOR!!!), le știu mult mai bine decât noi, moștenitorii „legali” ai acestor taine și puteri... Pe de o parte, iată ce spune *Legenda lui Achile*...:

„Insula a fost denumită de către grecii cu numele de Insula Leuce - („Insula Albă”). O denumire similară a fost dată de către romani care i-au spus Insula Alba, probabil din cauza faptului că au fost găsite pe insulă ruine de marmură albă .

Insula este pomenită pentru întâia oară în anul 777 înainte de Hristos. După mitologia greacă, zeita Thetis s-a rugat de Neptun (zeul mării) să scoată din adâncul mării o insulă pentru fiul ei Achile, eroul al Troiei. În conformitate cu un poem epic despre războiul troian al lui Arctinus din Milet, războiul este pământurile ale lui Achile și Patrocle au fost aduse în această insulă de către zeita Thetis, pentru a fi puse într-un sanctuar.

Conform legendelor, în antichitate, grecii au construit aici un templu mare în cinstea lui Achile - eroul al aheilor. De asemenea, aici ar fi fost și alte edificii în care locuiau preoții. Cercetările efectuate pe insulă în secolul al XIX-lea confirmă legendele, deoarece, în anul 1823, ruinele vestigiului templu închinat lui Achile și alte vestigii din insulă au fost descoperite de căpitanul rus Kritzki. Alte descrieri ale templului le avem de la germanul Kohler. Vestigiile descoperite de cei doi au fost ulterior expuse în muzeele din țările lor.

Edificiul antic ar fi avut un diametru foarte mare, de formă pătrată, fiecare latură având 29,87 m. În partea de est a sanctuarului se afla templul închinat eroului Achile. Arhitectura templului și a altor vestigii din insulă era specifică epocii numită ciclopeană, asemănătoare celor din Tesalia și Tracia: ziduri formate din blocuri mari de piatră îmbinate fără ciment, iar calcarul din care au fost făcute conferea construcției o culoare albă. Pe baza fragmentelor de construcție descoperite, templul lui Achille a fost un monument de artă, având lângă el mai multe camere, pentru funcționarea oracolului, precum și pentru depozitarea ofrandelor ce se aduceau eroului.

Acest templu este menționat de poetul roman Publius Ovidius Naso (care fusese exilat la Tomis) în versurile sale, precum și de geograful grec Ptolomeu și de istoricul grec Strabon. Filozoful grec Maximus din Tir (care a trăit în secolul al II-lea după Hristos), afirmă în lucrarea sa „Discuții” că: „Achile locuiește într-o insulă drept în fața Istrului, în Marea Pontică. Acolo se află templul și altarele lui Achile...”

Geograful grec Ptolomeu (care a trăit în secolul I după Hristos) menționează în opera sa „Îndreptar geografic” că: „Insulele situate în vecinătatea Moesiei Inferioare, în acea parte a Pontului pe care am pomenit-o, sunt: Boristene (la gurile Niprului, n.n.):57 grade, 15 minute - 47 grade, 40 minute și insula lui Achile sau Leuce („Albă”).

Mai multe inscripții antice au fost găsite pe insulă, inclusiv un decret olbiopolitan (din orașul Olbia) datând din secolul al IV-lea înainte de Hristos care cere tuturor locuitorilor cetății Olbia să apere insula și să alunge pe piratii care locuiau pe „insula sfântă”.

Istoricul Gheorghe I. Brătianu (1898-1953), în lucrarea sa „Marea Neagră de la origini până la cucerirea otomană” (2 vol., București, 1988), afirmă prezența unor civilizații antice (ionieni, milesieni) pe litoralul Mării Negre. „Unul din popasurile cele mai vechi este cel din „insula Albă”, Leuke sau Achilleis, mică stâncă ce se înalță în plin mare în largul gurilor Dunării, și se numește astăzi Insula Șerpilor. Acest punct de escală al milesienilor era garnisit cu un sanctuar ridicat în cinstea lui Achile Pontarches, protectorul navigației și al comerțului. (...) Istoria lor, trasată cu ajutorul numeroaselor inscripții scoase la lumină de săpături, indică strânse contacte între aceste porturi ale litoralului, care prezintă caracterelor principale ale civilizației urbane a Greciei antice și populației indigene ale hinterland-ului, geici sau sciti.”

O altă legendă se referă la faptul că în mitologia grecească Insula Leuke era considerat un loc paradisiac, o lume în care se refugiau sufletele morților. Astfel, o altă denumire atribuită de grecii antici este de Insula Makaron, adică "A fericiților". Unii cercetători au mers și mai departe cu speculațiile, traducând termenul Atlantis prin Fericire. Această speculație a fost alimentată de faptul că nu departe de Insula Țerpilor, arheologii sovietici au descoperit impresionante ruine subacvatice atribuite atlanților^[1]

Pe de altă parte, există și o hermeneutică încă mai profundă, a Misticii Trăce a Insulei Țerpilor – expusă de Vasile Lovinescu, în lucrarea sa **Dacia Hiperboreană** (Ed. Rosmarin, București, 1994, pp. 24-30) – hermeneutică (mai „apăsătoare” spirituală și logico-argumentativă, decât cea din **Dacia preistorică**, a genialului N. Densușianu) prin care ni se dezvoltă lăuie ADEVĂRATELE CAUZE, PENTRU CARE DIPLOMATIA ROMÂNĂ TREBUIA SĂ TRĂTEZE PROBLEMA CU INFINIT MAI MULT SIMPLU ȘI CU MAI MULT PROFUNZIME, HOTĂRÂRE - CHIAR CU AGRESIVITATE ȘI EFICIENȚĂ BENEFICĂ (pentru că toate datele sunt de partea românilor, ȘI NIMIC, DECÂT ARBITRARIUL, de partea „cârmărilor” tacite sovieto-ucrainiene...!!!) :

„Hecateu din Abdera vorbea de o Insulă Albă, în care era un templu al lui Apollo. Or, chiar în fața Deltei Dunării este o mică Insulă a Țerpilor; în antichitate ea se numea Leuky, ALBA...Pe această insulă ALBă se găsesc ruinele unui mare templu al lui Apollo. (...) De altfel, toate localitățile din jurul insulei ALBA poartă nume asemănătoare, Obliopolis, insula Apollonia, modernă CETATEA ALBĂ, aproape de Nistru, Belgrad (orașul alb). Se știe, de asemenea, că marea care înconjură insula TULA se numea MAREA CRONIUM. Or, Marea NEAGRĂ care cuprinde insula ALBA, germene de aur, este de asemenea o mare saturniană, prin excelență.

Hecateu din Abdera mai scrie că, din Insula ALBĂ a Hiperboreenilor, se vede LUNA (Seléne), care este puțin depărtată...În fața Insulei ALBE din Marea Neagră, pe brațul central al Deltei Dunării (Boreostoma – Gura lui Boreu, Zeul Vânturilor...), este portul SULINA... – care s-a numit, de când lumea – SELINA, cum îl pronunță încă poporul, cum se găsește desemnat în De administratione Imperii, de Constantin Porfirogenetul și în Periplusul Catalan, din 1375.

Mama lui APOLLO și a Dianei-SELENE este LETO, în dialect popular peleașă LETE. Laguna dintre brațul superior și central al Deltei se numește LETEA (această este o deformare obișnuită în limba română: de exemplu, Manușa a devenit Manea; Iovis, Iovea; Corbus, Corbea; Vulcanus, Vâlcea)...

Puțin mai înainte de punctul în care Dunărea se desparte în 3 brațe, pe Mânerul Tridentului, este portul TULCEA. În legătură cu acest nume, avem de observat aceasta: e-ul intercalat înainte de a este același fenomen lingvistic de care am vorbit câteva rânduri mai sus; că t despre c – este o formă adjectivală obișnuită în româna vulgară (de exemplu o Rușoaică se spune în românește Ruș; în româna vulgară, Rușcă; la fel, Evree, Evreică; Francez, Franțuc). Să eliminăm, deci, ca supraadăugare e-ul și c-ul – și rămân pe deplin TULA^[1]...!!!

...Să privim din nou harta, cu această Marea Neagră (Pontus) saturniană, ascunzând la sânul său Insula ALBA, a ezat vis-a-vis de SELINA, având la nord solara CETATEA ALBĂ și puțin mai la sud lunara SELINA, numite curent în România cheile Mării Negre (cheile de aur și de argint ale Puterii Sacerdotale și Regale, ale Marilor și Micilor Mistere, cheile lui Ianus și lui Sânt-Ion); să privim laguna LETEA, Tridentul Dunării, având pe mâner, în indistincție, TULA; să facem această observație capitală, înțelegând ultimele ezări, că toate acestea sunt aezate exact pe paralela 45, adică în mod riguros la jumătatea distanței între Pol și Ecuator, și vom putea spune, parafrazându-l pe Sf. Ap. Pavel că sunt multe lucruri de spus, și lucruri grele de explicat, pentru că noi în elegem

greu...Cu toate astea, pare bine stabilit c Dacia a fost sediul Centrului Sup rem, într-o vreme foarte indep rtat ”(s.n.).

Da, i am putea redeveni Centrul SACRU/Magic al Lumii, dac ai no tri diploma i i conduc tori, vorba lui Vasile Lovinescu, **n-ar în elege atât de greu**...Dar, interesant este c , în vreme ce diploma ia i conducerea României contemporane se dovedesc atât de pu in sprintene la...”în elegere” – diploma ia i conducerea Ucrainei (i noi îl blestemam, cândva, pe Duca -Vod , c a creat această Ucrain , din neant, la porunc turceasc ...!!!) dau dovad de o neobi nuit , al naibii de mare i suspect sprinteneal /iu eal , i la... „în elegere”, i, mai cu seam , în f ptuire... **I NU DOAR ÎN PLANUL FIZIC, CI I ÎN CEL MISTIC!!!** Adic , în planul lucr rii metafizice...Imediat dup 1989, pe Canalul de Mijloc-SULINA-SELENA, un vas ucrainean, înc reat cu BARE DE FIER (SATURNIAN!!!), vas pe nume „**ROSTOCK**”(ceea ce s-ar traduce, în slava veche, „r d cin /plant rea”...), a fost sabotat de marinarii respectivului vas...Râzându -ne în nas, sub ochii no tri blegi, respectivii marinari l-au l sat s se scufunde, pentru a bloca, aparent, doar traficul pe Dun re...(…abia prin 2005 am reu it, târâ -gr pi , s ridic m *Rostock*-ul la suprafa ...dar deja ap ruse problema Canalului Bâstroe...!!!). De fapt, **EI (UCRAINIENII) SABOTAU HIEROGAMIA DINTRE SOARE I LUN – DINTRE APOLLO I SELENE!!! CREAM, DE FAPT, DEZECHILIBRUL METAFIZIC AL ROMÂNIEI - DEZECHILIBRU PE CARE, DUP CUM SE VEDE I SE SIMTE DIN PLIN, ÎL SUFERIM PÂN -N ZILELE NOASTRE!!!** Iar noi, nici pân azi (i nu tim când i dac , în viitor...!), n-am înv at substratul ESEN IAL al lucrurilor, m car al acelora care privesc, în mod direct, DESTINUL NEAMULUI NOSTRU ROMÂNESC...!!!

Propunem (dar tim c o facem în van...) ca diploma ii români s fie instala i în func ie NUMAI DUP CE VOR FI BINE PU I LA PUNCT CU REALIT ILE METAFIZICE -SACRALE-DUMNEZEIE TI... Altfel, vom continua s ne bucur m, ca fraierii, de orice p c leal , pe care ne -o trag, râzând pe sub musta , to i p c licii lumii...(incluzându -i aici i pe cei din interiorul României!) – depozându-ne de ar i de drepturile noastre sacrale multimilene... i asta, tocmai nou , mo tenitorilor Centrului Sacru al Lumii... – dar care am devenit (prin diverse metode de tâmpire, ca strategii venite i acceptate - din afar – dar i printr-o lene/comoditate spiritual exasperant , pasivitate iresponsabil sinuciga ... – PERSONALE I INTERIOARE!!! - i de care NUMAI NOI SUNTEM VINOVA I!!!”) - IGNORAN II LUMII...!!!

prof. dr. *Adrian Botez*

NOT :

[1] - **THULE: Fântâna-Balan , Centrul Spiritual al Vechilor Germani** (în mitologia germanic , de fapt, goto-getic : Iordannes spune c “germanii sunt rude de sânge cu dacii; ace tia din urm , dup Iordannes Gotul, le erau germanilor dux - conduc tori spirituali - i germanos=fra i mai mari - sau, în unele t lm cîri, fra i gemeni...) - era numele dat de cei din vechime t rîmului - insul sau continent - cel mai septentrional pe care-l cuno teau ei. Pytheas, cel care l-a pomenit cel dintâi, îl situa la ase zile de navigare la nord de Marea Britanie; de aceea unii s-au gândit c ar fi fost vorba de insulele Shetland. Al ii l-au identificat cu Islanda, cu Groenlanda sau cu Orcadele. Dar Thule este i un t rîm legendar: este Hyperborea grecilor, insula Preaferici ilor a irlandezilor, Avalonul cel ilor etc.

medita ii asupra unor c r i i asupra unor oameni

CÂND LUMINA S RUT ÎNTUNERICUL

Reflec ii pe marginea c r ii „Logodn mistic ” de Cezarina Adamescu, ap rut la Editura Arionda, Gala i, 2007

Cred c este gre it p reea c Lumina ucide Întunericul atunci c ând îl întâlne te. C Lumina este într o ve nic lupt cu Întunericul pe care -l învinge de fiecare dat .

Astfel de idei reptiliene apar doar în hrubele unor capete întunecate, care consider jocul Luminii cu Întunericul ca un joc de -a oarecele cu pisica. (adic invers).

În realitate, Lumina s rut Întunericul întâlnit în calea ei, pentru c ea este izvorul Iubirii. i atunci când Lumina s rut Întunericul, sufletele poe ilor vibreaz prelung, vibra ii de intensit i i amplitudini diferite, în func ie de sensibilitatea, dar, mai ales de harul fiec rui poet.

Îns poeta Cezarina Adamescu, d ruit de Dumnezeu cu un har de excep ie vibreaz în astfel de momente pân i se rup toate corzile sufletului s u atât de sensibil, suflet sfârtecat în „ a chii de lumin ”, topite i scurse în fluviul de Iubire.

Numai astfel poate fi caracterizat arderea sa în poemul „*Logodn mistic*”, editat în 2007 la Editura Arionda. S-a dovedit de mult vreme c întreaga oper poetic a domniei sale este o continu ofrand deus pe altarul Luminii divine, d ruit cu atât generozitate. Dar acest poem al Luminii este o curgere hiperbolic de ipostaze ale Luminii în jocul s u de iubire cu Întunericul din care se nasc infinite str luciri i umbre. Sufletul poetei se întrep trunde cu aces t joc, „*umplându-se cu lumin , stropindu-se cu lumin*”, în toate fibrele sale. Jocul Luminii cu Întunericul se transfigureaz într un joc al poetei cu Lumina, în care „*o ia de mân*”, cu o „*mân str vezie de zân*”, care „*îi alunec printre degete lin*”. În acest joc „*se întrece m sura*”: „*lumina-i atins cu mâna/ cu ochii, cu gura, cu inima, cu piciorul, cu dorul*”, joc în care lumina „*sclipe te în/ solzul de pe te/ în alg marin / i-n voal de meduz*”, joc care-i ofer poetei posibilitatea s -i descopere multe din infinitele ei fe e, cum ar fi: „*lumina de hiacint*”, cea „*dintrun potir cu absint*”; *lumina c zut pe pânza unui tablou*”; *lumina neclar de sear*”, *cea nebuloas , ce oas , l ptoas*”, „*limpede ca de azur*”; „*lumini de velur, de catifea, de m tase*”; „*lu mina din oase*”, „*de sidef, de pe din i*”, „*din aureole de sfin i*”, „*lumina pirpirie/ din zarea de fum, lumina de scrum*” i multe alte „fe e” de lumin , cum rar întâlne ti în desaga unui poet. În realitate, ca un adev rat magician, desf oar această splendid curgere de metafore care s ne arate adâncul de complexitate ale „fe elor” de Iubire pe care le are Lumina divin în mângâierea ei cu Întunericul din sufletele omene ti.

O, de-am ti ori de am vrea s p trundem toate aceste taine oferite de poet în mes ajul ei extatic! De unde se observ la domnia sa, atâtă sete i foame de lumin , dar, mai ales, atâtă dragoste cu care ni le ofer i ni le împ rt e te cu generozitate. Acest joc, poeta îl continu în toate coclaurile vie ii sale, ale sufletului s u, joc care-i creeaz infinite st ri i sim iri. Tr ie te o adev rat aventur sufleteasc , atunci când urc pe misterioasa scar a Luminii din spa iul atemporal. i, în această uluitoare aventur , Lumina „*îi intr prin pori*”, o simte ca „*pe un ghimpe*”, ca „*pe un scaiet/ la c p tâi, la c lcâi*”. Lumina „*o în eap*”, începe „*s-o usture*”, „*o pi c i o furnic*”. Alearg pe Lumin ca pe un cal înaripat evocând pove tile pline de farmec ale copil rieii.

În itinerariul atemporal i aspa ial al Luminii, poeta descoper nuan ele infinite ale acesteia i efectele ei în sufletul s u hipersensibil, efecte pe care ni le transmite cu atâtă m iestrie i d ruire. Astfel

realizează versuri cu scripitori diamantine : „*ce reflex de lumină în plex/ și cum se atern fulgi de lumină pe stern/ strop cu strop/ pic cu pic/ pe ombilic*”. Înfiomtat, poeta „*se ghiftuie te cu lumină*”, dar pentru sufletul său, lumina este și medicament : „*mă cur de prihan / lumina diafan*”, în acest fel este și mântuitoare. Se tratează cu „*boabe de soare/ dulci, acri oare*” și cu „*lacrimi de sfinți/ strivite-ntre dinți*”. Colindă un munte de cer jucându-se cu Lumina : „*măncing cu ea/ ca și cu o curea/ ca și cu un brâu de maci...*”

În drumul său prin „*ara Luminii*” stăruie unele urme de amar ale singurătății : „*Lumina în care nu văi/ lumina în care plâng/ și în sine mă frâng*.” În acest amplu poem Cezarina Adamescu se dovedește a fi o neasemuită artizana a Luminii, cizelând neauzite forme de lumină : „*prinsă cu mâna în căruia din palmă*” și „*întinsă / fir de mătă / prin casă / prin tindă / prin grădina / spânzurată de grindă*”, *suiți în pod*” și „*a ezată pe calapod*”. În jocul cu Lumina ia sfârșit „*aproape de asfințit*” când poeta „*leoarcă de lumină*” observă că „*lumina cerească de sus*” este „*numită Isus*”. Superbă apoteoză a fulgurantului drum al luminii prin sufletul poetei, atunci când sărută întinericul!

Considerăm că poemul „*Logodna mistică*” este, cred, vărmăne unul dintre cele mai frumoase poeme ale Luminii din literatura noastră .

Gala I, februarie 2009

N. Stase MARIN

orientalia

Fascinantul KÖRÖSI CSOMA SÁNDOR (1784-1842) – n. Chiuru /Covasna: unul dintre marii tibetnologi ai lumii

Nescut în spațiul românesc ocupat de secui, el însuși este neam de secui, **Körösi Csoma Sándor** este trecut pe nedrept sub tăcere în istoriografia de profil din România, care se ocupă cu studiul Orientului. Din cele studiate de noi, într-o singură lucrare este amintit numele tibetnologului, sub forma unei informații succințe și nimic mai mult; este vorba despre un curs de indianistic al cărui autori sunt Mircea I. J. Molesanu, primul cunoscut orientalist român care în prezent

este profesor universitar în cadrul Universității „Spiru Haret” din București, iar cea de-a doua fiind cadru universitar la Universitatea din Oradea acolo unde predă, între altele, limba sanskrită. În rest, se poate strezui un anonim inexplicabil, pentru noi, căci vorbim despre una din personalitățile marcante ale culturii universale care a punctat decisiv, în prima jumătate a secolului al XIX-lea cunoașterea spiritualității orientale, în general, celei tibetane, în mod special. Unul din marii tibetnologi ai lumii, printre primii chiar, comparabil, probabil cu Giuseppe Tucci, **K rōsi Csoma Sándor** este, pentru mulți din România, un mare anonim. Lipsa informației te poate menține în ignoranță, una ce se transformă, la un moment dat, în penibil. Noi înținem ne-am însușit critica și am recunoscut că nu aveam nici cea mai vagă idee cu privire la calitatea intelectuală extraordinară a secuiului – cunoaștea, între altele, 17 limbi străine! – până în clipa proiectării demersului de față, al cuprinderii într-o singură carte, a tuturor acelor care s-au ocupat cu studiul civilizațiilor și culturilor orientale, născuți în spațiul autohton. La **K rōsi Csoma Sándor** am ajuns printr-o întâmplare, lecturând o notă de subsol într-una din cărțile cu profil asiatic.

În cele din urmă, după investigațiile făcute, am constatat că era, de fapt, primul dintre cei născuți în spațiul românesc, a cărui preocupare a constituit-o lumea orientală, în special Tibetul – deși va ajunge să lucreze și ca bibliotecar în Calcutta – din motive bine întemeiate: credea că pe undeva, prin acea regiune a podiului tibetan sau chiar în vecinătatea acestuia, ar fi putut detecta rădăcinile neamului său. Fabulos și demn de o carte de aventuri și-a devenit viața, mai cu seamă că a avut curajul deosebit de a porni spre Orient pe jos, chiar reușind să ajungă acolo, traversându-l, cum s-ar spune, mări și râuri. Spre deosebire însă de Martin Honigberger, care se va reîntoarce în Europa de câteva ori, pentru a-și da obțescul sfârșit în orașul Brașov, secuiul Csoma nu va reuși să-și mai revadă locurile natale, căci moartea destul de timpurie îl va lua în lumea ei, ca urmare unei boli numite malarie.

Boala se va instala pe când acesta se găsea în orașul Darjeeling, din India; de la Darjeeling ar fi urmat din nou traseul către Tibet, în aflarea misterioaselor rădăcini strămoșești. Din păcate, avea să închidă ochii fără să elucideze acest fapt; totuși, aventura asiatică a lui Csoma nu se va fi consumat inutil, întrucât în urma întâlnirilor cu tibetanii și cu englezii vor rezulta cărți de mare importanță pentru cunoașterea limbii tibetane, dar și a celei sanscrite, căci, se știe, în al treilea deceniu al veacului al XIX-lea, vor apărea la Calcutta atât o Gramatică a limbii tibetane, cât și un dicționar al termenilor tibetani.

Multe lucruri sunt fascinante în ceea ce-l privește pe savantul secui, dincolo de lungul drum făcut pentru a-și afla rădăcinile etnice, urându-se a-și însuși în timp foarte scurt limba vorbită în Tibet, slujirea ca bibliotecar în celebra instituție a Societății Regale Britanice Asiatice din Golful Bengalului, la Calcutta; de pildă, numele acestuia, care semnifică localitatea din care a provenit, Chiuru, și care a dat **K rōsi; apoi**, și mai interesant devine Csoma, care prin adugarea consoanei „c” poate deruta lectorul nevizat, fiind cându-l să creadă că este vorba, într-adevăr de un nume caracteristic secuilor. Dacă se taie însă consoana respectiv rămâne simplu „soma”, or, se știe, în India, Soma era o băutură specială din care se folosea pentru a se obține calități specifice zeilor. În Veda Soma era pomenit ca fiind izolat, băutură dar și plantă, occidentalii asemănându-o cu ambrozia la greci, din care beau doar zeii.

De fapt, Indra și Agni, cei mai importanți zei din vremea Veda, după numărul înmărilor ce li s-au închinat, în primul rând, consumau în cantități apreciabile această licoare. Cercetătorii din epoca modernă și contemporană s-au străduit să afle care era planta miraculoasă din care se dobândește Soma, ajungând la concluzii diferite, unii susținând că are la bază Canabisul, alții lotusul albastru etc. Localizarea era undeva în regiunea Indusului sau a Kashmirului, adică spre nord, către Tibet.

Numele Csoma, pe de altă parte, poate avea explicații ce țin de rădăcina etnică a secuilor, care înrudiți fiind cu ungurii, de neam fino-ugric, este posibil să fi părăsit la nivelul limbajului nume de persoane, de plante, forme de relief, plante etc., care s-au aibut originea în regiunea tibetană sau indiană, lucrul nefiind imposibil,

dac înem cont, de pild , c i în limba român sunt câteva sute de termeni din limba sanskrit al c ror coninut i form sunt identice.

P strate a adar milenar în fondul de aur al limbii române, ca de pild Mangalia, s zicem; de i acestei localit i i s-a spus de c tre greci Callatis, ea i-a p satrat i cel lalt nume, mult mai vechi, de sorginte indo-european , Mangalia, care în traducere înseamn *loc pitoresc*. Tot a a se poate s se fi întâmplat i cu numele de Csoma care a p strat inclus pe cel al cunoscutei i arhaice licori, Soma.

Pe de alt parte, exist i varianta adoptat în prezent de mul i lingviti care al tur numele Csoma, bolii numite „cium ”. Noi opin m îns , având în vedere vechimea popula iei secuie ti în zona sa de origine, anume Asia, sprijinindu-ne i pe întreaga via a savantului secui plecat în Tibet tocmai pent ru a- i afla acolo rd cinile, convins fiind de acest fapt, c numele Csoma are clare origini asiatice, care trimit la b utura amintit , de sorginte divin .

În fine, un alt element aparte care ine de posteritatea savantului secui este modul în care este el apreciat i mai ales cunoscut azi, în România. De i s-a n scut într-o localitate situat în vecin tatea imediat a ora ului Covasna, manifest rile de omagiere ce i se consacr anual, au loc doar în regiunea Chiuru ului, nimic mai mult. În schimb, Academia din Budapesta, spre onoarea sa, nu numai c i-a publicat c r ile savantului, dar le-a i tradus în englez , acordându-i postum lui Csoma titlul de academician al Ungariei.

Mai mult, s-a realizat i un film cu via a acestuia, în vreme ce pe piatra tomba l de la Darjeeling, frumos întocmit de unguri se afl scris denumirea Academiei din Budapesta, cea care s -a îngrijit de recondi ionarea locului unde se afl , la atâta distan de Europa, r m i ele marelui savant. Prin eforturile noastre, limitate, din varii motive, am reu it totu i s adun m informa ii suficiente, cât s creion m o imagine a omului i savantului Csoma, con tien i fiind de atâtea i atâtea materiale care ne vor fi sc pat, majoritatea acestora fiind redactate în limba maghiar .

Totu i, am putut lectura din *Gramatica limbii tibetane* i din *Dic ionarul tibetan*, lucr ri importante asupra c rora vom face câteva referiri mai jos, nu înainte de a ne opri asupra vie ii savantului secui. De asemenea am avut acces la una din lucr rile de referin semnate de Bernard Le Calloc'h, vicepre edinte al Societ ii de studii fino-ugrice i coordonator al Societ ii de Geografie, membru al Societ ii asiatice din Paris, oper care se refer la c l toria lui Csoma din Transilvania i pân în Ladakh, dup descrierile c l torilor contemporani savantului secui.

De asemenea, câteva note, de mare importan prin trimiterile f cute, am descoperit în comentariile realizate la manuscrisul sasului Martin Honigberger, *Treizeci i cinci de ani în Orient*, apar înând tân rului savant român Eugen Ciurtin, contemporan nou , i a c rui activitate prodigioas se deruleaz , între altele, i în cadrul Societ ii de Studii Asiatice din Bucure ti.

Opera tiin ific

Grammar of the Tibetan language, apare la Budapesta, Akadémia Kiadó, 1984.*

Sanskrit-Tibetan-English vocabulary: editat la Budapesta, Akadémia Kiadó, 1984.

* Inițial, lucrările menționate apar în India, la Calcutta, în anul 1834, urmare a activității îndelungate a autorului în cadrul Bibliotecii Societății Regale de Studii Asiatice și a cerințelor guvernului britanic de a fi întocmite lucrările amintite.

Precizări necesare

La baza reconstituirii vieții și activității lui Kőrösi Csoma Sándor, am avut la dispoziție lucrarea lui Bernard Le Calloc'h, vicepreședinte al Societății franceze de studii fino-ugrice, organizator al Societății de Geografie și membru al Societății Asiatice din Paris, care a reușit, după o îndelungată cercetare, să întocmească o lucrare monografică, bazată, în principal, pe memoriile celor care au intrat în contact direct cu secuiul transilvănean, plecat din țara lui spre orient, în speranța murturisirii aflării originilor neamului din care provenea. Lucrarea lui Bernard Le Calloc'h a fost tipărită sub forma unor capitole sau subcapitole, în revista „Studia Asiatica”, începând chiar din anul 2000. Prima parte a studiului său, intitulată „*Alexandre Csoma de Kőrös dans les balkans, d'après les descriptions des voyageurs contemporains*”, era editată în numerele 1-2, la paginile 149-176, pentru că aparițiile ulterioare ale publicației amintite s-au zdușiasc și alte capitole în derularea lor cronologică, până aproape de zilele noastre. Prin urmare, am procedat la o sintetizare a celor aflate de cercetătorul francez, în cele ce urmează, oferind titluri pro prii mini-capitolelor noastre, precum și o repovestire a aventurilor trite de savantul secui, în prima jumătate a veacului al XIX-lea cu deosebire. Precizăm, de asemenea, că am putut intra în posesia Dicționarului Tibetan-Englez tipărit la Calcutta în anul 1834, cu ajutorul căruia ne-am putut da seama de travaliul depus de autor, într-un interval relativ scurt, pentru întocmirea sa; o parte din datele biografice privind-l pe Csoma au fost obținute și de pe site-urile Academiei de la Budapesta, cea care, de altfel, l-a și recunoscut pe Csoma drept membru al amintitei înalte instituții, aceeași care se îngrijește și azi de mormântul savantului de la Darjeeling. Este bine să amintim, că despre viața lui Csoma s-a făcut și un reușit film de către unghiuri, iar în Ungaria există și un loc special amenajat, cu suveniruri tibetane, indiene și cu imagini ce în de viața lui Csoma, într-o casă memorială, devenită un adevărat punct de atracție turistică, deși, prea bine se cunoaște, Csoma s-a născut în Covasna. În fapt, așa cum reiese și din scrierea lui Bernard Le Calloc'h, care-l citează pe Samuel Hegedüs, prieten al lui Csoma, un semnal privind dispariția savantului se face chiar în anul 1842, în „Pesti Hirlap”, (Jurnalul de Pesta), acolo unde apare un articol intitulat „*Egy hazafi szó és egy baráti könny Kőrösi Sándor sírja fölött*”, adică „*Un cuvânt patriotic și o lacrimă prietenească pe mormântul lui Kőrösi Sándor*”, (vezi op. cit., p.149).

Colecția Oriental a Bibliotecii Academiei din Ungaria conservă următoarele titluri de carte de care e legat numele lui Alexandru Csoma: 1. [inv. no.: Csoma No. 3] [inv. no.: Csoma No. 3] „*A Ship Sailing on the Sea of (different) Philosophical Systems – Questions and Answers*” (dris lan grub mtha'i rgya mtshor 'djug pa'i gru gzings). – editat, probabil în anul 1824; 2. [inv. no.: Csoma No. 4a-d] „*Answers to the Questions of Sken dha* (=Skander este însuși Sándor) *from India-Rum* (rgya gar rum yul pa sken dhas dris lan). Autorul cărții este Kun-dga' Chos-legs, unul dintre aceia care l-au inițiat pe Csoma în tainele Tibetului; textul a fost realizat între anii 1823-24; 3. [inv. no.: Csoma No. 6a-b] „*Eight-Folded Medicine, or Comments to the Four Tantras*” (gso dpyad yan lag brgyad pa rgyud bzhi'i bsdoms tshigs bkod pa). Cartea reprezintă un rezumat al istoricului și conținutului celor Patru Tantra - (Rgyud bzhi) lucrare fundamentală legată de medicina tibetană. O altă scriere este „*Explanation of Chronology*” (Rtsis kyi bstan bchos), care concentrează istoria, sistemul astronomic și astrologică așa cum sunt acestea în viziunea tibetanilor. 4. [inv. no.: Csoma No. 8] – în aceasta se discută despre gramatică (sgra), poezie (-snyan ngag) și metrică (sdeb sbyor). Autorul este Sangs-rgyas Phun-tshogs.

Uluitoarea aventură a lui Kőrösi Csoma Sándor, din Transilvania până la Darjeeling

Începutul

Aventura vieii lui Károly Csoma Sándor începe în Transilvania aflat sub ocupație austriacă, respectiv în anul 1784. În legătură cu data nașterii sale, unii cercetători au alte păreri, propunând alții ani, dar în majoritatea cazurilor anul 1784 este unanim acceptat, așa încât îi noi în zilele noastre pe acesta ca fiind valabil, precizând că în același an, la începutul lui aprilie copilul abia născut era botezat. Károly Csoma Sándor se naște într-o familie umilă de secui, cu mulți copii el fiind cel de-al șaselea. Tatăl său avea un loc de muncă cu sold de grănicer, ca și pe granița Imperiului Austriac din Transilvania.

Respectându-se vârsta copilului, la șase ani este dat la școala primară din Chiuruș satul de baștină, pentru că la vârsta de aproximativ 15 ani să fie trimis în orașul Aiud, la studii. Este însoțit de tatăl său care îl înscrie la Colegiul Gabriel Bethlen, perioadă de timp în care cunoștințele lui **Károly Csoma Sándor** se vor lărgi, permițându-i, ulterior, înscrierea la Universitate. La început a încercat înscrierea la Heidelberg, dar în cele din urmă a urmat cursurile Universității destul de tinere din Göttingen, acolo unde se va specializa în cunoașterea a 13 limbi străine. Va studia, între alții cu profesorul Johann Gottfried limbile orientale, pentru că la sfârșitul celei de-a doua decade a secolului al XIX-lea se revin în Transilvania plin de realizări culturale spre Orientul îndepărtat, fiind convins că acolo, undeva în zona Tibetului va afla răspunsul cu privire la rădăcinile neamului din care provenea.

Pregătirile febrile pentru culturală nu-l convinșeră să ia un loc de muncă stabil în Transilvania, deși avea posibilitatea la Aiud să rămână profesor și să câștige astfel banii necesari existenței. Refuză o asemenea posibilă alternativă și face planuri de prărsire a Transilvaniei. Nu se încheie decât de-al doilea deceniu al secolului al XIX-lea când se decide să plece traversând Carpații pornind spre București, iar de acolo către Sofia, unde-l aflăm în anul 1820, ca și a avut o odă de mai îndelungat la București. Drumul său se va continua către capitala Imperiului Otoman, Istanbul unde va ajunge, conform datelor sale biografice recunoscute, la data de 7 februarie 1820. Anul nu este tocmai unul fericit, ca și Orientul Apropiat este bântuit de boli care-l forțază să prăsească spațiul controlat de turci.

Drumul său ocolitor îl va purta pentru scurt timp în celebrul oraș Alexandria din Delta Nilului, dar nici aici nu va putea sta mult din cauza altor epidemii, deși ar fi dorit să studieze limba arabă; așa că vechiul Egipt este lăsat în urmă pentru a lua calea care-l ducea spre ținta sa stabilită inițial, anume orientul îndepărtat. Traversază Marea Mediterană prin sudul acesteia, ajungând în Cipru, iar de acolo pe malul apusean al Orientului Apropiat, în vechile orașe Beirut și apoi în Tripoli. Împunerea banilor îl obligă să pornească spre orașul Alepp pe jos. Întreg anul 1820 înseamnă un drum lung și dificil, făcut prin eforturi proprii considerabile; totuși drumul este continuat, așa încât la jumătatea anului îl aflăm în orașul Bagdad, acolo unde va sta aproximativ o lună și jumătate fiind găzduit de un european, slovacul Anton Swoboda. Acesta se ocupa cu intermedierea unor afaceri între India și occident; el îl va ajuta material pe culturalul nostru să continueți dificultatea drumului către Iran, iar în care va ajunge în toamna aceluiași an, stabilindu-se în capitala Teheran. Este locul în care va sta o perioadă mai mare de timp, prilej cu care își va îmbunătăți cunoașterea limbii persane cât și a limbii engleze. În afară, respectiv în Transilvania, scrisorile lui și așa destul de rare până atunci nu mai ajung, iar familia și apropiații și prietenii presupun că este mort.

Noua identitate – Skender bey

Actele sale culturale sunt lăuate la Teheran și pornește către Mashhad, oraș situat la răsărit de Teheran la o distanță de aproximativ 850 de kilometri. Orașul este situat azi la granița cu Afganistan și Turkmenistan, al doilea fiind cămărie după capitala Iranului. Și în vremea în care Csoma culturală trecând prin el, acesta avea o importanță reală, atât prin poziția sa strategică, dar și prin bogăție. Când culturalul nostru ajunge în Mashhad, nimerește în derularea unui conflict local, fapt care-l oprește din drum pentru o jumătate de an. Momentul sosirii sale este ultima decadă a lunii aprilie, anul 1821. Faptul că deja aproximativ doi ani de când plecase din Transilvania; abia în toamna aceluiași an, înainte de a intra în luna noiembrie pornește spre altă locație celebră, Bukhara. La începutul anului următor, în prima decadă a lunii ianuarie se încumetă

s traverseze munii Hinduku , tentativ încununat de succes caci reușește să ajungă în orașul Kabul, acolo unde se decide să pornească spre sudul Afganistanului.

În drumul lui ajunge în trecătoarea Khyber cunoscută și sub numele de Khaiber sau Khaybar în urdu. În această trecătoare care face legătura cu Pakistanul, Csoma a întâlnit mai mulți ofițeri ai armatei franceze, care se îndreptau către Peshawar și Lahore. Nu ezită să se alăture acestora continuându-și drumul cu niște companioni de încredere și pe deasupra înarmați, caci drumurile nu erau sigure, iar o securitate de asemenea fel nu-i strică. Trecătoarea este traversată cu bine, iar Csoma se îndreaptă spre Amritsar, apoi către Jammu. Amritsar se găsește în partea de nord a Indiei și este cunoscut, între altele, pentru Templul de aur pe care îl are. Este o regiune stăpânită de poporul sikh, al cărui patron spiritual este celebrul Guru Nanak.

Csoma n-a putut rata vizitarea celebrului oraș, fiind călătorit pentru a vedea templul de aur așezat în mijlocul unui lac, considerat din nectar sfânt de unde și numele orașului, ca atare, Amritsar. Deschiderea Templului de aur este legată de faptul că sunt acceptați în interiorul său tot felul de oameni de diferite religii și bineînțeles Csoma n-a existat săpătrund în el înănd cont de libertatea oferită tuturor vizitatorilor. A pornit apoi către extremul nord al Indiei, spre Jammu, locașe aflat în vecinătatea Kashmirului și cunoscut pentru numeroasele temple pe care le are. Prin faptul că se află într-o regiune foarte înaltă, ai impresia că aici poți afla liniștea absolută, în preajma locașelor sfinte; Csoma ajunge aici, în una din cele mai vechi locașe indiene, amintite în Mahabharata. Recente cercetări arheologice făcute la aproximativ treizeci de kilometri de Jammu, la Akhnoor, arată că spațiul ar fi făcut parte din același areal al culturii și civilizației Harappa. Din Jammu, Csoma a ajuns la Srinagar, adică în orașul abundenței și al sănătății, orașul binecuvântat de zeiți, al cărui vechime trece de două milenii, azi. Nu se află departe de Asia Centrală unde dorește să ajungă, fiind încredințat că acolo poate afla rădăcinile neamului său. Drumul prin Karakorum este însă unul dificil și riscant mai ales pentru un străin care sare imediat prin haine și comportament în ochii bătășinilor. Încercarea lui de a ajunge în capitala statului Ladakh se soldează totuși cu succes, el fiind însoțit de un britanic, întâlnit întâmplător, pe numele lui William Moorcroft. Acesta nu numai că-l va însoți până în orașul Leh, dar va sta cu el mai bine de o lună, convingându-l să intre în slujba Marii Britanii.

Sub steagul Albionului

William Moorcroft se născuse în anul 1770, iar în momentul când îl întâlnește pe Csoma, are aproximativ 52 de ani. Pregătirea lui era de medic chirurg, însă se specializează în cea de medic veterinar în Franța, pentru a-și începe practica în Anglia. În anul 1795 scrie un text destul de acid la adresa modului în care se practică în Anglia chirurgia veterinară, făcând trimitere în mod special la cea din India, care era, se știe, colonie britanică. Compania Indiilor de Est îi propune un loc de muncă în "perla coroanei britanice", care era considerat India și medicul Moorcroft nu refuză o asemenea ofertă, așa încât în anul 1880 părăsește civilizata lume occidentală pentru India. Una din misiunile în care este implicat Moorcroft este aceea de a contribui la stabilirea unor bune relații comerciale între India și Asia Centrală, motiv pentru care părăsește localitatea Joshimath în prima jumătate a anului 1812.

După o lungă perioadă de pelerinări, se întoarce în Calcutta de unde avea să pornească din nou, apte ani mai târziu, caci își deschide poarta de călătorii într-un mod aparte. Așa ajunge în drumul lui către statul Ladakh și-l întâlnește și cunoaște pe Csoma. Misiunea lui Moorcroft devine și mai importantă în cadrul dezvoltării schimburilor comerciale ale Marii Britanii cu Ladakh-ul cu atât mai mult cu cât prin această regiune se putea ajunge foarte ușor în Asia Centrală; numai că era foarte importantă cunoașterea limbii tibetane, fapt aproape imposibil de atins în acel moment întrucât nu exista un dicționar și nici o gramatică a limbii tibetane care să ajute la un asemenea demers; fusese tipărit, totuși, o lucrare intitulată "Alphabetum Tibetanum" de Agostino Antonio Giorgi, dar acest lucru însemna prea puțin.

Ivirea lui Csoma în calea lui Moorcroft este providențial pentru cel dintâi, în primul rând, care vede în filologul și lingvistul secui, omul capabil să se înhame la o muncă de proporții pe care să o poată duce la final cu succes. Evident, există și o ofertă financiară pentru efortul intelectual al lui Corosi, aceea de 50 de rupii pe lună, sumă infimă dar care-l asigură existența cotidiană a transilvăenului. Pe de altă parte, oferta englezului nu-i displace lui Csoma, căci dincolo de finanțele necesare traiului cotidian întreținea oportunitatea cercetării literaturii tibetane, literatură care în acele timpuri era virgină cunoașterii occidentale. În travaliul său spera să afle informații despre trecutul poporului din care provenea, a a încât acceptă propunerea lui Moorcroft, amânându-și printr-o trundere în Asia Centrală și rămânând în capitala statului Ladakh începând să studieze limba tibetană. Este o perioadă propice și pentru relațiile dintre Ladakh – care se teme de atacurile sikh din regiunea Punjab – și englezi, dar și pentru Csoma care pică exact în mijlocul momentelor stabilirii de bune relații diplomatice dintre englezi și cei din Ladakh; mai mult, se bucură de sprijinul lui Moorcroft care îi deschide toate căile necesare ajungerii în acele temple și în preajma acelor persoane capabile să-l ajute și să-l învețe pe Csoma limba tibetană.

Una dintre aceste persoane este și tibetanul Sang-rgyas care-l va sprijini pe Csoma în demersurile sale cel mai mult. Csoma se stabilește în Zangla, care este un oraș situat la aproape 4 000 de metri înălțime, punct nodal între Padum și Karsha și lucrează în condiții foarte grele la limita subsistenței. Mai bine de un an rezistă noului regim de viață, căci este și o fire extrem de puternică, rezistentă la provocări de acest tip, în care mâncarea este extrem de frugală iar banii vin atunci când divinitatea se milostivește de soarta sa precară. Deși întâmpină greutăți amintite, pune la punct un glosar de aproximativ 30 000 de termeni tibetani, ce vor sta la baza viitorului dicționar tibetan-englez, cunoscut azi ca fiind primul din lume de acest fel. Condițiile precare, probabil îl determină să prăsească Zangla și să se îndrepte spre Sultanpour, locul unde urma să-l însoțească unul din cei trei lama care l-au ajutat în studiile sale, dar acest fapt nu se întâmplă.

Situația îl obligă să se stabilească în Sabathu, azi aflat în districtul Solan, statul Himachal Pradesh, tot în nordul Indiei. Este anul 1824, iar Csoma apelează din nou la ajutorul lui Moorcroft care i-l acordă scriind recomandări și petiții către autoritățile britanice, însă acestea întârzie să-i acorde sprijinul așteptat, istoriografia înregistrând gestul ca pe unul determinat de activitatea de spionaj dusă de rușii și sikhii în Sabathu și deci având din acest motiv o anumită reticență față de Csoma. Acesta se simte lezată în demnitatea sa umană, mai cu seamă că lucrase pentru britanici și nu pentru alții dicționarul tibetan-englez. Trece mai bine de un an, timp în care Csoma se descurcă cum poate, însă în anul 1825 reușește să se facă apreciat la adevărată valoare în ochii britanicilor, în urma scrisorii trimise de el către pitanul englez C.P.Kennedy, scrisoare prin intermediul căreia se află de întreaga lui aventură din Transilvania și până în nordul Indiei.

Totodată propune să-i se acorde suficiența și necesara încredere științifică pentru a-i se permite să-și pună întreaga lui tărie în slujba Societății Asiatice Regale din Calcutta, Bengal. Răspunsul autorităților întârzie luni bune, dar când se exprimă nevoia de a-l sprijini în cercetările sale tibetane, căci interseul britanic viza, în continuare, aceeași regiune din punct de vedere economic și strategic. Susinerea lui Csoma de a face o nouă călătorie în Tibet și de a-și continua studiile acolo găsește suport în inima transilvăenului care se aventurează din nou în zona Tibetului. Ajunge, într-un timp scurt, să lucreze la cărțile lui în mănăstirea Phugtal nu departe de satul Tetha, însă această a doua încercare a sa de studiere în preajma unui lama mai mult timp durează și se întoarce în Sabathu. Anul 1827 îl prinde studiind în mănăstirea din Kanam, cu primul lama, Sangs-rgyas, iar munca este, de acest dat, dusă cu succes. Se cunosc detalii despre activitatea și viața lui Csoma din această perioadă, de la unul din apropiații săi, James Gilbert Gerard care îl vizitează și observă că Csoma locuiește în condiții acceptabile și că este sănătos.

Între timp, la insistențele aceleiași Gerard pe lângă autorități, i se dublează suma de plată lui Csoma, de la 50 la o sută de rupii lunar, dar Csoma o refuză susținând că se află aproape de finalul muncii

sale privind dic ionarul și gramatica limbii tibetane. În anul 1830 se desprinde de apropiatul lama care îl-a cunoscut și a fost utilizat în cercetările sale și pornește apoi către Calcutta unde va ajunge în 1831. Aici va lucra în cadrul Bibliotecii Societății Asiatice Regale din Calcutta și va reuși să publice lucrările sale monumentale în 1834: Gramatica tibetană și Dic ionarul tibetan. Este apreciat pentru întreaga lui activitate și mulți vin și-o ceară opinia ca savant și ca om care cunoaște numeroase limbi, care a studiat documente pe care nu le mai văzuse și lecturase nici un occidental până la el, în Tibet. Este cel care ordonează literatura tibetană într-un catalog special al Bibliotecii Societății Asiatice, ceea ce instituia de încredere și trimisă aici de ambasadorul Nepalului Brian Houghton Hodgson. Este poate cea mai prolifică perioadă din existența lui și acum nu numai că poate publica Dic ionarul tibetan și Gramatica pentru care primise bani din partea britanicilor, ci și studiile sale în Analele Societății, respectiv în "Asiatic researches", fapt care se petrece în mod regulat.

Acum, având anumite posibilități materiale, reușește să realizeze peste 20 de copii ale lucrărilor lui și să le trimită în Ungaria, iar o parte din documentele strânse de el în Transilvania, locul său de naștere, recunoașterea calităților sale de savant survine imediat din partea Ungariei care îl alege membru corespondent al Academiei din Budapesta, pentru că în anul 1834 s-a devenit membru onorific al Societății de Studii Asiatice. Urmează doi ani, între 1835 și 1837 când Csoma părăsește Calcutta pentru nordul Indiei, acolo unde rămâne să învețe limba sanscrită. Revenit la Calcutta este vizitat de pictorul Ágost Schöffl, cel care ne-a lăsat și portretul savantului transilvănean. De la acest pictor aflăm că savantul trăiește ca eremit, modest și înconjurat de cărțile tibetane, de articolele sale, mulțumindu-se cu un trai modest. În anul 1842 Csoma se hotărăște să înceapă planul lui să o vreme la o parte, acela de a ajunge în Lhasa, Tibet, iar de acolo până în interiorul controlat de mongoli unde spera să deslușească misterul din jurul originilor sale etnice. Nu ajunge să-și ducă planul la capăt pentru că ajuns în Darjeeling este lovit de malarie și moare când nu avea decât 58 de ani.

Piatra sa tombală se află și azi în cimitirul din oraș, pe ea stând scris în marmură că savantul este recunoscut de Academia din Budapesta ca unul din savanții de frunte ai lumii, nu numai ai Ungariei sau Transilvaniei, dacă e să luăm în calcul țara care îl revendică și de care Csoma însuși era legat sau prin mântul în care acesta a apărut, copil rănit și crescut o vreme, până când a hotărât să plece în aflarea rădăcinilor etnice ale strămoșilor lui. Chiar dacă moare cu acest vis neîmplinit lovit de malarie, Csoma rămâne savantul mondial care a reușit să descifreze și să construiască apoi un dicționar și o gramatică a limbii tibetane, lucrări atât de necesare englezilor din acele timpuri, cât mai ales urmașilor care au dorit să pătrundă mai mult tainele unei lumi atât de izolate, cum a fost până de curând lumea tibetană.

Körösi Csoma Sándor – primul autor din lume al Dicționarului Tibetan și al Gramaticii Tibetane

Körösi Csoma Sándor (1834) este primul tibetolog, nu numai din spațiul românesc, ci și din lume al cărui opere s-au tipărit în prima jumătate a secolului al XIX-lea. Abia după savantul secui, vor apărea pe calea deschisă de el și alți cercetători din lumea largă, începând cu Isaak Jakob Schmidt – specialist în civilizația mongolă și tibetană (1841; 1843) continuând cu Heinrich August Jäschke – specialist în civilizația tibetană (1866; 1871-76; 1881) C.H. Desgodins – misionar creștin în Tibet (1899), respectiv Saratchandra Das (1902); am trecut, în paranteză, anii în care aceștia și-au editat cărțile lor cele mai importante legate de Orient. În rândurile următoare vom face câteva precizări privind, în primul rând, „Dicționarul tibetan-englez”, apărut în anul 1834 la Calcutta și semnat „Alexander Csoma de Körösi”, iar în al doilea rând vom avea în vedere „Gramatica limbii tibetane”, editată și ea tot în anul 1834, în același oraș din Golful Bengal cu sprijinul unei misiuni baptiste care și avea sediul pe Circular Road, fapt ce rezultă din informația cuprinsă chiar pe pagina de gardă a lucrării. Aadar, „Dicționarul” reprezintă rezultatul muncii autorului în Tibet, sub îndrumarea unor „lama” care l-au sprijinit în demersurile sale de concepție și duce la bun sfârșit o muncă de uriașă proporții, căci „Dicționarul” are 351 de pagini, fiecare

pagin con inând câte dou coloane de cuvinte i expresii tibetane explicate direct în limba englez . În cazul „Dic ionarului tibetan” realizat de Csoma, lectorul trebuie s tie foarte bine cele treizeci de semne caracteristice alfabetului tibetan i alte câteva sute de forme derivate din cele originale, pentru a putea lectura în tibetan lucrarea ca atare. În fine, revenind asupra „Dic ionarului” putem afirma c acesta a fost des vârit în timpul a dou guvern ri britanice succesive, aflate sub patronajul a doi guvernatori generali ai Indiei, anume al lordului Amherst i al lui William Cavendish Bentinck. La realizarea „Dic ionarului” i - au adus contribu ia - fiecare cum a putut - urm torii: W.Moorcroft plus partenerii acestuia, pe vremea studiilor lui Csoma în Ladak i Ka mir; e vorba despre George Trebeck i Meer Izzet Ullah. Se adaug lor c pitanul ajuns maior C.P.Kenedy i cunoscutul medicu J.Gerard, pe timpul ederii savantului în Subathu. În Calcutta, dup ce savantul Csoma a ajuns, într-un târziu, a primit sprijinul celui care avea s devin profesor universitar de limba i literatura sanskrit în cadrul Universit ii Oxford, H.H. Wilson secretar al Societ ii Asiatiche Regale din Calcutta înainte de a pleca în Marea Britanie pentru continuarea carierei l a nivel universitar foarte înalt. De asemenea, cea care i-a succedat în func ia de secretar lui Wilson, J.Prinsep, l.a sprijint în demersul s u tiin ific pe Csoma. Lista celor care l -au sus inut pe Csoma este mult mai lung , ea cuprinzându-i pe ofi erii francezi Allard i Ventura, ajuns i în serviciul Maharajahului de Lahore, Ranjit Singh, Ignatz Pohle, comerciant din Boemia, Anton Swoboda etc. Studiind literatura tibetan în profunzimea acesteia, Csoma desprinde concluzia c , în întregimea sa, literatura tibetan î i are originea în India. Studiarea tibetanei i-a permis lui Csoma s se apropie de civiliza ia i cultura indian , c ci a putut constata c tezaurul spiritual tibetan î i are originea în India. E drept, c în anii ce au urmat ederii sale active în Tibet, Csoma s-a dedicat studiului sanskritei, g sind o satisfac ie deosebit în aprofundarea acesteia, întrucât a putut observa destule puncte comune între limba sanskrit i cea maghiar . De pild , una dintre analogii ine de câteva tipuri de verbe, tiute ca active, pasive, cauzale, frecventative etc., care sunt formate în limba maghiar ca i în sanskrit . În nici unul din aceste cazuri nu se cere verbul „a avea” pentru a se putea forma trecutul perfect sau alte timpuri verbale, a a cum se întâmpl în multe limbi din Europa de Vest. În Dic ionarul s u sunt sublinia i cu „h” termenii care arat importan a folosirii lor în Tibet, mai ales pe aceia care in de tradi ie, obiceiuri, comportament cotidian, termeni ce incumb respectul prezent între membrii societ ii tibetan; aceia i termeni sunt des utiliza i în limbajul poetic, în general în operele literare, ca i în conversa iile prezente între membrii claselor înalte, educate. Din Dic ionarul Tibetan reiese c structura limbii tibetane ar fi una relativ simpl ; exist o formul general pentru toate felurile de cuvinte care se pot declina. În cazul verbelor nu exist varia ii privind persoana sau num rul; exist , totu i, câteva verne neregulate care pentru a fi tiute necesit o cunoa tere anterioar a timpului prezent, trecutului perfect i al timpului viitor, precum i al imperativului. Este vorba despre verbele compuse asupra c rora autorul s-a concentrat în Gramatica limbii tibetane. Aranjarea volumului care cuprinde peste trei sute de pagini se realizeaz în ordine alfabetic , autorul avertizând c ”în primul rând se afl cele treizeci de consoane, apoi cele cinci vocale; semnificatia fiec rui termen tibetan a fost redat în caractere latine; afixe, respectiv prefixele, sufixele i infixele – elemente fonetice care se reg sesc în r d cina unui cuvânt având valoare morfologic – sau consoanele care ar putea forma finalul fiec rui cuvânt, sunt trecute în serii, într-o anumit ordine, dup cum urmeaz : g, gs, ng, ngs, d, n, b, bs, m, ms, ah, r, l, s. Cel care dore te s studieze Dictionarul trebuie s fie familiarizat cu această aranjare pentru a putea lectura i pricepe con inutul lucr rii ca atare. De asemenea, mai trebuie precizat c principalele cuvinte sunt a ezate pe coloana întâi a fiec rei pagini, fiind urmate de o serie de cuvinte compuse i derivate, în alte patru coloane, acolo unde termenii nu respect ordinea alfabetic ” (conf. „Tibetan Dictionary”, în „Arrangement of the volume”, Calcutta, 1834). Interesante i utile sunt explica iile privind marcarea unor cuvinte cât i prescurt rile întrebuinte în Dic ionar; astfel, folosirea lui „S” în dreptul unui cuvânt arat c este de origine sanskrit sau derivat din limba sanskrit ; semnul unei mici cruci sau al unui asterisc marcheaz raritatea termenului sau sensul s u popular.

ederea lui Csoma în Tibet i-a favorizat accesul la una dintre valorile spirituale aparte ale acelei areale: Kala-Chakra. Faptul se poate uor constata dac se are în vedere precizarea făcut de savant, în vreme ce lucra la Dic ionarul tibetan-englez i la Gramatica tibetan , în „Notele privind originile sistemului Adi - Buddha”. Aici concentreaz informa iile dobândite privind t râmul mirific al Shamballei, informa ii aflate pe când se g sea în Yangla. „Notele” sale originale care tratau problema Shamballei apar în anul 1833 în Jurnalul Societ ii Asiatice din Bengal i ele atrag imediat aten ia savan ilor occidentali care nu aveau nici o idee despre un asemenea subiect deschis lumii în urma cercet rilor lui Csoma. Savantul secui adaug în notele sale c renumita Kala-chakra este un summum de cuno tin e filosofice, astronomice, astrologice, teologic-mistice care înscumb i anumite profe ii legate de viitorul Tibetului, despre care unii ast zi sus i n c s-au împlinit, mai ales dup ce Tibetul a intrat sub controlul puterii chineze. Cei care au acceptat legenda cred în prezen a unui t râm mirific, al unui Paradis aflat aici pe p mânt, manifestat undeva c tre nordul regiunii asiatice, existând chiar pentru mul i ideea prezen ei concrete, palpabile i detectabile dup anumite latitudini i longitudini geografice cât se poate de reale. Însu i Csoma spune despre inutul Shamballei din care provenea Kala-chakra, c s-ar situa undeva între 45 i 50 de grade latitudine nordic , dincolo de Sita. Mitul acesta care înc lize te sufletele multor oameni care mai cred c este posibil detectarea Paradisului pe p mânt – s nu uit m, c tremenul de paradis, tot din Orient provine, în vocabularul nostru, fiind derivat din „pardesha”! – nu este singular în spiritualitatea lumii vechi, el reg sindu -se la mai multe popoare, începând cu cel ii i hyperboreenii i terminând cu cei din zona Tibetului, care sus in existen a unui asemenea magic loc, unde l comia i r utatea omene asc n-au p truns, unde pacea i armonia sunt al ele acas dup principiile propov duite de însu i Buddha, c ci, se pare c înv turile au fost dobândite de c tre blândul rege Suchandra de la însu i marele Iluminat încarnat pe t râm indian. Conform tradi ei, se spune c exist trei Shamballe: 1. cea concret , exterioar spiritului, care se poate plasa, ca i Hyperboreea - dac ne raport m la roza vânturilor - undeva la nord de Ka mir; 2. Shamballa interioar care se afl ascuns , camuflat în propriul nostru corp i propria minte; 3. Shamballa reprezentat de Kalachakra mandala i zeit ile sale.

În tibetan , Shambalei i se spune “*bde byung*”, ceea ce în traducere ar însemna “*sursa fericirii*”. Iat ce spune tradi ia cu privire la acest t râm controversat: urmare a cererii regelui Suchandra, primul rege important al Shambalei, Buddha i-a luat înf i area unei zeit i i i-a d ruit acestuia cele mai înalte înv turi. Regele venea din nordul Ka mirului înso it de 96 de generali i al i 96 prin i din regate s upuse lui. Dup ce înv tura a fost primit regele a scris textul Kalacakra -tantra care cuprinde 12 000 de versuri. Regele a fost primul dintr-o lung serie care coboar din secolul IX î.H. i va ajunge pân dincolo de anii 2300. Târziu, în jurul anului 1020 maestrul indian Somanatha a introdus Kalacakra -tantra în Tibet, pentru ca înv tura sa s fie preluat din secolul al XII -lea de Universitatea din Nalanda.

Aceast universitate avea s fie distrus de invazia arabilor, care se vor “str dui” s distru g nu numai cultul lui Buddha ci i pe cel al Kalacakrei.

Shambhalla este *a ezat* pe râul Sita, cunoscut ca Tarim, în Asia Central , apa g sindu -se i azi la nord de Takla Makan. Cetatea era înconjurat de mun i înz pezi i i de p duri întinse, care o sep arau de Tibet. Pictural, este reprezentat ca o mandala în form de lotus cu opt petale, unde se afl cl diri minunate locuite de mae trii tantra. În centrul mandalei se afl palatul Kalapa. La sud de acesta se g se te parcul din lemn de santal, la est lacul Manasa, iar la vest, lacul lotusului alb. Plasarea Shamballei în regiunea Tibetului are unele ra iuni care in de simbolismul i sacralitatea regiunilor înalte. E. Bernbaum, care a participat la un congres (Trikala, aprilie, 1996) pe tema sacralit ii mun ilor i a respectului manifestat de oameni fa de ace ti colo i ai naturii, ale c ror frun i se sprijin undeva în transcendent, avea s sus in c mun i precum cei din Bali (Gunung Agung) sau Tibet (Kailas) reprezint modelele clasice pentru miticul munte Meru, principala ax cosmic în jurul creia se situeaz cosmologia hindus i buddhist . Ideea c Shamballa se g se te undeva dincolo de lumea concret , fizic , rupt de patologia deviat a societ ii

umane, este pus în legătură cu dorința subconștientă a insului, regăsit în inconștientul colectiv, de a ajunge o dată și o dată să se identifice ființei de dinaintea cderii din Paradis. Ajungerea în Shamballa presupune trecerea într-un plan pe care mintea nu-l poate cuprinde cu atributele sale specifice, limitate, și unde se află o comunitate a ființelor perfecte și pe cale de a deveni perfecte, al cărui scop suprem este controlul și ghidarea evoluției omenirii. Tibetanii – care dau dovadă de cel mai înalt misticism prin Kalachakra, considerat drept izvorul din care se alimentează Shamballa - susțin că este tărâmul înalt, unde poate ajunge doar o ființă pură, este bine pregătită de ființele cu puteri supraomenești. În acest sens există chiar și o „dovadă” publicată în anii 1900, în ziarul indian *Statesman* unde se afirmă că un britanic, aflat în Himalaya, în camping, a văzut o ființă foarte înaltă, luminoasă, cu păr lung. Ființa a dispărut brusc, iar martorul britanic a povestit tibetanilor ce i s-a întâmplat, cu toată uimirea și entuziasmul specific occidentalului în aflare de senzațional, însă replica locuitorilor Tibetului a fost una cât se poate de calmă și dezarmantă: *”ai văzut pe omul zpezilor care străjuiește la granița pământului sacru!”*

Este o istorioară care ar putea inspira neîncredere, dacă ar fi un caz singular și izolat, însă mai aproape de zilele noastre, renumita exploratoare, care a petrecut în Tibet 14 ani, Alexandra David-Neel, autoare de importante cărți ce dezvoltă unele aspecte ale misticismului tibetan, a avut parte de o întâlnire misterioasă, cu o ființă ce se mișcă extraordinar de rapid, ea descriind ulterior evenimentul astfel: *“L-am putut vedea extrem de calm, cu o impasivitate a feței extraordinară și cu privirea aintit undeva în înaltul cerului, acolo unde pare că se află situat un straniu obiect invizibil. Omul acela stătea nemișcat, pentru că apoi s-a pornească în salturi foarte mari, cu pași de o elasticitate demnă de o minge și regularitate specifică unui pendul”*.

Faptul că vechile texte tibetane conțin evenimente istorice petrecute în Shamballa la care se adaugă o listă lungă de regi care au domnit și domnesc în regat, îi determină pe tibetani să afirme hotărât că ea există cu adevărat.

În sprijinul acestora vin și profețiile regilor Shambhalei de acum un mileniu în urmă care avertizau asupra dezintegrării budhismului în Tibet, a invaziilor sale de către chinezi, profeții care s-au împlinit.

Arheologii din Orient au scos în ultimul secol suficiente vestigii care să dea impresia că Shamballa, acest tărâm spiritual prin excelență, s-ar fi aflat cândva și în planul lumii fizice, materiale, printre recentele izvoare istorice care ar putea trata despre acest subiect fiind *“Gandhari Dhammapada”*, izvor dat publicității în 1962, dar găsit în 1892, la Khotan.

Împietirea mitului cu realitatea face ca în jurul acestei lumi să persiste în continuare un mare mister, iar cei credincioși o caută în meditațiile lor tantrice, pe când cei dornici de aflarea sa concret apelează la știința manifestată sub diferitele sale forme de activitate: istorice, arheologice, logice etc. Cert este că savantul secui Csoma îi oferă un loc aparte în preocupările sale tărâmului Shamballei, cuprinzând în „Dicționarul” său însăși definiția acesteia: *”Numele unui fabulos oraș sau a unei țări uimitoare aflate în nordul Asiei”*, faptul demonstrând accesul direct al savantului la informații despre care Occidentul avea să se întrebat și să le „exploateze” spiritual în secolele următoare. Preciziile lui Csoma sunt folositoare mai ales atunci când afirmă despre Mula-tantra că ar fi o interpolare în Kala-Chakra, avertizând astfel asupra intervențiilor străine și deci care afectează mesajul inițial al lui Buddha. Deși unele aprecieri ale lui Csoma par a fi supuse azi unei critici care vizează anumite erori explicabile însă din perspectiva timpului în care savantul secui a descoperit niște drumuri către inima spiritualității tibetane, cercetările sale rămân de referință și nu pot fi luate la o parte, deși ulterior au apărut mari nume care au adâncit și făcut ordine pe lângă stabilitatea inițială de Csoma; ne gândim aici nu numai la Bernbaum dar și la Tucci care a studiat la rândul său același mit al Shamballei ajungând la concluzii știute azi de toată lumea familiarizată cu subiectul ca atare.

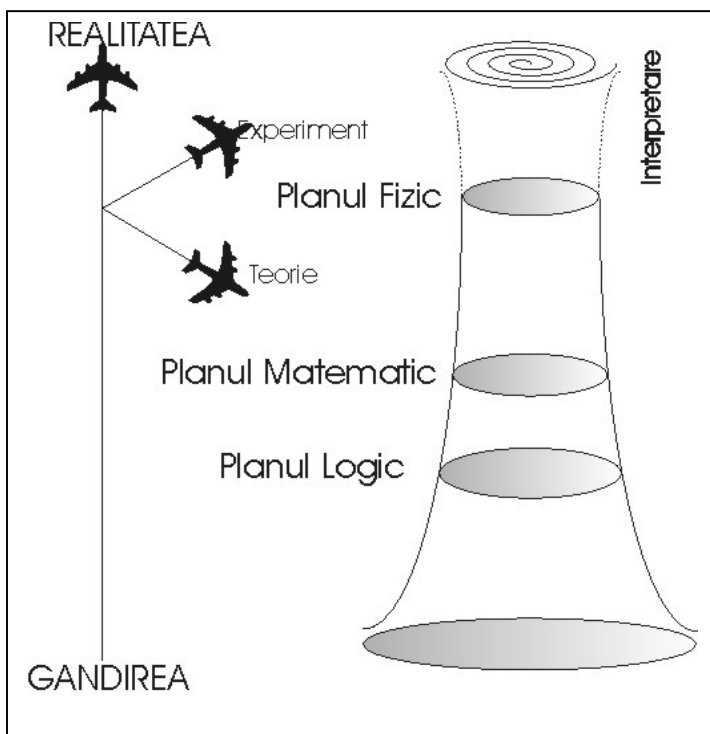
Bibliografie consultată

1. **Tibetan Dictionary**”, în „Arrangement of the volume”, Calcutta, 1834
2. **Bernard Le Calloc’h**, *Alexandre Körösi Csoma Sándor dans son voyage en Asie de la Transylvanie au Ladakh, d’après les descriptions des voyageurs contemporains*, în **Studia Asiatica**, Centre d’Histoire des religions, Université de Bucarest, 2000, 2001, 2002, 2003 -2004, 2005, 2006
3. **Cartea tibetan a morilor, (Bardo Thödol)**, Colecia Revsitei „Arca”, 1992, Arad
4. **Lama Anagarika Govinda**, *Bazele misticii tibetane*, Humanitas, Bucure ti, 1998
5. **Dalai Lama**, *Comorile budhismului tibetan*, **Editura Herald, Bucure ti, 2001**
6. **Lobsang Rampa**, *Cunoa terea de sine*, Editura Herald, Bucure ti, 2004
7. **Lama Anagarika Govinda**, *Medita ie creatoare*, *Editura Herald*, Bucure ti, f.a.
8. **Lama Kasí Dawa Samdup**, *Yoga tibetan & Doctrinile secrete*, Editura Sophia, Arad, 1993
9. **Alexandra David-Néel**, *Tainele înv turilor tibetane*, Nemira, 1995
10. **Alexandra David-Néel**, *Mistici i magicienii în Tibet*, Aldo Press, 2001
11. **Alexandra David-Néel**, *Ini ia ii Tibetului*, Aldo Press, 2001
12. **David Snellgrove & Hugh Richardson**, *Istoria cultural a Tibetului*, Editura Herald, Bucure ti, 2003
13. **Lobsang Rampa**, *Muntele sacru*, Editura Herald, Bucure ti, f.a.
14. **Sogyal Rinpoche**, *Cartea tibetan a morii i a vieii*, Editura Herald, Bucure ti, 2001
15. Georg Feuerstein, *Tantra-Calea Extazului*, Editura Mix, Colecia „Alternative Spirituale”, Bra ov, 2001
16. **Rechung Dorje Tagpa**, *Milarepa, marele yoghin tibetan-Introducere în Yoga Maha-Mudra*, Imprimat în România, 1991, ca supliment al revistei „Impact”, Bucure ti
17. **Tsang Nyon Heruka**, *Marpa traduc torul*, Editor Societatea Informa ia, Bucure ti, 1992

(Fragment din cartea aflat în curs de preg tire: „*Pionieri, clasici i urma i ai orientalismului în spa iul românesc*”, autor **Florinel Agafi ei**)

prof. dr. **Florinel Agafi ei** - Foc ani

pagina profesorului

PLEDOARIE PENTRU FIZIC

Nu de pu ine ori am auzit elevii i nu numai, spunând: „...fizica e grea, e o materie foarte grea...”, de i în fiecare secund fiecare dintre noi lu m parte la un eveniment fizic sau altul . Ne exalt m la auzul tirilor prin care rezultate din fizica modern sunt aduse la cuno tin a publicului oferindu-se interpret ri la mod în lumea fizicii i suntem dispu i s înghi im diversele teorii f r nici un fel de analiz . Percepem fizica uneori, ca pe ceva exotic, prea dep rtat de noi, i chiar dac n-o în elegem, spunem c e frumoas ...oare de unde tim asta?

Oare ce trebuie făcut ca să-și punem trandafirii în fața?

Este nevoie să ne întoarcem puțin spre începutul fizicii, nu în ordine istorică ci sub raport constructiv ca să înțelegem câteva lucruri necesare pentru orientarea pe acest teren al științei.

Mai întâi trebuie spus că descrierea lumii fizice cu legile ei este făcută prin... matematică. Fără o înțelegere clară a inter-relațiilor între fizică pe de o parte și logică, matematică și realitate pe cealaltă parte ne pierdem foarte ușor în sofisme și piteci.

Planul logic atinge probleme legate de identitatea logică a conceptelor din fizică. **Planul matematic** este pus în legătură cu numerele dar și cu compunerea și descompunerea obiectelor din fizică, generând diverse formule matematice ale fenomenelor fizice. **Planul fizic** este cel care corelează prin teorie și experiment conceptele logico-matematice cu realitatea sensibilă. **Planul realității** este acela care se îndreaptă cunoașterea noastră; pe această fizicienii revendicându-și, din păcate, destul de puțin. Amatorul de știință ar trebui să se descurce cât de cât în toate cele patru planuri mai sus pomenite pentru a nu se rătăci printre interpretările fizicii.

Vrei un exemplu? Dragilor, avem matematica asta care învârtă numerele conform cu logica; fizica ia numerele și le aruncă prin diverse coluri de lume după care aruncă priviri acolo unde le-a azvârlit să vadă cum se schimbă numerele cu pricina. Pentru aceasta construiește experimente. Într-adevăr, unele numere se schimbă, altele nu. Dacă într-un coluri de lume, un anumit număr care îl descrie rămâne constant până la urmă, atunci se spune că avem un "sistem conservativ". Și așa mai departe...departe,...mult mai departe.

A adică, dragii actuali sau viitori elevi, sunteți curioși, doriți să vă arătăm în proporție de 1% știința ce vi se întâmplă, la ce fenomene fizice sunteți supuși în fiecare secundă ??..Ei bine, atunci dezvoltă și-ți consistența logică a gândirii, capacitatea de a opera cu obiecte abstracte și corelează obiectele gândirii cu realitatea. Cum se poate face asta? Doar citind cu interes, studiind, rezolvând, căutând, documentându-ne și... învățând cultură generală !! Astea sunt singurele poteci care duc la MARELE DRUM. (Iar scurtă tură...nu există !)

prof. *Ellen Popovici*, C.T. "Gh. Bal" – Adjudea

PARODIILE LOGOS-ULUI

I - După ce Omul Primordial

sodomiza și neanderthalic,

și-a descoperit goliciunea,

sfârșit cerea spre vers

a făcut un veșmânt de nori

și a ascuns Lumina

III – Între Styx și Acheron,

Între Scylla și Caribda,

II- Copiii și – învățând să urască –

dez-Întrupat, de-Crucificat,

Copiii și – demonii Femeii urătoare –

Necuvântul

prof. *Cătălin Mocanu*, C.T. "Gh. Bal" – Adjudea

un elev “n c jît”

GELOZIA, BAT-O VINA...?!

Stau i privesc în jurul meu: pe strad , în ora , la coal – sunt fete frumoase, sau na pete... - fete bune sau fete rele...foarte frumoase i, desigur, ciume înalte i cr c nate... crim , nu alta...!

Nu tiu dac în huiduma asta de lume e ceva mai na pa, decât ura unei femei, “*contra la alta*”... - cum zice un gorobete de pe la noi. Te i întrebi, mânca- i-a : o fi frumuse ea un avantaj, ori o fi belea groas ?!

...C , uite, se g se te câte o prof (de-aia na pete, cum naiba altfel...?), care, când vede una bucat elev mai “valabil ”, cu tot ce-i trebuie la ea i pe ea... - o ia la “concertat”, pe glasul al optulea: c “*ce te maschezi ca o traseist , i ce te a a holbezi la mine, cu ochii ia înnegri i cu funingine... i la gura ta parc -i incendiu, de a tep i pompierii... - i te îmbraci ca o sorcov , b i pup zoaico...!...*”, m rog, tot felul de vise dintr-astea, insipitate cât i Mozart, când o tulea în dosul casei...

...Sigur, las-o naibii de îmbr c tur i de oalele m -sii... - dar, z u, nu-s dement : multe fete chiar nu se “mascheaz ”, i nu-s cu tu pe ele...dac dau, colo, vreun “strugurel”...da' profa cu pricina are impresia c fata a atentat la mo tenirea i la mo ia ei...! Unele fete, nu zic ba, îs tunse i rase ca to i dracii, îmbr cate cu dezbr catelea...dar nu-s frumoase, îs oape, i de aia nu se leag nicio prof de soarta lor (care i a a, cu ele, fu crunt !)...! Da' numa' na petele scap – c alea care-s “pe bune”, dup mintea unor profe, tre 's se-mbrace în copâr eu, Doamne iart !... i s - i toarne, din gros, alge brune, pe muian...Da' s vezi ce “galerie” le fac na petele lingaice, la profele cu “bâzdâc”! Zici c e meciul cu Liverpool...! i-e o grea ...Ptui!

...Gelozia, doamnelor i din' oarelor, gelozia, a a-i? Bat-o vina...! Maaare durere a l sat Dumnezeu, pe P mânt, a a-i?! Maaare, n-o îndur decât de tep ii... Raison!

...Dar unora dintre noi, care am vrea s tr im via a de liceu, s -o sorbim pic tur cu pic tur i întreg , cu bune i cu rele, ne cam seac fica ii i ne scurteaz fericirea de a fi li cean, z u a a, când... - “când dreptate nu e, nimic nu e”, parc a a era, no?! Crede i-o pe mandea, c -i garf b trân , cu ciolan de lân . Eh, acu m duc s-o încasez, ca de-obicei... Mai vorbim noi, las – poate s-or de tepta i adormitele Lui Dumnezeu!

Salut i, dup obicei... - **CAUT -M** ! (...c -s prin preajm , nu se “ezist ” s sc pa i voi de mine, c v -ar fi prea bine!)

umor...de diminea

De i pe jum tate adormit , ea sim i mângâierile lui. La inceput timide, ca i cum i -ar fi fost ru ine. Apoi, mângâierile devenir mai indr zne e. Mai mult. i mai mult, pe tot corpul ei, mâinile lui se plimbau cu nesa asa cum se intimpla cam cu 4-5 ani in urm . Senza ii pe care le credea uitate, se intorceau. Memoria sentimentelor era vie i-o îndemnau i pe ea s r spund la fel. Mângâierile se îngr m deau, se repetau, el o înv luia i aproape o sufoca. Femeia era ca un vârtej de senza ii de nedescris. Deodat ... nimic. Totul se curm brusc.

- Ce s-a întâmplat? - întreab ea surprins . Te rog, nu te opri, mai vreau!

- Ssstt..., încerc el s-o lini teasc , gata, am terminat!

- Cum adic ai terminat???

- Gata, am găsit telecomanda, dormi liniștit !...

EA și EL:

- Dragul meu, îți ce citesc în ochii tăi?

- Ce iubito?

- Că vrei să te căsătorești cu mine....

- Analfabeto!

Cum se numește un bărbat sensibil, inteligent și frumos?

Un zvon !

Când se gândesc la un bărbat să aprind lumânări la cin ?

Când e pană de curent !

Sâmbătă dimineața m-am trezit devreme, m-am îmbrăcat în liniște, mi-am pregătit un pachet cu mâncare pentru prânz, am luat câinele, am mers apoi tiptil până la garaj, am atașat barca la Jeep și am vrut să pornesc la drum. Spre disperarea mea, la ieșirea din garaj am observat că afară era o vijelie de nedescris, ploaie amestecată cu fulgi de zăpadă și vântul care sufla cu peste 95km/h. Am revenit cu mașina în garaj și am pornit radioul. La țiri se anunță că vremea se va înrăutăți în continuu. Mă -am întors în casă. M-am dezbrăcat în liniște și m-am strecurat lângă femeia mea din pat să optindu-i la ureche:

- E o vreme îngrozitoare afară Ea, a răspuns somnoroasă :

- Îți vine să crezi că soțul meu idiot e la pescuit pe furună asta ?!

Într-o noapte, iganca se trezește și scoate un țipăt strident, după care încearcă să-l trezească pe igan:

- Iganec, scoală iganec!!!

- Lasă-mă, fă, dracu, să dorm!

- Iganec, scoală !... Se trezește stă nervos și-i zice:

- Ce-ai, fă?

- E un gândac pe perete!!!

- Păi da' ce-ai vrea, fă, să fie?... Un Rembrandt?

- Ai auzit? A murit efu'.

- Da. Mi s-a tot întreb cine a mai murit odată cu el..

- De ce?

- Păi scria în anunțul "odată cu el a murit unul dintre cei mai capabili angajați ai firmei noastre... "

Un patron către alt patron:

- Cum de angajații tăi sunt mereu așa punctuali?

- Simplu: am 30 de angajați și 20 de locuri de parcare.

eful: - Nu mă privești ca pe un ef, ci ca pe un prieten care are mereu dreptate..

Un băiețel privea atent la un preot care - i repara gardul de la grădina.

- De ce mă privești așa de atent, fiule?

- Vreau să află ce zice un preot când îți dă cu ciocanul peste degete!

Sun un evreu la linia erotic . Îi r spunde o voce suav :
- Iubitule, ce bine-mi pare c m-ai sunat. Fac orice pentru tine.
- Chiar orice, orice?...
- Bineîn eles, de aceea m aflu aici.
- Bine, atunci noteaz num rul meu i sun -m tu.

Diminea . Autobuzul pleac din sta ie, dup el alearg o doamn i strig :
- Oameni buni, opri i v rog autobuzul! Întâ rzii la lucru!
Pasagerii îl roag pe ofer s opreasc . Doamna se urc i spune, bucuroas :
- Am reu it.... A aa, biletele la control!

Un ardelean i un lepros stau în închisoare. La un moment dat, leprosului îi cade o ureche... o ia i o arunc pe geam. Dup un timp, leprosului îi cade nasul... îl ia i îl arunc pe geam. Dup un timp, leprosului îi cade un deget... îl ia i îl arunc pe geam... Ardeleanul nu mai suport :- No, dup cum bag sama, dumneata vrei s evadezi!

ultima or /ultima oar

ROMÂNIA, „MOLDOVENII” I...”DR GU UL DE - MP RAT”...!!!

În secolul al XVIII-lea, românii ardeleni, escamotând (uneori din ignoran , alteori cu bun - tiin) realitatea machiavellic , precum c în i i împ ra ii de la Viena, de la Maria Tereza i Francisc I i pân la Iosif al II (1741-1790) i Leopold al II-lea (1747-1792) – au urzit (prin tot felul de intrigi i i e, care au culminat cu „stârnirea” r zvr tirii lui Horea, „vizitator” al mai multor loji masonice vieneze..., r zvr tire ciudat de „doct ”, cu a a un Program, de s-ar fi zis c Ardealul devenise laboratorul experimental al **Revolu iei Franceze** regicide, de peste 5 ani... - !!!) otrava injusti iilor i terorii neme ilor/grofilor maghiari din Ardeal, asupra satelor române ti, pe care ace tia le-au trecut „prin foc i sabie”... – i-au tot pus n dejdea în „dr gu ul de-mp rat”...

Pân i Radu Gyr nu uit , în poemul *Mo ul*, s aminteasc de acest atât de ciudat (comod !) naivitate a ardelenilor, prin care mai c se-ajungea la identificarea lui Dumnezeu cu... „împ ratul” vienez, „*carele nimica nu tia de oful românilor, c ci de-ar fi tiut el, dr gu ul, cât le este lor dat spre îndurare, apoi, eheeei...*” (i dup asta, urma, fiecare ascult tor, s - i închipuie, dup cât îl duceau mi ntea sa i imagina ia, cele mai stra nice pedepse „împ r te ti”, pentru ...”injusti iarul” cel cu „bâc ” pe de români...!!!): „*De veacuri îmi tot pun în sac oftatul /si toamna plec sa caut prin vâlcele/ pe Dumnezeu dragutul si -mparatul, /sa-I ud opincile de lacrimile mele.*”

...Ei bine, peste mai bine de 200 de ani de la „Fata Morgana” a ardelenilor – exact la fel se comport i „moldovenii”/basarabeni, invocându-l, cu insisten obsesiv , pe „dr gu ul de-mp rat”... – care, acum, fire te, i-a schimbat domiciliul, pe la Strasbourg, Bruxelles, Washington...Iat cum vorbesc Dorin Chirtoac (primarul Chi in ului) i liberalii lui, precum i Asocia ia Istoricilor din „Republica Moldova” (!?):

- din interviul luat, pe 16 aprilie 2009, de Lucre ia Berzin u, din I srael, lui Dorin Chirtoac :

Dorin CHIRTOAC : „Din acest punct de vedere, declarațiile sunt incalificabile pentru Voronin și de gruparea din care face parte, urmând ca toate probele faptelor oribile care au avut loc, să fie prezentate organismelor internaționale, regimul comunist să fie izolat și respectiv tortionat pentru aceasta. (...)”

Au fost primele reacții auzite ieri. Urmează acum mulți alți reacții, pentru a putea izola pe comuniști și a obține o poziție fermă din partea Europei în vederea normalizării situației, cum ați spus dumneavoastră. Vor fi trași la răspundere cei care au dat ordin să fie bătute tinerii din Republica Moldova în asemenea hal.

(...) **Lucreia BERZINTU**: *Cum vedeți evoluția evenimentelor în viitorul apropiat, legat de cele întâmplate în Republica Moldova?*

Dorin CHIRTOAC : O poziție fermă a Uniunii Europene, a Statelor Unite, în vederea condamnării a ceea ce-au declarat comuniștii la Chișinău, și, după aceea, o acțiune cu termen pentru democratizarea Republicii Moldova.

Lucreia BERZINTU: *Aveți un apel pentru lumea democratică, pentru toți basarabenii din toată lumea, cât și pentru ceilalți?*

Dorin CHIRTOAC : Să fac lobby la nivelul tuturor, aceluia care decide în lume, în vederea cunoașterii și conștientizării situației din Republica Moldova, a situației critice pe care o avem și obținerea unor poziții ferme și inechivoce a europenilor în această privință, și a americanilor, de asemenea, pentru a izola regimul comunist totalitar.”

...Înduioșător...Ar mai rămâne numai să ne spun, sau să ne sugereze, strănicele pedepse, pe care UE și SUA le vor aplica la...”fundule ul” sovieto-bolșevicului Voronin...Sau, cine știe, îl vor pune pe sovieto-bolșevic cu genunchii pe coji de nuc...Precis așa!

...Cam la fel de naiv (dat fiind ADEVĂRATELE reacții ale UE și SUA, fațade „evenimentele” din „Republica Moldova”...!) se exprimă istoricii din Asociația Istoricilor din „Republica Moldova” (doar vreo 10 – ZECE!!! au avut curajul să se semneze... - ar fi fost bine și folositor, chiar pentru moralul și moralitatea lor, să se semneze TOȚI membrii, nu doar... „Comitetul de conducere”...!) – și, din înalta lor conștiință reală, au ajuns, până și ei, ISTORICII, la concluzia că ar exista o „Republică Moldova”...!!!:

„În aceste condiții, conducerea de vârf a țării a substituit interesul național celui de partid și a adus prejudicii importante societății, imaginii Republicii Moldova în străinătate și viitorului european al țării, precum și a dus la împărțirea cetățenilor în două tabere artificiale antagonice.”

În legătură cu aceasta, Asociația Istoricilor din Republica Moldova se pronunță pentru:

- *Condamnarea fermă a acțiunilor iresponsabile și ilegale ale conducerii comuniste de la Chișinău, precum ar fi încurajarea violențelor din 7 aprilie prin infiltrarea cu provocatori, chiar din rândurile poliției, printre protestatari, aplicarea batuturilor neîntemeiate, a arestărilor și a torturilor împotriva protestatarilor pașnici care au participat la evenimentele din 7 aprilie a.c.;*
- *Tragerea la răspundere penală a tuturor celor care au încălcat normalele legale și internaționale privind drepturile omului, precum ar fi dreptul de a participa la întruniri, dreptul la liberă exprimare, dreptul la liberă circulație, dreptul la securitatea personală etc.;*

- *Încetarea intimidărilor la adresa tineretului, a liceenilor, studenților, jurnaliștilor și a tuturor celor care exprimă atitudini anti-comuniste, pro-occidentale și pro-românești;*
- *Renunțarea autorităților de stat la cucerirea unui apăsător pentru situația deplorabilă din societate, de care numai guvernarea comunistă este responsabilă, încetarea de a culpabiliza profesorii din învățământul superior și cadrele didactice din sistemul educațional pre-universitar pentru provocările violente din 7 aprilie a.c.;*
- *Condamnarea ca neîntemeiată, ilegală și contrară intereselor naționale ale Republicii Moldova și a angajamentelor europene și internaționale a expulzării ambasadorului României la Chișinău, introducerii vizelor pentru cetățenii români, sistarea retransmisiei unor posturi de televiziune și învinuirea adusă Statului Român privind implicarea în evenimentele din 7 aprilie a.c.;*
- *Inițierea unei anchete internaționale privind stabilirea responsabililor declarațiilor violente din ziua de 7 aprilie a.c.”.*

...Dar **CINE ANUME** va „condamna” și „ancheta” și „trage la răspundere”, și, mai ales, **CUM**... - rămâne un mister nedezlegat, de către stimabili istorici...Un singur lucru, o singură soluție, din tot ce spun domniile lor, în **Declarația** din 15 aprilie 2009, de la Chișinău, merită, cu adevărat, salutul nostru, profund respectuos și interesat de consecințele REALE ale propunerii/soluției declarate:

- *„Îndemnăm profesorii de istorie, membrii Asociației și simpatizanții acestora să se informeze corect și să explice cetățenilor să nu se lase antrenati în ofensiva propagandistică a regimului comunist îndreptată împotriva opoziției politice, a societății civile, a României, a valorilor naționale și a viitorului european al Republicii Moldova.”*

...Da, profesorii de Istorie să-și facă datoria față de elevii lor..., dar și să le predea... **ADEVĂRATA ISTORIE!!!**... – nu cea impusă de factori politici obscuri, morgantici și tranzitorii...adică, una în care termenul de „Republica Moldova” (colportat până și de membrii Asociației...!) să fie înlocuit cu cel care meriturisește **ADEVĂRUL: Basarabia**...

... și, pentru ca să fie clar la ce ne referim, când vorbim de „reațiile externe”, de la UE și din SUA – despre care până și co-semnatarul-criminal moral (trădător al interesului național românesc!) al **Tratatului cu Ucraina**, Adrian Severin, efelul delegației PSD în Parlamentul European, spune că: „*Reacția Comisiei Europene la evenimentele din Republica Moldova a fost una slabă din diverse motive, printre care caracterul greoi și birocratic în care funcționează executivul UE și faptul că nu există un mecanism de politic extern comun al Uniunii, ceea ce arată necesitatea reformării instituțiilor europene*” – iată...veți despre reacția „Apusului apăsător de speranță”, pentru Basarabia valah :

„*La Moscova se mizează, evident, pe faptul că Uniunea Europeană și Washingtonul nu vor risca să-și compromită din cauza Republicii Moldova relațiile cu Rusia, abia reîncluzite după întâlnirea Obama – Medvedev de la Londra. O Rusie de care au nevoie nu numai în calitatea sa de furnizor major de energie (gaze naturale, petrol) pentru rile occidentale, ci pentru a gestiona crizele din Afganistan, Iran și Coreea de Nord. Presupunere care s-a dovedit până acum corect, având în vedere tonul incolor-inodor al declarațiilor pe acest subiect făcute atât la Washington de secretarul de stat american Hillary Clinton, cât și de către Kalman Mizsei, reprezentantul special al UE pentru Republica Moldova, în care nu sunt condamnate în niciun fel autoritățile de la Chișinău pentru violarea drepturilor omului, obstrucționarea presei independente și ridicarea ziariștilor moldoveni și români de pe stradă.*”

În acest moment se pare că singura ansă ca pozițiile occidentale să se înspirească cât de cât este că abuzurile și derapajele agresive ale liderilor moldoveni să ajungă să fie semnificativ mai mult mediatizate în Occident. Măcar a zecea parte din cât s-a vorbit ani de zile despre Guantánamo” – revista “22”, aprilie 2009;

- la care Oana Popescu, membru al clubului contributorilor FP România, atrage atenția, cu lehamite legitime, pentru orbirea “materialilor dialectici” de la noi și de la Vest de noi: “România împarte cu UE și cu SUA o responsabilitate față de Republica Moldova și față de tinerii care de bună credință și cu reala dorință de libertate și democrație au ieșit în centrul Chișinăului. În plus însă, responsabilitatea Occidentului este și față de sine însuși, pentru că jocul de putere pe care acesta pare a fi pe cale să-l accepte acum riscă să se transforme într-o gravă eroare strategică pe termen lung, care poate afecta profund stabilitatea continentului și a lumii, subminând statutul UE și NATO, fiind antajabilă”;

-Jurnalul național pare a pune “bomboana pe colivă”, cu declarațiile ambasadorului american de la Chișinău:

“Sâmbătă, ambasadorul american la Chișinău a criticat arestările de jurnaliști și studenți la Chișinău, după manifestațiile care au avut loc zilele trecute. Unde? Într-un interviu acordat agenției de presă moldovene Infotag, citat de France Presse.

Vineri, același ambasador se declara “ocat și neplăcut surprins de starea clădirilor vandalizate ale Parlamentului și Președinției moldovene, afirmând că autoritățile americane au condamnat protestele violente din capitala Moldovei”. Unde? Într-o tire difuzată de agenția de presă oficială Moldpres.

Nu știu dacă noaptea a fost un sfetnic bun pentru domnul Asif Chaudhry, diplomat american, născut într-o localitate de provincie din Pakistan și care și-a trecut în CV-ul oficial ca primul limbaj străin cunoscut rusa. Nu pot să știu nici cu câtă acuratețe și-au redat spusurile jurnaliștii de la Moldpres. Sau cei de la Infotag. Lucrul este, cum s-ar spune, cu materialul clientului. Și, atât timp cât informațiile respective nu au fost dezmințite sau rectificate, le considerăm acceptate de diplomatul american.

A fi ambasador al Statelor Unite în orice țară de pe Glob înseamnă, în primul rând, a purta pe umeri o imensă responsabilitate, atât timp cât reprezintă o superputere. Fiecare cuvânt pe care-l rostești îți este analizat și considerat a reprezenta poziția oficială a statului tău. Nu știu, însă, în ce cheie ar trebui să citească informația Moldpres, potrivit căreia “președintele Republicii Moldova, Vladimir Voronin, a avut vineri o întrevedere cu ambasadorul SUA, Asif J. Chaudhry, ca să se declare ocat de starea clădirilor oficiale vandalizate”. Și, conform aceleiași surse, “ambasadorul SUA și-a exprimat regretul în legătură cu evenimentele care s-au produs marți în capitala Republicii Moldova, Chișinău. Asif J. Chaudhry a afirmat că autoritățile americane au condamnat protestele violente din capitala Moldovei. Șeful misiunii diplomatice a Statelor Unite a afirmat că reacția autorităților Republicii Moldova a fost adecvată evenimentelor și a apreciat declarația făcută în acest sens de Președintele Republicii Moldova, potrivit căreia mai curând ar permite distrugerea clădirilor administrative decât să rănească tinerii și să permită vărsări de sânge”. Până la găsirea unui răspuns, și-a amintit domnului ambasador că nici Revoluția franceză n-a fost tocmai una a florilor de papădie, așa cum nici Revoluția română din 1989, acceptată și salută de Occident, n-a fost una pe nimic, revoluționarii distrugând, în transmisiuni live, tot ce însemna, în mentalul colectiv, simboluri ale unui sistem oprimativ de care tocmai se dezbrătau. Din păcate, majoritatea

revoluțiilor sunt marcate de violențe, direct proporționale cu gradul de opresiune la care este supus poporul și cu îndârjirea cu care se agață de putere dictatorii.

Ce i-a reaminti domnului ambasador, pentru că nu este nevoie să fac un salt prea mare în timp, sunt numeroasele imagini cu militari americani cărând în spini tot ce se putea subtiliza din palatele pe care tocmai le atacaseră, ale fostului dictator irakian Saddam Hussein. Cot la cot cu irakienii, militarii americani, deși n-au trăit o clipă sub regimul lui Saddam, au participat la vandilizarea acelor palate, simboluri ale dictaturii liderului de la Bagdad, pe care poporul irakian a îndurat -o decenii, inclusiv printr-o complicitate americană, într-un anumit moment al istoriei.“

...O concluzie (sper că nu singura și nici ultima!) o trage, încă de mult, euroscepticul, condamnat de foarte mulți dintre “factorii politici europeni” (dar, de o vreme, sunt și voci care îl aprobă, “mânate” de...REALITATEA CRUDă... și extrem de...”expresiv”, a lumii contemporane!!!), Vaclav Klaus (președintele Cehiei), de la tribuna Parlamentului European:

„<<Nu cu multă vreme în urmă, în partea noastră de Europă trăiam într-un sistem politic ce nu permitea alternativă și de aceea nici opoziție parlamentară. Aici, în Parlamentul European, nu există decât o alternativă, iar cei care îndrăznesc să se gândească la alte opțiuni sunt calificați drept inamici ai integrării europene>> (...)

*Klaus nu este singurul care compară UE cu URSS. Mult mai mulți sunt cei care din sânul UE critică vehement chiar proiectul unional (...). Bună starea unională nu este asigurată, iată, în fața niciunei crize economice globale. Iar securitatea americană, care a garantat dezvoltarea Europei Occidentale, abia acum îi costă cu adevărat pe europeni - și îi costă tot mai mult (probabil cât face). Până și ideile politice occidentale sunt deja concurate la nivel global de alte idei (ajunse din China în America Latină sau în Africa, iar din Rusia în Caucaz și în Asia Centrală).*¹⁷

¹⁷ - Ne încăpățânam să nu-i zicem „Republica Moldova”, pentru că numai trădarea președintelui **Ion Iliescu & Comp.**, din 27 august 1991, ne-a adus într-un nou raport de înstrăinare cu frații basarabeni...Da, la 27 august 1991, Republica Moldova și-a declarat independența, iar România devine „prima țară care o recunoaște în mod oficial”... tim că sunt puzderie de ziariști care „vorbesc discuzii” – și pun problema aia: „Ce, adică v-ar conveni dacă Republica Moldova s-ar amesteca în suveranitatea României?!” **Oameni buni, Basarabia face parte din România, iar România NU face parte din Basarabia...!!!**

Noi, subsemnatul, nu suntem diplomat, deci putem să vorbim pe leau! Numai nimicnicia oamenilor „dâmboveni”, din dreapta Prutului, a determinat ca România, în 1997, să dubleze trădarea din 1991, făcând **TRATATE CU SORĂ EI, BASARABIA!!!** (...cedând, prin *Tratatul cu Ucraina*/tradus: „*Mărginimea*”, „Fantoma/Iluzia de ar”, cum îi zice Ucrainei, pe drept cuvânt, istoricul militar **Mircea Dogaru**... – cedând Basarabia, Bucovina, inutul Herța, Insula Șerpilor... - ca-n 1940, **DAR FĂRĂ TANCURI RUSE, CI DE BUNĂ VOIE!!!... și nesiliți de nimeni**, ci doar de duhul trădării, care i-a cuprins până și pe istoricii de marcă, precum **Dinu C. Giurescu**, care clama, pe toate posturile TV, în gura mare, că trădarea asta ar fi fiind, de fapt –... dar noi suntem niște proști, nu intelectuali, precum domnia sa...!!! - : „*necesitate națională*”...) - prin „în elepciunea” unui președinte numit **Emil Constantinescu**, avându-l ca Ministru de Externe pe nepotul lui Saul Bruckner (Brucan Silviu...) – **Adrian Severin**...Ceea ce a făcut președintele Iliescu în 1991 a născut războiul transnistrean...- cu consecințe profunde umilitoare pentru România („*Războiul civil din Transnistria din 1992 și eliminarea României din procesul de negociere a încetării focului deschide calea unei lungi perioade de război, chiar ostilitate, în relațiile bilaterale*” – sursa: BBC.) - ...rezultatele a ceea ce au făcut Ion Iliescu și Emil Constantinescu atunci - **se văd azi**: cvasi-starea de război, dintre România (umilit de „generalul rus”, Voronin!) și a-za „Republică Moldova”...condusă ca o căzarmă!...

*Occidental – mica oază a democrațiilor totuși consolidate – are în fața crize care vin în rafală. Următoarea ediție a FP România arată cum Axei Rulii îi urmează Axa Haosului. Primele două țări negre sunt: Somalia (un Afganistan african), Rusia (unde Putin nu mai are banii cu care și-a cumpărat încrederea rușilor) și Mexicul (cunoscut printră traficanții de droguri). Pakistanul NUCLEAR a semnat deja un prim pact cu talibani de sorginte afgană” (cf. Wikipedia, 29 februarie 2009 - **Președintele anti-european ceh și niște Obama europeni**).*

...Spre deosebire de veacul 18, când “drăgușul de-mărat” (cu toate ifosele, mofturile și interesele lui meschine, scoțând, mereu, castanele din foc doar cu mâna altora, fără nici cea mai mică tresărire de conștiință sau, Doamne fere-te, de...recunoștință!!!!?) era, pentru vremea de-atunci, doar la Viena Apusului (drăguș-drăguș, dar, în primul rând și înainte de toate – CĂTUMAI ÎMPĂRĂTUL, nu?! – pentru șarmantii și naivii valahi de acum, din veacul XXI, “drăgușul de-mărat” este și la Apus (viitorul URSS...), și la Răsărit (re-înviatul URSS!)...de nu mai tăie, “românșă răcul””, încotro și-și îndreaptă, mai degrabă, ploconelile și...visele lui de arte, veșnic amânatele lui vise...(amânate din pricini care, lui, valahului nu i-au rămas, mereu, absolut mistice, **fermecător de revoltător de mistice!!!!**...deci, cam...perverse, mazochiste, de-acuma!!!).

prof. dr. *Adrian Botez*

POETA REDACȚIEI

CRISTINA LUPU, clasa a XI-a B: Scrii foarte mult (până aici, nimic grav...), dar nu ești deloc atent la acuratețea estetică a textelor tale. Tare a dori să-și mai citești „confrații”, cu state de muncă mai vechi, cu mult mai vechi, decât ale tale... și cu reușite remarcabile, în Grădina Sacrală Poeziei. Așa-numii „clasici” ai poeziei românești și universale (cei din urmă, în traduceri bune!). Mămâhne-te că, deși, în mod cert, ai talent, nu te străduiești să fii mai grijulie cum și cu ceea ce scrii – și să obții, astfel, texte mai constante valoric, „spre sus”...Din nou, intri în revistă...”la limita de jos”.

MARIA GHERGHINI, clasa a X-a C: Încercă nu...Mai scrie, nu te descuraja! Poate, cine știe...măcar nu vei mai fi aia de pesimist: „*A vrea să nu exist*”... – ori cu nestăvilit „dor de ducă”: „*A da orice și plec din țară*”...Eu zic și nu dai nimic... – și să rămâi, și să îți geseți norocul mincind printre conașionali tăi, și să continui să auzi vorba cea dulce românească... (pe care, e drept, o poți auzi și în Italia ori Spania...dar ceva mai puțin dulce și deloc corect...). Iar de singurătate, te poți scăpa mulți semeni de-a tăi, tot conașionali...: „*Of, singur tatea*”...

GABRIEL PUN, clasa a IX-a A: Sunt absolut convins că nu-ți va strica să mai citești și din alți poeți, înainte de a te apuca să scrii, chiar tu, poezii...Îți garantez că vei afla, citindu-ți pe poeții mai „bârâni” și, de ce nu, consacrați, totul... „*se poate și mai bine*”!

Ion Z. Bard

Noi, subsemnatul, am fost tratat drept nebun, când am zis că românii anilor 1990-1991 n-au știut, sau n-au vrut să speculeze, patriotic, momentul oportun, al „agoniei” URSS-ului, ÎȘI PUN /PUNEM GRĂNICERII PE NISTRU!!! (dl istoric Mircea Dogaru merge chiar mai departe, amintind de o Moldovă medievală, cu granițe pe Nipru...!!!).

...Iată urmările celor două trăsături succesive ale fraților noștri basarabeni și ale intereselor naționale românești: **antajul rusesc, aroganța, obrăznicia, pulverizarea** (...a apărut până și „statul Găguzia”...!!!) **autoritatea** „**Republicii Moldova**” (...care se teme, azi, prin Voronin, de o „pulverizare” prin influența criminală a „**fasciștilor, beșici de furie, români**”...!!!), în zone (paradoxal, aparent!) „compacte”, de brutărie (și fără niciun complex „psihologic”, fără SC PAREA NICIUNEI OPORTUNITĂȚI!!!) militarizare rusească-tiraspoleano-transnistreană, **ale unui stat artificial, la fel de artificial cât și Ucraina – și anume, a „Republicii Moldova”...!!!**

Editor: Editura RAFET – RÂMNICU S RAT

Redactor coordonator: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ** (Colegiul Tehnic "Gheorghe Bal" -Adjud)

Colegiul redac ional:

-**LIVIU IOAN STOICIU**- scriitor, jurnalist, critic, eseist - Bucure ti;

-**CEZARINA ADAMESCU**, scriitor, critic, eseist, jurnalist - Gala i;

-prof. dr. **FLORINEL AGAFI EI** – scriitor, critic, jurnalist, prof. asociat al Colegiului Foc ani/Facultatea de Psiho - Pedagogie – Universitatea Bucure ti;

-**IOAN EVU**, scriitor, critic, jurnalist – Hunedoara;

-**AUREL POP**, scriitor, critic, jurnalist, redactor ef al revistei literare " *Citadela*", directorul editurii „*Citadela*”, Satu Mare;

-prof. **C T LIN MOCANU** – Colegiul Tehnic "Gheorghe Bal" -Adjud;

-preot prof. **ION MUNTEANU** – Colegiul Tehnic „Gheorghe Bal" -Adjud;

-prof. **ELLEN POPOVICI** - Colegiul Tehnic „Gheorghe Bal" -Adjud;

-prof. **GABRIEL ILIE** – Colegiul Tehnic „Gheorghe Bal" -Adjud;

Secretar de redac ie: **Irina BIRTOLOM**, clasa a XI-a B;

Elevi colaboratori permanen i: **Diana BORT** (absolvent a C.T. „Gh. Bal"), **Ionela C LUG RU** – cl. a XII-a B (C.T. "Gh.Bal"); **Cristina LUPU** – cl. A XI-a B (C.T. "Gh.Bal"), **Laura Lucia MIHALCA** – cl. a XII-a (Liceul de arte plastice "N.Tonitza"-Bucure ti); **Alina NICHIFOR** – cl. a X-a C (G. . "Gh. Bal"); **Elena NICULESCU** – cl. a X-a C (C.T. "Gh. Bal"); **Alexandra NICULESCU** - cl. a IX-a C (C.T."Gh. Bal" -Adjud); **Delia SAVIN** – cl. a XII-a C (C.T. "Gh. Bal"); **Adriana SUCIU** – cl. a X-a C (C.T. "Gh. Bal"); **Cristian LUNGU**, cl. A XI-a C (C.T."Gh. Bal");

Scanare: informatician **GABRIELA PU CA** ;

Redactare computerizat : prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**;

Corectur i tehnoredactare: laborant **ELENA BOTEZ**.

Adresa redac iei: str. Republicii, nr. 107, etaj II, camera 1, Adjud – cod po tal 625.100 – tel. 0237/640.681.

E-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com

Varianta on-line (în colaborare cu revistele ARP – Artur Silvestri): <http://revistacontraatac.wordpress.com>

ISSN 1841 - 4907

